Ἡ Γυναῖκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γυναῖκα μὲ μπιζοῦ.

Ἡ Γυναῖκα

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΡΑΧΜΑΙ ΔΥΟ

Π
9

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Η ηχώ της ζωής

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
26
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1937
Ἀριθμὸς φύλλου 17
Γραφεῖα: Βουλῆς 1
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΤΡΟΣ

Διάλογος μὲ πρόσωπα δύο: Μιὰ διανοουμένη Κυρία καὶ ἕναν διανοούμενο Κύριο.

Κύριος.— Εἶχα τὴν ἰδέα πὼς εἴσαστε μιὰ γυναῖκα τρομαχτικὰ φιλόδοξη· τώρα ὅμως ἀρχίζω ν' ἀλλάζω ἰδέα.

Κυρία.— Καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἔκανε ν' ἀλλάξετε ἰδέα;

Κύριος.— Σὲ ὅλες τὶς ὑποδοχές, τὶς δεξιώσεις, τὰ γεύματα καὶ τὰ ἄλλα πανηγύρια, τέλος πάντων, ποὺ γίνονται πρὸς τιμὴν τοῦ συζύγου σας, ποὺ ἐπὶ τέλους σήμερα κατέχει τὴν ὑψηλὴ θέσι, ποὺ ταιριάζει στὴν ἀξία του, δὲν σᾶς βλέπω νὰ πηγαίνετε μαζί του, νὰ βρίσκεστε πλάϊ του, ὅπως σᾶς ἀξίζει, γιατὶ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει ὅτι δὲν τὸν βοηθήσατε καὶ λίγο στὸ γλήγορο ἀνέβασμά του, μὲ τὸ νὰ τὸν συμβουλεύετε, νὰ τὸν ἐμψυχώνετε, νὰ τὸν ἐμπνέετε.

Κυρία.— Καὶ ἐπειδὴ δὲν πηγαίνω σὲ ὅλα αὐτὰ τά... πανηγύρια, βγάλατε τὸ συμπέρασμα πὼς δὲν εἶμαι φιλόδοξη;

Κύριος.—Καὶ βέβαια...

Κυρία.— Αἴ, λοιπόν, μάθετε τὴν ἀλήθεια: Δὲν πηγαίνω ἀκριβῶς γιατὶ εἶμαι φιλόδοξη, πολὺ φιλόδοξη.

Κύριος.— Ὁμολογῶ πὼς ἀρχίζω νὰ μὴ σᾶς καταλαβαίνω.

Κυρία.— Ἄ, μὰ φίλε μου, μιὰ γυναῖκα φιλόδοξη, θέλει τὶς τιμὲς καὶ τὶς δόξες μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συμμερισθῇ τὴν δόξα ἑνὸς ἄλλου, κρατῶντας στάσι ἐντελῶς παθητική, ἔστω καὶ ἂν αὐτὸς ὁ ἄλλος εἶναι ὁ ἀγαπημένος ἄντρας της.

Κύριος.— Μὰ τὸ εἴπαμε, μέρος ἀπὸ αὐτὴ τὴν δόξα σᾶς ἀνήκει δικαιωματικά.

Κυρία.— Καὶ ἂν μοῦ ἀνήκει; Ἀφῆστε νὰ πηγαίνουν σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ πανηγύρια κάτι ἄλλες κουκλίτσες, ποὺ ἔκαναν ὅ,τι μπόρεσαν γιὰ νὰ βγάλουν τὸν ἄντρα τους ἀπὸ τὸν προορισμό του, τὸ σκοπὸ τοῦ βίου του. Ἂν δὲν τὸ κατάφεραν εἶνε γιατὶ ὁ ἄντρας τους θὰ ἦταν πολὺ ἰσχυρὸς ἢ πολύ... τυχερός. Ἀφῆστε ὅλες αὐτὲς νὰ συμμερίζωνται τὴν δόξα ποὺ γι' αὐτὴ δὲν ἐδούλεψαν καθόλου καὶ νὰ δείχνουν τὶς ἀκριβὲς τουαλέττες τους στὶς δεξιώσεις, τοὺς χοροὺς καὶ τὰ ἐπίσημα γεύματα. Αὐτὲς ἄλλως τε γι' αὐτὸ παντρεύτηκαν καὶ πῆραν ἕναν ἄντρα μὲ ἀξία καὶ μὲ μέλλον, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ φιγουράρουν δίπλα του σὰν μανεκέν. Ἐμᾶς μᾶς ἀρκεῖ ἡ ἱκανοποίησις πὼς κάτι συντελέσαμε καὶ ἐμεῖς γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄντρας μας αὐτὸ ποὺ εἶνε σήμερα. Ἂν θέλετε μάλιστα νὰ ξέρετε, εἴχαμε κι' ἐμεῖς τὶς δικές μας φιλοδοξίες καὶ περιμέναμε μιὰ μέρα νὰ πραγματοποιηθοῦν τὰ ὄνειρά μας, νὰ γίνουμε γνωστὲς καὶ νὰ κάνουν γεύματα καὶ δεξιώσεις ὄχι πρὸς τιμὴν τοῦ ἀντρός μας, μὰ γιὰ μᾶς τὶς ἴδιες. Ὅλα αὐτὰ ὅμως τὰ πνίξαμε μέσα μας, γιατὶ ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπήσαμε καὶ νὰ θυσιαστοῦμε ἐμεῖς γιὰ χάρι του. Μέσα σ' ἕνα σπίτι δὲν μπορεῖ νὰ συνυπάρξουν δυὸ δόξες, ἡ μιὰ πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃ γιὰ τὴν ἄλλη, ὁ ἕνας πρέπει νὰ θυσιαστῇ. Πρέπει νὰ διαλέξῃς μεταξὺ ἀγάπης καὶ φιλοδοξίας. Ἅμα ἀγαπᾷς, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃς καὶ ἄλλες βλέψεις. Κλείνεις ὅλα τὰ νεανικά σου ὄνειρα μέσα στὴν ἀγάπη σου.

Κύριος.— Μὲ συγχωρῆτε, μὰ τότε πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε πὼς καὶ ὁ ἄντρας σας ἔκανε τὸ ἴδιο, ἢ γιὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβέστεροι, ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Ὅταν ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ μεταξὺ ἀγάπης καὶ πραγματοποιήσεως τῶν ὀνείρων του, ἐδιάλεξε τὸ δεύτερο, γι' αὐτό...

Κυρία.— Θέλετε νὰ πῆτε πὼς γι' αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μ' ἀγαπήσῃ;

Κύριος.— Σύμφωνα μὲ τὴν θεωρία σας...

Κυρία.— Μά, κύριέ μου, φαίνεται πὼς δὲν μὲ καταλάβατε. Ὅταν δυὸ ἄνθρωποι ἀγαπιοῦνται, μοιραίως ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πρέπει νὰ διατάσσῃ καὶ ὁ ἄλλος νὰ ὑπακούῃ. Ἂς λέμε πὼς ὁ ἄντρας εἶνε ὁ ἰσχυρότερος, στὰ περισσότερα ἀντρόγυνα, διευθύνει ἡ γυναῖκα καὶ ὄχι ὁ ἄντρας, διευθύνει μάλιστα, δυστυχῶς, ὄχι πάντα μὲ τὴ δύναμί της, μὰ τὶς περισσότερες φορὲς μὲ τὴν... ἀδιακρισία της. Ὅταν λοιπὸν συμβῇ νὰ ἑνωθοῦν δυὸ ἰσχυρὲς προσωπικότητες, ὅπως κολακεύουμαι νὰ πιστεύω πὼς ἔγινε στὴν περίστασι τὴν δική μας, γιὰ νὰ ὑπάρξῃ συμβίωσις, πρέπει ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ νὰ ὑποχωρήσῃ ἂν ἀγαπάῃ ἀληθινά, νὰ μάθῃ νὰ ὑπακούῃ καὶ νὰ δέχεται διαταγές. Ὁ ἄντρας μου, ποὺ βέβαια δὲν εἶνε κανένας κουτός, τὸ ἀναγνωρίζει αὐτό, ἀναγνωρίζει τὴν θυσία μου, γι' αὐτὸ μὲ λατρεύει καὶ παραδέχεται πὼς ἂν εἶχε ἄλλη γυναῖκα, δὲν θὰ μποροῦσε τόσο εὔκολα νὰ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμό του.

Κύριος.— Πάει καλά, μὰ τότε ἀφοῦ θυσιαστήκατε γιὰ χάρι τῆς ἀγάπης σας καὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ συζύγου σας, γιατί νὰ μὴν εἴσαστε πάντα πλάϊ του νὰ τὸν καμαρώνετε καὶ νὰ μένετε ἱκανοποιημένη μὲ τὴ δική του ἱκανοποίησι;

Κυρία.—Σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν θὰ δυσκολευόμουν καθόλου νὰ τὸ κάνω, ἂν ὁ κόσμος ἦταν σὲ θέσι νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν πραγματικὴ αἰτία αὐτῆς τῆς χειρονομίας μου καὶ νὰ μὴ μὲ πάρῃ καὶ μένα γιὰ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς κοῦφες καὶ φαντασμένες, ποὺ συντροφεύουν τοὺς ἄντρες τους γιὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν, ὅλες αὐτὲς τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν ξέρουν τί εἶνε δόξα καὶ ἀγάπη, μὰ τὴ δόξα τὴν συγχέουν μὲ τὴν διαφήμισι καὶ τὴν ἀγάπη μὲ τὸν ρόλο μερικῶν χαριτωμένων καὶ... φτιασιδωμένων γυναικῶν, ποὺ συντροφεύουν τοὺς ἄντρες μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τοὺς ξεκουράζουν μὲ τὴ γοητεία τους καὶ τὰ μωρόλογά τους.

Κύριος.— Ὥστε ἔρωτας γιὰ σᾶς εἶνε ἡ θυσία μιᾶς προσωπικότητος, ποὺ ξεχνάει τὸν ἑαυτό της γιὰ νὰ ἀφομοιωθῇ μὲ μιὰ ἄλλη προσωπικότητα.

Κυρία.— Αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαπάει ἀληθινά. Ἡ προσωπικότητα ἡ δική της νὰ ἀπορροφηθῇ ἀπὸ μιὰ ἰσχυρότερη προσωπικότητα.

Π. ΧΟΡΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ..

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΜΕ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ...

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΥΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ

ΤΙ ΜΑΣ ΔΙΗΓΗΘΗ ΓΙ' ΑΥΤΗΝ Η κ. Ρ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Χαῖρε Ρυθμὲ καὶ Ρίμα.
Σᾶς χαιρετίζω,
πιὰ δὲν ὁρίζω
τὴ φωνή μου.
Ξεφεύγει παραλήρημα.
Σᾶς σμίγω, μὰ ἡ πνοή μου
δὲν φτάνει, σπᾷ!

ΠΩΣ ξανάρχεται στὴν μνήμη μας ἡ πεθαμένη ποιήτρια, ποὺ ἄρρωστη βαρειὰ στὸ νοσοκομεῖο ἀποχαιρετοῦσε ἔτσι τὴν ποίησι! Ἦταν ἀληθινὰ τραγικὲς οἱ τελευταῖες ἀναλαμπὲς τῆς ζωῆς τῆς νέας ποιήτριας ποὺ πέθαινε. Ὅλος ὁ φιλολογικὸς κόσμος καὶ ὅλοι οἱ εὐαίσθητοι εἶχαν συγκινηθῆ βαθειὰ μὲ τὸ μαρτύριο καὶ μὲ τὸ θάνατο τῆς νεαρᾶς ποιητρίας Μαρίας Πολυδούρη. Ἡ νεότης, ἡ ὠμορφιά, ἡ εὐγένεια ἔσβυναν τραγουδῶντας... Ὁ λυρισμὸς ξάστερος καὶ παραπονιάρης ἐχαιρετοῦσε τὴν ζωή...

Μὰ τάχα ἦταν μοναδικὴ ἡ τραγικὴ ἱστορία τῆς Μαρίας Πολυδούρη; Μόνον αὐτὴ ἡ ποιήτρια πέθανε νέα κι' ἐμαρτύρησεν ἡρωϊκά, ἐπάλαιψε μὲ τὴν ἀρρώστεια πρὶν πεθάνῃ;... Ὄχι, ὄχι! Οἱ ἀνθρώπινες τραγωδίες καὶ στὶς πιὸ σπάνιες καὶ πιὸ λυρικές τους περιπτώσεις ἐπανέρχονται, ἐπαναλαμβάνονται... Ἡ ζωή μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ τραγωδίες λογῆς - λογῆς...

Θὰ μιλήσωμε σήμερα γιὰ μιὰ ποιήτρια ἀκόμα, ποὺ πέθανε νέα, ποὺ πέθανε ἤρεμα κι' εὐγενικά. Καὶ μάλιστα ἡ ὕπαρξις αὐτὴ ἦταν πιὸ νέα ἀπὸ τὴν ποιήτρια Πολυδούρη. Εἶχε γνωρίσῃ πιὸ λίγο τὴν ζωή. Κι' ἡ ψυχή της ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ λυρισμό, ἀπὸ καλωσύνη, ἀπὸ ἐγκαρτέρησι κι' εὐγένεια...

* * *

Γιὰ τὴν ἄμοιρη αὐτὴ ποιητικὴ φυσιογνωμία ποὺ χάθηκε μαρτυρικὰ νεώτατη, μᾶς μίλησε ἡ Κα Ραλλοῦ Σ. Γεωργαντᾶ, ποὺ τὴν ἐγνώρισε πολὺ κι' ἔνοιωσε ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ψυχῆς της καὶ τοῦ ταλέντου της...

Ἡ ποιήτρια αὐτή, ποὺ πέθανε νεωτάτη, μόλις ἄρχισε νὰ σκορπᾷ τὴν λυρική της πνοή, ἐλέγετο Ξενούλα Καστρινάκη. Ἡ μητέρα της εἶναι νοσοκόμος. Καὶ μικρὴ ἡ Ξενούλα ἐπῆγε μὲ τὸν πατέρα της στὴν Ἀμερική. Ἐκεῖ ἐμορφώθη καλά. Ἤξερε τέλεια καὶ τὰ Ἑλληνικὰ καὶ τὰ Ἀγγλικά. Μὰ σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρονῶν, μέσα στὸ ἄνθισμα τῆς νιότης της ἔπαθε παιδικὴ παραλυσία κι' ἐβασανίστηκε μὲ τὸ πόδι της. Ἐγύρισε στὴν Ἑλλάδα ἄρρωστη, μιὰ παράλυτη, δυστυχισμένη... Κι' ὅμως ἔγραφε ποιήματα κι' ἔβλεπε τὴν ζωὴ καὶ τὴν χαρά της αἰσιόδοξα καὶ πολύχρωμα!....

—Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, μᾶς εἶπεν ἡ Κα Γεωργαντᾶ, τί ἐξαιρετικὴ φύσις ἦταν αὐτὸ τὸ κοριτσάκι.. Ἦταν ἕνα πλάσμα γεμάτο μὲ λυρικὴ πνοή, μὲ ἀδιάκοπη ποιητικὴ διάθεσι, μὲ ψυχικὴ λεπτότητα ἀφάνταστη! Ἡ εὐγένειά της, ἡ καρτερία της μέσα στὴν δυστυχία της, ὁ ἀλτρουϊσμός της ἔκαναν μεγάλην ἐντύπωσι. Ὅταν τὴν ἐγνώρισα ἦταν ἄρρωστη πιά. Ἦταν ἀδύνατη, λεπτή, ἀσθενική. Κι' ἔλαμπαν τὰ μεγάλα φωτεινά της μάτια. Εἶχεν ἕνα πρόσωπο ὅλο μάτια! Ἔπειτα ἦταν καλὰ μορφωμένη, μιλοῦσε κι' ἔγραφεν ὡραῖα Ἀγγλικά, καθὼς καὶ Ἑλληνικά. Μετέφραζεν Ἀγγλικὰ ποιήματα καὶ ἔγραφε καὶ ἄλλο δικά της, πρωτότυπα, γεμάτα ἀπὸ τὴν πνοὴ τῆς ζωῆς...

»Ἐκεῖ, καρφωμένη στὸ κρεββάτι, ἔζουσε καὶ ἐδημιουργοῦσε ποίησι... Πέρυσι τὴν ἄνοιξι ἐχειροτέρευσε ἡ κατάστασί της. Καὶ τότε τὴν ἐπῆγαν στὸν «Εὐαγγελισμό». Ἐκεῖ ἔζησε μαρτυρικὴ ζωὴ γιὰ λίγους μῆνες. Ὑπέφερε τρομερά... Καὶ τὸν περασμένο Ὀκτώβριον τοῦ 1936 πέθανε... Ἡ ἱστορία της ἦταν σύντομη, μὲ γεμάτη εὐγένεια καὶ λυρισμό... Ἡ Ξενούλα ἔγραφεν ὡραῖα ποιήματα, μὰ ἦταν καὶ σ' ὅλη της τὴν ζωή, σ' ὅλη της τὴν ὕπαρξι μιὰ ποιήτρια. Ἔζουσε τὴν ποίησι!»

* * *

Μᾶς μίλησεν ἀκόμα πολὺ ἡ Κα Γεωργαντᾶ γιὰ τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ ποιήτρια, ποὺ πέθανε τόσο νέα. Μᾶς ἔδωσε δείγματα τοῦ λυρισμοῦ της... Μᾶς ἐδιάβασε γράμματά της γεμάτα μὲ πηγαία ποίησι, μὲ εἰκόνες πλημμυρισμένες ἀπὸ λυρισμό...

Ἔσκυψεν ἐπάνω στὸ λεπτὸ καθαρὸ χαρακτῆρα τῆς πεθαμένης κόρης καὶ μᾶς διάβασεν ἕνα γράμμα της. Σ' αὐτὸ μιλεῖ ἡ νεαρὰ ποιήτρια γιὰ λίγα λουλουδάκια ποὺ ζοῦσαν σ' ἕναν ἀντικρυνὸ κῆπο, ποὺ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ Νοσοκομείου. Καὶ τὰ λίγα αὐτὰ λουλουδάκια γεννοῦσαν μέσα στὴν ψυχὴ τῆς νέας ποιήτριας χίλιες ἀνοίξεις, μύριες ὤμορφες σκέψεις.. Ἔτσι τὸ γράμμα αὐτὸ ἦτο γεμάτο ἀπὸ μιὰ ἁπλῆ ποίησι, γεμάτη δροσιὰ καὶ νιάτα...

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητο ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ποιήτρια, βαρειὰ ἄρρωστη καὶ ἑτοιμοθάνατη, δὲν ἔχανε τὴν αἰσιοδοξία της στὸ ποιητικὸ κύτταγμα τῆς γύρω ζωῆς. Ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς ἔφθαναν μέσα στὴν καρδιά της, ἐνῷ δὲν μποροῦσε αὐτὴ ἡ ἴδια νὰ ζήσῃ εὐτυχής. Μὲ τὴν ποίησί της ἐσυμπλήρωνε τὴν πραγματικότητα!

Ὅταν ἡ Κα Γεωργαντᾶ ἐπήγαινε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ἡ ἄρρωστη ποιήτρια ἐγέμιζεν ἀπὸ χαρά. Εἶχε πάντα μιὰ λεπτότητα καὶ μιὰ εὐγένεια ἀφάνταστη. Ἐνῷ αὐτὴ ἔπασχε, φοβότανε μὴν ἐνοχλήσῃ ἢ μὴ πικράνῃ κανένα.

Ἔπειτα μιλοῦσε γιὰ τόσα ὡραῖα πράγματα. Ἕνα λουλουδάκι τὴν συγκινοῦσεν. Ἕνα πουλάκι τῆς γεννοῦσε κόσμους χαρᾶς!

Μιὰ μέρα ἔλεγε στὴν Κα Γεωργαντᾶ:

—Ὅταν μοῦ ἀφίνουν ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο, καταφέρνω καὶ ἔχω φιλίες μὲ τὰ σπουργίτια. Σιγὰ - σιγὰ τὰ φέρνω κοντά μου. Τοὺς ρίχνω ψίχουλα καὶ μαζεύονται γύρω μου, ἀνεβαίνουν στὸ κρεββάτι μου καὶ τὰ τρέφω μὲ τὰ χέρια μου. Τώρα τὰ σπουργίτια εἶναι φίλοι μου. Ἔρχονται ἐδῶ καὶ τοὺς δίνω καὶ τρῶνε. Εἶναι εὐχαριστημένα τὰ καϋμένα. Μὰ ἕνα παρετήρησα πὼς ἔτρωγε πολὺ λαίμαργα καὶ ἄρχισε νὰ παχαίνῃ... Τότε λοιπὸν ἄρχισα νὰ τοῦ δίνω λιγώτερο φαΐ, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν σιλουέττα του!...

Φαντασθῆτε κέφι γιὰ μιὰ ἑτοιμοθάνατη!

* * *

Μᾶς μίλησεν ἡ Κα Γεωργαντᾶ καὶ γιὰ τὸ θάνατο τῆς νεαρᾶς ποιητρίας.

Ἡ ἄτυχη νέα τὸν ἐπρόσμενε ἤρεμη καὶ ἀποφασισμένη. Καὶ σὰν ἦλθεν ὁ Χάρος, τὴν ἐστόλισαν σὰν νυφούλα καὶ τὴν ἐπῆγαν στὸ ἐκκλησάκι τοῦ Νοσοκομείου. Ἡ μητέρα της, ποὺ εἶναι νοσοκόμος καὶ ἔψαλλε συχνὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Νοσοκομείου, ἤθελεν ἡ ἴδια νὰ λάβῃ μέρος στὴν νεκρώσιμη ἀκολουθία τῆς ἀγαπημένης της κόρης. Ἔψαλλε συγκινητικὰ τὸ «Μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον...» καὶ τὸ «Δεῦτε τελευταῖον ἀσπασμόν...». Ἦταν συγκινητικὸ αὐτὸ τὸ ψάλσιμο τῆς κόρης ἀπὸ τὴν ἴδια της τὴν μητέρα...

* * *

Μὰ ἂς ἰδοῦμε τώρα καὶ τὴν ποιητικὴ ἐργασία ποὺ ἄφησεν ἡ Ξενούλα Καστρινάκη.

Εἶναι λιγοστή, μὰ γεμάτη μὲ ἄφθονο λυρισμὸ καὶ μὲ σχετικὴ αἰσιοδοξία. Μερικὰ ποιήματά της ἐδημοσιεύθησαν στὴν «Ἑλληνίδα». Ἄλλα ἔμειναν ἀνέκδοτα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικά της ποιήματα εἶναι τὸ «Καρναβάλι». Τὸ ἔγραφε πέρυσι τὶς Ἀποκρηές. Καὶ τὸ ξαναδημοσιεύουμε ἐδῶ,

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ)

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ζωηροτάτη ἡ κοσμικὴ κίνησις κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Τὸν τόνον ἔδωκαν τὰ ἐπίσημα γεύματα καὶ δεξιώσεις ποὺ ἔγιναν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐργασιῶν τῆς Βαλκανικῆς Διασκέψεως.

Ἔτσι ἐπίσημον γεῦμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μ. Βρεττανίας ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τιμὴν τῶν ξένων ὑπουργῶν. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπηκολούθησεν δεξίωσις εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν οἱ ἐν Ἀθήναις πρεσβευταὶ καθὼς καὶ τὰ πλέον ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας.

Ἐπίσης παρετέθη ἐπίσημον γεῦμα παρὰ τῷ πρεσβευτῇ τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ τῇ κ. Κρίστιτς πρὸς τιμὴν τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γιουγκοσλαυΐας, Ρουμανίας καὶ Τουρκίας.

Παρεκάθησαν: ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἡ κ. Μεταξᾶ, ὁ πρωθυπουργὸς καὶ ἡ κ. Στογιαντίνοβιτς, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἡ κ. Ἀντωνέσκο, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ρουσδῆ Ἀράς, ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἡ κ. Μαυρουδῆ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας καὶ ἡ κ. Φιλότι, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας καὶ ἡ κ. Ρουσὲν Ἐσρέφ, ὁ πρεσβευτὴς καὶ ἡ κ. Σακελλαροπούλου, ὁ πρεσβευτὴς καὶ ἡ κ. Λ. Μελᾶ, ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκήπισσα Ντεμίντωφ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λιόπιτς.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπηκολούθησε μεγάλη δεξίωσις.

⁂

Θαυμασία ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ ἑσπερὶς ποὺ ἐδόθη εἰς τὴν τουρκικὴν πρεσβείαν.

Προηγήθη γεῦμα. Παρεκάθησαν: ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἡ κ. Ἰ. Μεταξᾶ, ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γιουγκοσλαυΐας κ. Στογιαντίνοβιτς, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἡ κ. Ἀντωνέσκο, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ρουσδῆ Ἀράς, ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἡ κ. Ν. Μαυρουδῆ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας καὶ ἡ κ. Φιλότι, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ ἡ κ. Κρίστιτς, ὁ πρεσβευτὴς καὶ ἡ κ. Λ. Μελᾶ, ὁ πρεσβευτὴς καὶ ἡ κ. Κ. Σακελλαροπούλου.

Ἡ πρέσβειρα τῆς Τουρκίας κ. Ρουσὲν Ἐσρὲφ ἔφερε τουαλέττα κομψὴν λευκὴ λαμέ.

Αἱ μεγαλοπρεπεῖς αἴθουσαι παρουσίαζον ὡραιότατον θέαμα.

Ὁ χορὸς παρετάθη μὲ μεγάλην ζωηρότητα μέχρι τῆς 6ης πρωϊνῆς.

⁂

Δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Λ. Ρούφου.

— Ἡ οἰκοδέσποινα ἐδέχετο συμπαθέστατα βοηθουμένη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Πουρῆ.

— Παρίσταντο: ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ ἡ κ. Κρίστιτς, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας καὶ ἡ βαρώνη Βῆμερ, ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Βελγίου καὶ ἡ κ. Κυβελιέ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας καὶ ἡ κ. Φιλότι, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ ἡ κ. Παλλιέ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Οὑγγαρίας κ. Μπεντερέκ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αἰγύπτου κ. Σερὺ Ὀμάρ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πολωνίας κ. Γκύντερ, ὁ γραμματεὺς τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας καὶ ἡ μαρκησία Σεραφίνι, ὁ τελετάρχης τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως κ. Δ. Λεβίδης, ἡ κ. Β. Δούσμανη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Φ. Δραγούμη, ἡ κ. Καποδίστρια, ἡ κ. Τσουδεροῦ, ἡ κ. Γ. Μαντζαβίνου, ἡ κ. Γ. Πουρῆ, ὁ κ., ἡ κ. καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀθηνογένους, ὡραία μὲ μαρρόν, ἡ κ. Σ. Παπαστράτου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θ. Μανέττα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Ἀφεντούλη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἠ. Ἠλιάσκου κλπ.

⁂

Ἐπίσης χορευτικὴ δεξίωσις γιὰ νεολαία προχθὲς παρὰ τῷ πρεσβευτῇ καὶ τῇ κ. Ἐλάλιο.

Ἡ κομψὴ δεσποινὶς Ἐλάλιο φέρουσα κίτρινη τουαλέττα ἐδέχετο τοὺς κεκλημένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ δεσποινίδες Κοριζῆ μὲ λευκὲς τουαλέττες, Ἀλίκη Μεζεβύρη μὲ πράσινα, Chabert μὲ λευκὴ τουαλέττα, Μ. Βαφειαδάκη μὲ ταφτὰ γκρὶ - παστέλ, Νόρα Χαραλάμπους μὲ μπορντώ, Ντογιὰν μὲ μαρρόν, Ταμπακοπούλου μὲ γκρενά.

Καὶ οἱ κ. κ. Μπρυγέρ, Περονέ, Ντογιάν, Ν. Σπηλιωτόπουλος, Καββαδίας, Καλαμπακίδης.

⁂

Δεξίωσις χθὲς παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Χ. Ζαλοκώστα.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων: ὁ κ. Ἀλ. Μερκάτης, ὁ κ. Δημ. Λεβίδης, ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ναυτικῶν καὶ ἡ κ. Ι. Παπαβασιλείου, ὁ ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ καὶ ἡ κ. Θ. Νικολούδη, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἔρμπαχ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας καὶ ἡ βαρώνη Βῆμερ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας κ. Μποσκαρέλλι, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Οὑγγαρίας, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Στ. Παπαρρηγοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀντ. Μπενάκη, ἡ κ. Καποδίστρια, ὁ ναυτικὸς ἀκόλουθος καὶ ἡ κ. Μωρίν, ἡ κ. Ντὲ Σαὶν Λεόν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μελᾶ, ἡ κ. Μ. Μακκᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Ἰζαΐλώφ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἰατροῦ, ἡ κ. Π. Δελούδα κομψοτάτη μὲ μαῦρα.

Χ.

ΕΚΔΟΤΗΣ
Ἀνώνυμος Ἑταιρεία
«ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»
Γραφεῖα: Βουλῆς 1
Τυπογραφεῖα Παλαμήδου 4
ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.461
ΤΗΛ. ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.297
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναῖκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1937
ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2
Ἀριθμὸς φύλλου 17

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΜΕ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΕΣ

Τὰ νειάτα

ΤΩΡΑ ποὺ στὸν αἰθέρα ξεχύθηκε ἡ πρώτη ἀνοιξιάτικη μαγεία, ποὺ στὰ κλαριὰ φούσκωσαν τ' αὐριανὰ φυλλώματα, τώρα νομίζω πὼς πάει καλλίτερα ἡ πέννα νὰ γράψῃ γιὰ τὰ νειάτα.

Ἡ φύσις ποὺ πάντα μᾶς δανείζει τὶς εἰκόνες της γιὰ ν' ἀποδώσωμε καλλίτερα τὶς σκέψεις, τὶς ψυχικές μας καταστάσεις καὶ τοὺς χαρακτῆρες μας, ἂς μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς δανειστοῦμε τὴν ὡραιότερη ἐποχή της, τὴν ἄνοιξι, γιὰ νὰ τὴν παρομοιάσωμε μὲ τὰ νειάτα.

Τὰ νειάτα ποὺ ξεπετιοῦνται σὰν τὰ φυλλώματα, σὰν τὰ λουλούδια, σὰν τὰ κλαριὰ πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιο. Τὰ νειάτα ποὺ ἀναζητοῦν νὰ ξεπεράσουν σὲ ὕψος τὶς προγενέστερες γενεές, ὅπως τὰ νέα κλαριὰ τὰ παληά. Τὰ νειάτα ποὺ ἀνοίγουν ἐκστατικὰ μάτια μπρὸς στὴ ζωὴ καὶ μεθοῦνε ἀπ' τὴν ἴδια τους τὴν ζωτικότητα, ὅπως τρέφονται τὰ λούλουδα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ χυμό τους.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ποὺ μοῦ γεννήθηκε μόλις μπῆκα ἕνα πρωϊνὸ στὸ προαύλιο τοῦ Πανεπιστημίου, ἦταν ἡ χαρά. Πηγαινοήρχοντο κατὰ δεκάδες νέες καὶ νέοι στὸν ἥλιο καὶ τιτίβιζαν σὰν φλύαρα πουλιά. Τί ἔλεγαν; Δὲν θέλησα ἀμέσως νὰ τ' ἀκούσω. Ἄφησα πρῶτα ν' ἀκούσω τὸ ξέγνοιαστο γέλιο νὰ ἑνώνεται μὲ τὶς σοβαρὲς κουβέντες ἐκείνων ποὺ στὸ προαύλιο λύνουν ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἐρωτικά, κοινωνικά, τεχνικά, μεταφυσικά, φιλολογικά. Νά, μιὰ χαρούμενη γωνιὰ ὅπου κλείνει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὰ νειάτα τοῦ τόπου μας, ἀπὸ τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν σκέψι του.

Μορφὲς γνωστὲς καὶ ἄγνωστες, φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες ποὺ σοῦ θυμίζουν τὴν κομψότητα ἡρώων γαλλικῶν μυθιστορημάτων καὶ μορφὲς ποὺ σοῦ φέρνουν στὸ νοῦ τὶς σοφίτες καὶ τὴν μιζέρια τῶν ἡρώων τοῦ Ντοστογιέβσκυ. Μάτια «ἀ-λὰ» Γκρέτα Γκάρμπο, μουστάκια «ἀ-λὰ» Κλάρκ Γκέϊμπλ, μαλλιὰ καὶ φυσιογνωμίες τῆς ἐποχῆς τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ.

Ἀνάμεσα ὅμως στὸ κρᾶμα αὐτό, θὰ δῆτε τὶς μοντέρνες ἀμαζόνες καὶ τοὺς νέους Ἡρακλεῖς, θὰ δῆτε τὶς ἀθλήτριες καὶ τοὺς ἀθλητάς, ὅπως θὰ ξεχωρίσετε καὶ τὶς μαθήτριες καὶ τοὺς μαθητὰς ποὺ δὲν ξέχασαν ἀκόμα τὴν ψυχολογία τῶν θρανίων.

* * *

Συναντῶ μιὰ φίλη φοιτήτρια καὶ κάνομε μαζὺ βόλτες.

— Εἶναι ἀλήθεια, τῆς λέω, πὼς τὰ νειάτα δὲν εἶναι μόνον ἐποχὴ ἀπολαύσεων, ἀλλὰ καὶ ἐποχὴ ἡρωϊσμοῦ;

Τὰ μάτια τῆς νέας καὶ τὸ ὑπερήφανο πλατὺ μέτωπό της λάμπανε στὸν ἥλιο κι' ἀπάστραψαν στὶς σκέψεις ποὺ τοὺς γέννησε ἡ ἐρώτησίς μου.

— Τὰ νειάτα εἶναι ἕνα κρᾶμα αὐτῶν τῶν διυό: εἶναι πόθος γιὰ ἡρωϊσμὸ καὶ πόθος γιὰ ἀπολαύσεις. Δὲν ξέρω τί θὰ εἶναι καὶ πῶς θὰ αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν μεγαλώσει. Μὰ τώρα θέλομε τὴν δρᾶσι, τὴν σκέψι, τὸν ἔρωτα. Θέλομε κι' ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχουν ἐμπόδια νὰ τὰ δημιουργοῦμε γιὰ νὰ αἰσθανώμεθα τὴν χαρὰ τοῦ θριάμβου ὅταν τὰ ξεπερνοῦμε. Κανένα ταπεινὸ συμφέρον δὲν μᾶς θολώνει τὸ μυαλὸ μήτε καὶ τὴν καρδιά. Ἡ θυσία μᾶς φαίνεται ὡραία καὶ γιὰ ἰδανικὰ διψοῦμε ὅλοι.

— Μὰ ὅλοι καὶ ὅλες;

— Ἀφῆστε με νὰ σᾶς μιλῶ μὲ ἐνθουσιασμὸ κι' ἂν δὲν εἶναι ὅλοι σήμερα θὰ εἶναι στὸ μέλλον, κι' ἂν δὲν εἶναι πολλοί, εἶναι πάντως ἀρκετοὶ ποὺ σκέπτονται σὰν ἐμένα, ποὺ θέλουν νὰ ζοῦνε πλέρια, ἔντονα καὶ ἔξυπνα τὴ ζωή.

— Μὰ οἱ φοιτήτριες συμμερίζονται τὴν ἀντίληψί σας αὐτή;

— Προσπαθῆτε νὰ μοῦ ἀποσπάσετε τὸ ὄχι; Δὲν θὰ σᾶς τὸ πῶ. Οἱ φοιτήτριες ἔχουν πολλὲς καὶ διάφορες γνῶμες ποὺ θὰ τὶς ἀκοῦστε. Κι' ἐγὼ ποὺ σᾶς μιλῶ, σᾶς ἐκφράζω τὶς γνῶμες πάλι μιᾶς δυνατῆς μερίδος φοιτητριῶν.

»Θυμᾶμαι κάποτε σὲ μιὰ σχολὴ ποὺ περιέφεραν ἕνα χαρτὶ γιὰ ὑπογραφές. Τί ζήτημα ἦταν ἀκριβῶς δὲν τὸ συγκρατῶ. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι πὼς οἱ φοιτηταὶ δίσταζαν νὰ ὑπογράψουν καὶ τότε μιὰ νέα διέσχισε ὅλους ποὺ μαζεμένοι κουβέντιαζαν ἂν πρέπει ἢ δὲν πρέπει, πλησίασε τὸ χαρτί, ἄνοιξε τὸ στυλό της καὶ φαρδειὰ-πλατειὰ ἔβαλε τὴν ὑπογραφή της. Τ' ἀγόρια ντράπηκαν, μὰ ὡστόσο οἱ ὑπογραφὲς ἀκολούθησαν κατὰ ἑκατοντάδες».

Ἀνεβαίνομε στὴ Λέσχη, προχωροῦμε στὸ ἀναγνωστήριο τῶν φοιτητριῶν. Γεμάτο κορίτσια.

— Μὰ ἐδῶ δὲν ἔρχονται φοιτηταί;

— Ὄχι, εἶναι ὁ γυναικωνίτης, ἀπαντοῦν πολλὲς μαζύ.

Ἡ διανοουμένη φοιτήτρια.

Κυττάζω παντοῦ ἐρευνητικά. Γύρω μου ἔχουν μαζευθῆ ἤδη πολλές, εἶναι ὅμως κι' ἄλλες ποὺ δὲν σήκωσαν τὰ μάτια ἀπὸ τὸ βιβλίο. Κι' ὕστερα λένε πὼς οἱ γυναῖκες εἶναι περίεργες, σκέπτομαι.

Θέλω ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὶς ἀδιάφορες καὶ τὶς μελετηρές.

— Αὐτὲς θὰ εἶναι οἱ ἐπιμελεῖς φοιτήτριες, ἐρωτῶ.

Ἀκούονται χάχανα καὶ πολλὲς μαζὺ νεανικὲς φωνὲς μ' ἀπαντοῦν μὲ κάποια ἐλαφρὰ δόσι μικροκακίας:

— Αὐτὲς εἶναι οἱ λεγόμενες «σπασίλες».

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ αὐτὲς ποὺ σπάζουν στὴν μελέτη, οἱ καλὲς μαθήτριες σὰν νὰ λέμε...

Δημιουργεῖται ἕνα μικρὸ ἐπεισόδιο γιὰ τὸν χαρακτηρισμό.

Βλέπω, ἐνῷ γύρω μου φλυαροῦν, πολλὲς νὰ φτιάχνουν τὰ μπουκλάκια τους στὸν καθρέπτη, μιὰ μάλιστα σὲ μιὰ γωνιά, πάνω ἀπ' ἕνα σύγγραμμα κρατᾷ τὸ καθρεπτάκι της καὶ μαδᾷ τὰ φρύδια της.

— Αὐτὲς θὰ εἶναι οἱ κοκέττες, ρωτῶ σιγὰ τὴν φίλη ποὺ μὲ συνώδευε.

— Ἄ, βέβαια. Δὲν εἶναι λίγες οἱ κοσμικές. Γι' αὐτές, σὰν νὰ ποῦμε, ἡ κοκετταρία δὲν ἔχει τὴ θέσι ποὺ τῆς χρειάζεται. Εἶναι λιγάκι σὰν σκοπὸς τῆς ζωῆς των.

Τὶς πλησιάζω καὶ τὶς ρωτῶ:

— Γιατί σπουδάζετε;

— Γιὰ νάχωμε κάτι στὸ χέρι. Μπορεῖ καὶ νὰ τὸ χρειασθοῦμε.

— Ὁ, μὴ γένοιτο;

Γελοῦνε.

— Ὄχι ἀκριβῶς ἔτσι, ἀλλὰ πάντως.... εἴμαστε μᾶλλον γυναῖκες...

Πολλὲς ποὺ μᾶς περιτριγύρισαν διαμαρτύρονται.

— Κι' ἐμεῖς ποὺ σπουδάζομε γιατὶ θέλομε νὰ ἐργασθοῦμε, εἴμαστε ἄνδρες;

— Κι' ἐμᾶς ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἐπιστήμη;

— Κι' ἐμεῖς ποὺ ζητᾶμε τὰ φῶτα της γιὰ νὰ γίνωμε καλλίτερες;

Βλέπω τὶς μορφὲς αὐτῶν ποὺ διαμαρτύρονται, εἶναι ἁπλὲς ἀλλὰ κομψές, χωρὶς ἐκζήτησι.

— Γιατί σπουδάζετε ἐσεῖς; λέω σὲ κάτι νέες δικηγορίνες.

Ἀναλαμβάνει ἡ πιὸ θαρραλέα νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ἐνῷ οἱ ἄλλες φαίνεται νὰ τὴν ἐγκρίνουν, ὅπως οἱ καθολικοὶ τὸν Πάπα.

— Σπουδάζομε, νομίζω, τὰ περισσότερα κορίτσια γιατὶ πρέπει νὰ ἐργασθοῦμε.

— Καὶ γιατὶ ἐπιστήμονες κι' ὄχι ράφτρες π. χ.;

— Γιατὶ κάτι μᾶς τραβᾷ πρὸς τὴν ἐπιστήμη. Πιστεύομε πὼς αὐτὴ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ βροῦμε τὴν ἀλήθεια.

Ἡ κοκέττα καὶ κοσμικὴ φοιτήτρια,

ΔΙΔΩ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Καθείς, βέβαια, σωστὸ εἶναι νὰ διαλέγῃ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ τὸν ἐνθουσιάζει. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ ἡ μιὰ εἶναι τῆς νομικῆς, ἡ ἄλλη τῆς ἰατρικῆς, τῆς χημείας, τῆς φιλολογίας, τῆς φαρμακευτικῆς κλπ.

— Τότε ἐσεῖς θὰ πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύετε τὴν ἐκλεκτὴ μερίδα τῶν γυναικῶν τοῦ τόπου μας ἢ ὄχι;

— Ἄ, δὲν εἶναι βέβαιο. Ὑπάρχει μερικὴ ἀλήθεια σ' αὐτὸ ποὺ λέτε. Ἐδῶ στὸ Πανεπιστήμιο θὰ βρῆτε φοιτήτριες ποὺ πάλεψαν μὲ ἀπερίγραπτα ἐμπόδια γιὰ νὰ σπουδάσουν. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κορίτσια ποὺ ἦρθαν γιατὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν στὰ σπίτια τους. Ὑπάρχουν φοιτήτριες ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ χωριά, ὑπερπήδησαν προλήψεις καὶ... καί....

— Ὑπάρχει καμμιὰ τέτοια ἐδῶ;

— Ἐγώ... κι' ἐγώ... κι' ἐγώ.

Γυρίζω πρὸς τὸ πιὸ κοντινὸ «ἐγώ». Εἶναι μιὰ νέα μὲ ἴσια μαλλιά, μὲ μαῦρα φλογερὰ μάτια ποὺ μὲ κυττάζουν μὲ ὑπερηφάνεια.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσθε;

— Ἀπὸ τὴν Μακεδονία.

— Καὶ γιατί δὲν σᾶς ἄφιναν νἄρθητε νὰ σπουδάσετε;

— Γιατί στὴν πόλι μας δὲν φαίνεται σωστὸ νὰ ξεκινοῦν τὰ κορίτσια γιὰ τὴν Ἀθήνα μὲ σκοπὸ νὰ σπουδάσουν.

— Κι' ἐσεῖς; ρωτῶ τὴν παρακάτω.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς Κρήτης. Οἱ γονεῖς μου εἶναι χωρικοί. Ἔκανα δυὸ χρόνια ἀγῶνες γιὰ νὰ φύγω χωρὶς νὰ τοὺς λυπήσω. Ἄρχισα ἀπὸ δασκάλα. Μέρα νύκτα σκεπτόμουνα τὸ ἰδανικὸ ποὺ εἶχα βάλει ἐμπρὸς στὴ ζωή μου: νὰ σπουδάσω, νὰ μάθω!

— Ὑπάρχει μέσα στὶς φοιτήτριες ἀληθινὴ δίψα γιὰ μάθησι;

— Ὑπάρχει. Κι' ἂν σήμερα εἶναι μικρή, μὲ τὴν ἴδια τὴ μάθησι θὰ μεγαλώσῃ.

— Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λένε τ' ἀγόρια; Πὼς οἱ φοιτήτριες εἶναι ἐπιμελεῖς, ἀλλὰ πολὺ λίγο ἐπιστημονικὰ κατηρτισμένες;

— Οἱ φοιτήτριες ξεκινοῦν σήμερα καὶ ἔχουν νὰ παλαίψουν μὲ μιὰ κληρονομικὴ ἀδράνεια αἰώνων. Σήμερα ἔφθασαν σ' ἕνα σημεῖο, αὔριο θὰ τὸ ξεπεράσουν, μεθαύριο θὰ ὑψωθοῦν ἀκόμη περισσότερον. Σήμερα μελετοῦν πολλὲς σὰν μαθήτριες, αὔριο τὸ στάδιο αὐτὸ θὰ τὸ ἀντικαταστήσῃ ἡ πλα-

Ἡ φοιτήτρια ποὺ δὲν ξέχασε τὴν ψυχολογία τῶν μαθητικῶν θρανίων.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς Πελοποννήσου τὸ ἔχουν σὲ πολὺ κακὸ νὰ φταρνισθῆ κανεὶς στὸ τραπέζι τὴ βραδειὰ τῆς Τυροφάγου. Πιστεύουν ὅτι τὸ φτάρνισμα θὰ φέρη μέσα στὸ χρόνο κάποια δυστυχία σὲ κεῖνον ποὺ φταρνίσθηκε. Ὅταν δὲ φταρνιστῆ κανείς, γιὰ ν' ἀποτρέψη τὸ κακό, πρέπει νὰ σχίση λίγο μιὰ ἄκρη τοῦ πουκαμίσου του.

⁂

Στὴ Δυτικὴ Μακεδονία, τὶς ἡμέρες τῆς ἀποκρηᾶς, δὲν ντύνονται σχεδὸν διόλου μασκαράδες, ἔχουν ὅμως τὸ ἔθιμο κάθε σπίτι ν' ἀνάβη μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του ποὺ τὴν λένε «Μπουμπούνια».

Πάνω ἀπ' τὴ φωτιὰ αὐτὴ πηδοῦν ὅλοι οἱ σπιτικοί, γιὰ νὰ μὴ τοὺς τρῶνε τὸ καλοκαῖρι οἱ ψύλλοι !

Στὰ χωριὰ ὅμως οἱ φωτιὲς αὐτές, οἱ ὁποῖες εἶναι τεράστιες, ἀνάβονται κατὰ γειτονιὲς καὶ ὄχι κατὰ σπίτι. Μετὰ τὸ φαγητό, οἱ χωρικοὶ μαζεύονται ἐκεῖ, κι' ἀφοῦ πηδήσουνε, κάθονται ὡς τὸ πρωΐ, χορεύοντας γύρω-τριγύρω στὴ φωτιὰ καὶ τραγουδῶντας, ἐνῷ οἱ νοικοκυρὲς καὶ τὰ κορίτσια κουβαλοῦνε κρασί, μεζέδες, πῆτες καὶ αὐγὰ ψητά.

⁂

Στὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία, τὸ βράδυ τῆς Τυροφάγου, τηρεῖται τὸ παλαιὸ ἔθιμο τῶν «Μετανοιῶν».

Ὁ κόσμος πηγαίνει στὴν ἐκκλησία κι' ἀφοῦ τελειώσει ὁ ἑσπερινός, οἱ χριστιανοὶ κάθονται στὰ στασίδια, κατὰ σειρὰν ἡλικίας, μὲ τοὺς παπάδες πρώτους. Ἔπειτα ἕνας-ἕνας μὲ τὴν ἀράδα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς νεωτέρους, περνοῦν μπρὸς ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς πρῶτα κι' ἔπειτα ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους καὶ τοὺς φιλοῦν τὰ χέρια ἢ ἂν εἶναι συνομήλικοι τὸ πρόσωπο καὶ τοὺς ζητοῦν συγχώρεσι.

— Συγχώρεσέ με — λένε — ἂν ὅλη τὴ χρονιὰ σοὔκανα κανένα κακό!...

— Ἐγὼ σὲ συγχωρῶ καὶ σὺ συγχώρεσέ με!...

Φιλιοῦνται πάλι καὶ περνοῦν.

Τὴ νύκτα ἡ ἀλληλοσυγχώρεσις αὐτὴ γίνεται μέσα στὰ σπίτια, μεταξὺ συγγενῶν καὶ φίλων. Αἱ συγχωρούμεναι γυναῖκες δίδουν γλυκύσματα καὶ χρήματα στὰ μικρὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα τὴ βραδειὰ ἐκείνη ἔχουν ἀληθινὸ πανηγύρι!

τειά, ἡ καλῶς ἐννοουμένη μελέτη.

— Τ' ἀγόρια, λέει μιὰ ἐπιθετικά, δὲν κάνουν καλὰ νὰ εἰρωνεύωνται τὶς φοιτήτριες γιατί, παρ' ὅλο ποὺ δὲν τοὺς δόθηκε ἡ προσοχὴ καὶ ἡ στοργὴ ποὺ ἔπρεπε, παρ' ὅλο ποὺ κάθε μιὰ φοιτήτρια, πρὶν φθάση καὶ ὅταν φθάση στὸ Πανεπιστήμιο ἔχει νὰ παλαίψη μὲ χίλια ἐμπόδια, μπόρεσε νὰ κάνη κάτι, μπόρεσε νὰ ἀναδεικνύεται μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμέλειά της σὲ ὅλες τὶς σχολές. Κι' ὕστερα μέσα στοὺς φοιτητὰς πόσες ἐπιστημονικὲς προσωπικότητες βγήκανε;

»Οἱ ἄνδρες εἶναι πολλοί, ἐνῷ ἡ δική μας ἀναλογία εἶναι μικρή, πολὺ μικρὴ ἀκόμα μέσα στὸ Πανεπιστήμιο. Τάχα μέσα στὸ πλῆθος τῶν γυναικῶν, ποὺ εἶναι πάνω ἀπὸ τὸ μισὸ πληθυσμὸ τῆς χώρας μας, πόσες δὲν θἆταν γεννημένες γιὰ ἐπιστήμονες;

»Ἡ νοικοκυρὰ ποὺ εἶναι ἀριστοτέχνισα στὸ χώρισμα καὶ στὸ κόψιμο τοῦ κρέατος, γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνη χειροῦργος; Καὶ ἡ νοικοκυρὰ ποὺ ξέρει νὰ κάνη συνδυασμοὺς κι' ἑνώσεις χρωμάτων γιατὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνη χημικός; Καὶ ἡ μητέρα ποὺ ξέρει νὰ διδάσκη ἄκοπα τὸ μικρό της καὶ νὰ τοῦ χαράζη τὸν πρῶτο δρόμο τῆς ζωῆς γιατί δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνη παιδαγωγός; Ἢ μήπως λίγα ταλέντα συγγραφικὰ δὲν περιορίζονται ἁπλῶς καὶ μόνον σὲ ἐρωτικὲς ἐπιστολές;

— Μά... τόλμησα νὰ πῶ δειλά, οἱ γυναῖκες ἐπιστήμονες ποὺ βγαίνουν (λένε πάντα οἱ κακὲς ἀνδρικὲς γλῶσσες) δὲν ἀνοίγουν δικό τους δρόμο. Προτιμοῦν νὰ γίνουν ὑπάλληλοι δικηγόρων, βοηθοὶ γιατρῶν κλπ.

— Δὲν ρώτησαν ὅμως τὸ «γιατὶ» οἱ κύριοι αὐτοί. Δὲν μᾶς βοηθεῖ ἡ κοινωνία. Δὲν μᾶς βοηθοῦν οἱ συνάνθρωποί μας. Δὲν μᾶς ἐμπιστεύονται, μᾶς κόβουν τὰ φτερὰ στὸ ξεκίνημά μας. Λείπει ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ἐμπιστοσύνης, τοῦ κουράγιου. Κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες φέρνομε πολλὲς σκουριὲς μέσα μας. Προχωροῦμε σέρνοντας βαρειὲς ἀκόμα ἁλυσσίδες...

* * *

Ἔσκυψα στὴ φίλη φοιτήτρια ποὺ μὲ συνώδευε καὶ τῆς ψιθύρισα:

— Ἔχουν δίκηο τὰ κορίτσια. Μὰ δὲν μοῦ λὲς κάτι: Ἄλλες τὶς ὀνομάζετε «σπασίλες», ἄλλες νοικοκυρές, ἄλλες κοσμικές, αὐτὲς ἐδῶ πῶς τὶς λέτε;

— Αὐτὲς εἶναι οἱ «διανοούμενες». Αὐτὲς σκέπτονται παραπάνω ἀπὸ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὶς γραφομηχανημένες σημειώσεις τῶν καθηγητῶν. Γυρίζουν τὰ μάτια τους στὸν κόσμο καὶ μέσα τους καὶ προσπαθοῦν νὰ συλλάβουν τὴν ζωὴ σὰν σύνθεσι, σὰν κάτι ποὺ δὲν εἶναι στατικό.

ΔΙΔΩ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Φιλολογίνες, Δικηγορίνες, Γιατρίνες. Οἱ φοιτήτριες μπρὸς στὸ πρόβλημα τοῦ γάμου καὶ τοῦ ἔρωτος. Τί λένε καὶ οἱ συνάδελφοι...

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΕΘΝΙΚΗ ΕΥΕΡΓΕΤΙΣ

ΟΙ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΣΤΑΘΑΤΟΥ

Ἡ εὐεργετικὴ της δρᾶσις ἀφοῦ ἀπέθανε ὁ σύζυγός της.— Πῶς ἐπέβλεπε τὴν λειτουργία τοῦ «Ἀσύλου Ο. Σταθάτου».— Τὸ ἐνδιαφέρον της διὰ τοὺς ἀνιάτους, τ' ἄρρωστα παιδιὰ καὶ τὶς ἀτυχεῖς οἰκογένειες.— 80 ἑκατομμύρια γιὰ τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν! — Πῶς ἐσώθη τὸ Ὠδεῖον ἀπὸ ἐρείπωσιν!.— Τί πρόκειται νὰ γίνῃ τώρα.— Τἆλλα κληροδοτήματα Σταθάτου.

Β'

Η ΦΡΟΝΤΙΔΑ κι' ἀφοσίωσι τῆς μακαρίτιδος Ἀθηνᾶς Ὄθωνος Σταθάτου στὰ ζητήματα ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν τὸ κοινὸ καλό, στὴν μόρφωσι τῶν νέων, στὴ φιλανθρωπία, στὸν ἀλτρουϊσμὸ γενικώτερα ἦταν ἐξαιρετικά. Ἡ Ἀθηνᾶ Σταθάτου ἦταν ἕνα ὑπόδειγμα φυσιογνωμίας εὐεργετικῆς στὸ μεγάλο κοινόν.

Εἴδαμε στὸ προηγούμενο φύλλο τῆς «Γυναίκας» πῶς ἔδρασε γιὰ τὸ καλὸν τοῦ συνόλου, καὶ πῶς, πλάϊ στὸν σύζυγό της ἀνέπτυξε μεγάλη φιλανθρωπικὴ καὶ ἀλτρουϊστικὴ δρᾶσι. Μά, ἀφοῦ πέθανε ὁ Ὄθων Σταθᾶτος, ἡ δραστηριότης τῆς εὐεργέτιδος ἐπολλαπλασιάσθη στὰ ἔργα τῆς ἀγαθοποιΐας, στὶς φροντίδες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς νεολαίας καὶ στὶς ὑποχρεώσεις ποὺ τῆς ἐγέννησεν ἡ συστηματικὴ της πιὰ φιλανθρωπία. Αὐτοπροσώπως ἐπέβλεπε τοὺς σπουδαστὰς ποὺ ἐξεπαιδεύοντο μὲ ἔξοδα τοῦ «Ἀσύλου Ὄθωνος Σταθάτου». Ἔδινε γνώμη στὴν ἐπιτροπὴ γιὰ τὴν προτίμησι ὡρισμένων σπουδαστῶν. Ἐξέταζε μόνη της τὰ προσόντα καὶ τὶς ἀνάγκες κάθε ὑποτρόφου. Ἐφρόντιζε γιὰ ὅλα. Καὶ σ' ὅλα ἤθελε νἄχη ἀπ' εὐθείας ἀντίληψι τῶν πραγμάτων. Γι' αὐτὸ ἦτο καὶ πανταχοῦ παροῦσα.

* * *

Μιὰ κυρία, πολὺ φιλικῆς της οἰκογενείας, μᾶς εἶπε :

— Ἡ μακαρίτισσα Σταθάτου ποτὲ δὲν ἐσχημάτιζεν ἰδέα γιὰ ἕνα ζήτημα ἀπὸ πληροφορίες τρίτων. Ὅλα τ' ἀπεφάσιζε κατόπιν αὐτοπροσώπου ἐρεύνης. Ἔξαφνα τῆς ἐσύσταιναν ἕναν νέον, ὡς ἄξιον νὰ τύχῃ μιᾶς ὑποτροφίας τοῦ «Ἀσύλου Σταθάτου». Ἐρωτοῦσε κυρίως νὰ μάθῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκογενείας του. Καὶ ἀμέσως ἐφώναζε τὸν σωφέρ της. «Ἑτοίμασε τὸ αὐτοκίνητο» τοὔλεγε καὶ τοῦ ἔδινε τὴν διεύθυνσιν. Ἐπήγαινε στὸ σπίτι, ἐπεσκέπτετο τὴν ἄγνωστον οἰκογένειαν κι' ἐπρόσεχε τὰ πάντα. Ἔτσι ἐμάθαινεν ἂν ἐπρόκειτο γιὰ φτωχὴ οἰκογένεια, ἂν τὸ σπίτι ἦτο νοικοκυρεμένο ἢ σπάταλο, ἂν τὸ παιδὶ εἶχε καλὴν ἀνατροφὴ καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἡ ἰδία κυρία μᾶς διηγήθη καὶ τὸ ἀκόλουθο σχετικὸ γεγονός :

— Μία Ἰθακησία κυρία, ποὺ ὁ σύζυγός της εἶχε μέτριες δουλειές, καὶ ποὺ εἶχε καὶ δυὸ κορίτσια, ἐζήτησε νὰ σπουδάσῃ ἡ μία της κόρη μὲ τὸ «Ἄσυλον Σταθάτου». Ἡ κυρία αὐτή, ἄς τὴν ποῦμε κ. Π., ἦτο πολὺ νοικοκυρά, καθαρή, καὶ εἶχε καὶ πολὺ γοῦστο. Τὴν ἐβοηθοῦσαν καὶ τὰ δυό της κορίτσια στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Κι' ἔτσι τὸ σπίτι ἐφαίνετο κομψό,, καλὰ στολισμένο, κι' ἔδινεν ἐντύπωσι πλουσιόσπιτου. Δὲν ἔλειπαν οὔτε τ' ἄνθη στὶς γλάστρες, οὔτε τὸ γυάλισμα τῶν παρκέτων... Ἡ Σταθάτου, κατὰ τὴν συνήθειά της ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς κ. Π., γιὰ νὰ ἰδῇ ἐξ αὐτοψίας περὶ τίνος πρόκειται. Ἡ κυρία καὶ τὰ δυό της κορίτσια ἐφόρεσαν τὰ πιὸ καλὰ φορέματά τους, ὡραῖα ἐπισκευασμένα ἀπὸ τὶς ἴδιες. Τὸ σπίτι ἦταν κοκκέτικο σ' ὅλα κι' ἔλαμπε. Ἡ Σταθάτου μὲ ἀπορίαν ἐκύτταζε γύρω της καὶ σὲ λίγην ὥρα ἔφυγε. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ; Δὲν ἐδέχθη νὰ σπουδάσῃ δωρεὰν ἡ κόρη μὲ τὸ Ἄσυλον Σταθάτου. Ἡ Σταθάτου ὑπέθεσε ὅτι ἡ οἰκογένεια ἦτο πλουσία. Καὶ ὅμως εἶχεν ἀπατηθῆ. Ἡ οἰκογένεια Π. ἦτο πτωχή, ἀλλὰ εἶχε γοῦστο καὶ νοικοκυριό. Ἔτσι αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ αὐτοψία τῆς Σταθάτου ἔπεσεν ἔξω !...

»Μὰ τὶς περισσότερες φορὲς αὐτὴ ἡ αὐτοψία εἶχε σωστὰ ἀποτελέσματα».

Μὲ μεγίστη προσοχὴ παρακολουθοῦσε καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ ἐσπούδαζαν μὲ τὸ Ἄσυλο Σταθάτου. Ἐπήγαινε πάντα στὶς ἐξετάσεις των, σ' ὅποιο σχολεῖο καὶ ἂν ἐσπούδαζε τὸ καθένα. Ἔπειτα παρακολουθοῦσε καὶ τὴν ὅλη συμπεριφορά των. Λένε ὅτι διωργάνωσε καὶ... κατασκοπεία ἀκόμη κρυφή, γιὰ νὰ εἶναι ἀσφαλέστερα πληροφορημένη γιὰ ὅλα. Καὶ ἂν ἐμάθαινε κάτι εἰς βάρος ἑνὸς σπουδαστοῦ, ἀμέσως ἐφρόντιζε νὰ τοῦ κοπῇ ἡ ὑποτροφία. Ἤθελε τὰ παιδιὰ ποὺ σπουδάζουν μὲ τὸ Ἄσυλο Σταθάτου νὰ εἶναι ἄμεμπτα καὶ στὴν ἐπιμέλεια καὶ στὴν ὅλη τους συμπεριφορά. Ἀκόμη παρακολουθοῦσε ἂν τὰ παιδιὰ πηγαίναν τακτικὰ στὴν ἐκκλησία καὶ ἂν ἐκτελοῦν ὅλα των τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδία ἡ Σταθάτου ἦταν ὑπόδειγμα στὴν ἐκτέλεσι τῶν θρησκευτικῶν της καθηκόντων. Ἤθελε νἆναι καὶ νὰ φαίνεται ἀληθινὴ χριστιανή.

Παράλληλα μὲ τὶς φροντίδες της γιὰ τοὺς ὑποτρόφους, ἐφρόντιζε καὶ γι' ἄλλα ἔργα κοινῆς ὠφελείας.

Στὸ «Ἄσυλο τῶν Ἀνιάτων» εἶχεν ἀναπτύξει μεγάλην δρᾶσιν ὡς ἀντιπρόεδρός του. Κάθε χρόνο ἔδιδε σημαντικὴ δωρεὰ γιὰ τὸ ἵδρυμα καὶ ἐπέβλεπε τὴν λειτουργία του.

Ἐξ ἄλλου ἐφρόντιζε γιὰ τὰ ἄρρωστα παιδάκια. Πέρυσι μάλιστα ἔκαμε μιὰ δωρεὰ 1.600.000 δραχμῶν γιὰ νὰ κτισθῇ ἕνα περίπτερο στὴ Βούλα γιὰ τὰ ἐκεῖ ἀσθενῆ παιδιά. Τὸ περίπτερο αὐτὸ ἐκτίσθη καὶ ἄρχισε νὰ λειτουργῇ ἀπὸ μηνῶν. Ἡ ἰδία ἡ δωρήτρια εἶχε τὴν χαρὰ νὰ τὸ ἰδῇ ἕτοιμο καὶ νὰ λειτουργῇ.

Δὲν ἐξεχνοῦσεν ὅμως καὶ τοὺς πτωχοὺς ἡ Σταθάτου. Κάθε χρόνο ἐμοίραζε ἀρκετὰ μεγάλο ποσὸν στὶς πτωχὲς οἰκογένειες τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ ἔστελνε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ 50 χιλιάδες δραχμὲς κάθε χρόνο στὴν Ἰθάκη, στὸν ἐκεῖ «Φιλόπτωχο Σύλλογο Κυριῶν». Κι' εἶναι περίεργο πῶς στὴν διαθήκη της ἐξέχασε ν' ἀφήσῃ κάτι στὸν Σύλλογον αὐτόν.

* * *

Ἡ Σταθάτου ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μουσική. Τὴν εὕρισκε σὰν παρηγοριὰ σὲ κάθε λύπη της, σὰν ἀνάπαυσι στὴν κούρασί της...

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἐξαιρετική της φροντίδα γιὰ τὸ Ὠδεῖο Ἀθηνῶν, ποὺ ἐδείχθη στὴ διαθήκη της. Τὸ ποσὸν ποὺ ἀφίνει ἡ Σταθάτου στὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν εἶναι πραγματικὰ κολοσσιαῖον. Ὑπολογίζεται ὅτι φθάνει τὰ 80 ἑκατομμύρια δραχμῶν!

Στὴν διαθήκη της ἡ Σταθάτου ὁρίζει ὅτι ἀφίνει ἕνα ποσὸν χρεώγραφα, ποὺ ὑπολογίζει τὴν ἀξίαν των σὲ 70 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Ἀπὸ αὐτὰ διαθέτει 20 περίπου ἑκατομμύρια σὲ ἄλλους σκοποὺς καὶ τὸ ὑπόλοιπον στὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν. Ἀλλ' ὁ κληρονόμος της καὶ ἀνεψιός της κ. Σπῦρος Σαλταφέρας ὑπελόγισεν ὅτι τὰ χρεώγραφα τῆς μακαρίτισσας ἔχουν ὑπερτιμηθῆ καὶ ὅτι σήμερα φθάνουν τὰ 100 ἑκατομμύρια. Ἑπομένως 80 ἑκατομμύρια περίπου θὰ διατεθοῦν γιὰ τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν!

Τὸ ποσὸν εἶναι τεράστιον!

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα μουσικὸν ἵδρυμα προικίζεται μὲ τέτοιο ποσόν!

Σχετικὰ μὲ τὴν δωρεὰν αὐτήν, κυρία συνδεομένη μὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν μᾶς εἶπεν :

— Πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦμε ποὺ εὑρέθη μία τόσον εὐγενικὴ ψυχή... Ἀλλοιῶς ὅλο τὸ Ὠδεῖο τῶν Ἀθηνῶν θὰ κατέρρεε.. Σύντομα θὰ τὸ βλέπαμε σωρὸν ἐρειπίων. Τὸ κτίριόν του εἶναι παλαιότατο, καὶ σχεδὸν ἐρειπωμένο. Τὰ πατώματά του εἶναι τελείως κατεστραμμένα. Ἀκόμη καὶ τὰ ἔπιπλά του, τὰ πιάνα του, τὰ καθίσματα, ὅ,τι ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα εἶναι σὲ κακὰ χάλια... Πρέπει ὅλα : κτίριον καὶ ἔπιπλα καὶ ὄργανα νὰ γίνουν ἀπὸ τὴν ἀρχή. Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Θεὸς ἐφώτισε τὴν μακαρίτισσα Σταθάτου καὶ ἐφρόντισεν...

— Μόνον ὁ Θεὸς τὴν ἐφώτισεν; ἐρωτήσαμεν.

Ἡ κυρία ἐχαμογέλασε.

— Δὲν λέω. Καὶ ὁ Νάζος ἄλλοτε καὶ ὁ κ. Ἀχ. Κῦρος τελευταῖα τῆς ἐμίλησεν σχετικά. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδία συχνὰ ἐπεσκέπτετο τὸ Ὠδεῖον καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὠδείου κ. Οἰκονομίδης συνετέλεσε, φυσικά, νὰ γίνῃ ἡ μεγάλη αὐτὴ δωρεά... Ἔτσι τώρα θὰ κτισθῇ μεγαλοπρεπὲς μέγαρο, θὰ φτιαχθοῦν νέα ἔπιπλα, τέλεια ὄργανα, ὡραία σάλα συναυλιῶν κλπ.

Σχετικὰ μὲ τὸ οἰκόπεδον τοῦ νέου μεγάρου τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, πιστεύεται ὅτι θὰ ἀποκτηθῇ μὲ δωρεὰν τοῦ Κράτους. Ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἔγινε καμμία σχετικὴ σκέψις.

* * *

Ἀπὸ τ' ἄλλα κληροδοτήματα τῆς Ἀθηνᾶς Σταθάτου ἀξιόλογον εἶναι καὶ αὐτὸ ποὺ ἀφίνει στὸ «Ἄσυλον Ἀνιάτων». 2.500.000 δραχμὲς κληροδοτεῖ στὸ ἵδρυμα αὐτό.

Ὁμοίως ἄφησεν ἕνα ἑκατομμύριον δραχμῶν στὸν «Παρνασσό». Τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ μπῇ στὴν ὅλη λειτουργία τοῦ Συλλόγου, γιατὶ τώρα ὁ «Παρνασσὸς» δὲν ἔχει κανένα ὡρισμένο κενὸ νὰ πληρώσῃ. Ἔχει τελείαν οἰκονομικὴν αὐτάρκειαν.

Ἀφῆκε καὶ ἄλλα μικρότερα κληροδοτήματα ἡ Σταθάτου. Ἀκόμη καὶ ὑποτροφίες στὴν Ἀκαδημία, ἐκτὸς τῶν ὑποτροφιῶν τοῦ «Ἀσύλου Σταθάτου». Τέλος ἐθυμήθηκε ὅλους σχεδὸν τοὺς συγγενεῖς της καὶ τοὺς συγγενεῖς τοῦ συζύγου της. Κι' ἔτσι ἄνθρωποι μὲ περιωρισμένα εἰσοδήματα ἐξύπνησαν ἕνα πρωΐ ἑκατομμυριοῦχοι.

Ἡ μακαρίτισσα Ἀθηνᾶ Σταθάτου καὶ στὴ ζωή της καὶ μὲ τὸ θάνατό της ἐβοήθησε στὰ ἀλτρουϊστικὰ ἔργα, στὴ φιλανθρωπία καὶ στὸ κοινὸ καλό. Ἦταν μία ἀλησμόνητη ἐθνικὴ εὐεργέτις!

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΙΝΑΙ ΜΟΙΡΑΙΑ Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΝΥΦΗ Η ΜΕ ΤΟΝ ΓΑΜΠΡΟ;

Ἐπάνω στὸ μεγάλο κοινωνικὸ ζήτημα, ποὺ ἔθιξε ἡ διακεκριμένη συνεργάτις μας κυρία Διδὼ Σωτηρίου, τῶν σχέσεων μεταξὺ γονέων καὶ παιδιῶν, ἐλάβαμε δυὸ ἀκόμη ἐνδιαφέρουσες ἐπιστολές. Τὶς παραθέτομε κατωτέρω:

ΤΙ ΛΕΕΙ ΜΙΑ ΜΑΝΝΑ

Ἀγαπητὴ «Γυναῖκα»,

«Εἶμαι μιὰ μάννα μὲ ἄσπρα μαλλιὰ στὸ κεφάλι καὶ μὲ πέντε παιδιὰ στὴν ζωή. Τὰ μεγάλωσα μὲ κόπους καὶ πόνους. Ὁ ἄνδρας μου δὲν μὲ βοήθησε στὸ ἔργο μου. Ὑπῆρξε σκληρός, ἀδιάφορος καὶ ἐγωϊστὴς πατέρας.

»Κι' ὅμως ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὰ παιδιά μου, μοὔδωσε ὅλη ἐκείνη τὴν ψυχικὴ δύναμι νὰ βρῶ τὸν τρόπο νὰ τὰ μεγαλώσω καὶ νὰ τοὺς δώσω ἀπὸ ἕνα ἐφόδιο.

»Σήμερα ζῶ μόνη καὶ δὲν παραπονιέμαι γι' αὐτό. Τὰ παιδιά μου ἔκαναν οἰκογένειες. Τὰ παιδιά μου θὰ παλαίψουν σήμερα, ὅπως πάλαιψα κι' ἐγὼ χθές.

»Δὲν ζῶ μαζύ τους γιατὶ δὲν θέλω νὰ μπῶ στὴν ἰδιαίτερη ζωή τους. Ἡ συγκατοικία εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ψυχραίνει περισσότερο τὶς σχέσεις μιᾶς πεθερᾶς μὲ τὶς νύφες καὶ τοὺς γαμπρούς της. Κάθε παιδί μου μοῦ δίνει ἕνα ἐλάχιστο χρηματικὸν ποσὸν γιὰ νὰ ζήσω τώρα ποὺ μ' ἐγκατέλειψαν οἱ δυνάμεις μου. Ὅταν μεγάλωνα τὰ παιδιά μου, δὲν ξέχασα οὔτε μιὰ στιγμὴ πὼς αὔριο θἄρθη ἡ ὥρα ν' ἀποχωρισθοῦν ἀπὸ μένα καὶ νὰ προσκολληθοῦν σ' ἕνα σύντροφο τῆς ζωῆς τους. Καὶ εἶχα συνηθίσει ἔτσι, ὅπως πολλοὶ συνηθίζουν ν' ἀντικρύζουν ψύχραιμα τὸν θάνατο.

»Ὅλα τὰ πράγματα ἀγαπητὴ «Γυναῖκα» εἶναι ζητήματα ἀγωγῆς καὶ ἐθίμων. Γι' αὐτὸ γιὰ νὰ διορθωθοῦν οἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ διαπαιδαγωγηθῇ, ἡ κοινωνία πρέπει νὰ ἀναθεωρήσῃ καὶ νὰ ἀναπροσαρμόσῃ τὰ ἔθιμά της πρὸς τὴν πραγματικότητα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Κι' ἐγὼ ἤδη ποὺ μιλῶ τὴν γλῶσσα αὐτή, παρ' ὅλο ποὺ τὰ ἄσπρα μου μαλλιὰ μὲ σπρώχνουν νὰ ἔχω τὸν ἐγωϊσμὸ τῆς ἡλικίας μου, τὸ κάνω χάρις σὲ μιὰ σωστὴ διαπαιδαγώγησι καὶ μόρφωσι ποὺ οἱ γονεῖς μου μοῦ ἔδωσαν, ὅταν ἤμουν παιδάκι...».

...ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΠΕΘΕΡΑ

Ἀγαπημένη μου «Γυναῖκα»,

Ἔχω κι' ἐγὼ μιὰ χαριτωμένη κορούλα, τὴν Ντόλλυ μου κι' ἐλπίζω νὰ μ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ γίνω πεθερὰ ἔστω καὶ ἂν πρόκειται μὲ τὸν τίτλο μου νὰ γίνω συνώνυμος τῆς στρυφνῆς καὶ γκρινιάρας γυναίκας ποὺ τρομοκρατεῖ τὸν δυστυχῆ γαμπρό της καὶ βάζει ζιζάνια καὶ διαβολές. Μὰ γιατὶ τάχα αὐτὴ ἡ προκατάληψις γιὰ τὶς πεθερές ; Μήπως πρὶν παντρέψουν τὰ παιδιά τους δὲν ἦταν κι' αὐτὲς γυναῖκες καλές, γοητευτικές, ἕτοιμες νὰ συγχωρήσουν καὶ νὰ ξεχάσουν καὶ τὰ σοβαρώτερα παραπτώματα τῶν συζύγων τους ; Γιατὶ τώρα αὐτὴ ἡ σκληρότης ; Ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνῃ μητέρα προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ προφυλάξῃ τὸ παιδί της ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ νὰ τοῦ ἀπομακρύνῃ κάθε πόνο καὶ κάθε πίκρα. Ὅποιος μαλώσει τὸ παιδί της γίνεται ἐχθρὸς τῆς μάννας. Πῶς λοιπὸν ν' ἀνεχθῇ νὰ χύνῃ ὁ γυιός της ἢ ἡ κόρη της ἔστω κι' ἕνα δάκρυ χωρὶς νὰ ἐξαγριωθῇ καὶ νὰ μισήσῃ τὸν ὑπεύθυνο ; Καὶ νὰ εἶχε πάντα δίκηο ! Βλέπει τὴν κόρη της μελαγχολική, φταίει ὁ γαμπρός της κι' ἂς εἶναι αἰτία τῆς λύπης τῆς κόρης της μιὰ ἀποτυχημένη περμανὰντ ἢ μιὰ ἀπροσεξία τῆς μοδίστρας της. Εἶναι ὁ γυιός της χαρτοπαίκτης καὶ σπάταλος (ἀδιάφορο ἂν ἡ γυναῖκα του θλίβεται καὶ πονάει), ἂν καταστραφῇ φταίει γι' αὐτὸ ἡ νύφη της ποὺ μὲ τὶς σπατάλες καὶ τὶς τουαλέττες της τὸ κατέστρεψε τὸ καϋμένο τὸ παιδί της ! Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ κατὰ τὴν γνώμη μου εἶναι τὸ σοβαρώτερο, εἶναι μιὰ ἄθελη ζήλεια ποὺ νοιώθει γιὰ τὰ νειάτα της ποὺ φεύγουν. Αὐτὸ τὴν κάνει νὰ εἶναι καμμιὰ φορὰ τόσο κακή. Σκεφθήκατε ποτὲ τί εἶναι γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ὑπῆρξε καλὴ φίλη, στοργικὴ μητέρα, θερμὴ ἐρωμένη, μιὰ πρωταγωνίστρια νὰ ποῦμε στὴν σκηνὴ τῆς ζωῆς νὰ εἶναι τώρα μιὰ ἁπλῆ κομπάρσα στὸν ρόλο ποὺ ἄθελα τῆς δίνουν τὰ παιδιά της ; Πῶς νὰ μὴν ζηλέψῃ ; Ἀλλὰ καὶ σὲ ποιὸν νὰ ξεσπάσῃ ; Ὁ δυστυχὴς σύζυγός της ἴσως νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον στὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον ! Στὸ παιδί της ; Μὰ ἡ ἀγάπη της νικᾶ τὴν ζήλεια. Στὴν νύφη, λοιπὸν ἢ στὸν γαμπρό ! Γαμπροὶ καὶ νύφες ὅλου τοῦ κόσμου μὴν θυμώνετε, μὴν ἀγανακτῆτε. Λυπηθῆτε μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχασε τὸ πᾶν, ἀφοῦ ἔχασε τὰ νειάτα της καὶ τὴν ἐπιρροή της, καὶ προσπαθῆστε νὰ γλυκάνετε τὴν ζωήν της μ' ἕνα χαριτωμένο ἐγγονάκι. Λένε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ γερνᾶ γίνεται παιδί. Δῶσατέ της λοιπὸν μιὰ κούκλα. Ἡ κούκλα ἂς εἶναι τὸ πρῶτο καὶ τὸ τελευταῖο παιχνίδι τῆς ζωῆς της.

ΚΙΚΗ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ - ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΑΙΡΗΣ ΒΕΑΚΗ - ΚΑΜΠΙΤΣΗ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ! Τί θέμα ἀληθινὰ πλούσιο καὶ ταυτόχρονα δύσκολο ὅσο κανένα ἴσως ἄλλο!

Μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ κανεὶς ἀπὸ πολλὲς πλευρές. Μὰ ἐμεῖς θὰ διαλέξουμε τὶς τρεῖς μορφὲς ποὺ μᾶς παρουσιάζει τώρα καὶ θὰ ποῦμε λίγα λόγια γι' αὐτές.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ θέατρο σὰν ἐπάγγελμα. Πολὺς κόσμος — κι' ὁ περισσότερος, φυσικά, μακρυὰ ἀπ' τὸ σανίδι καὶ τὴ ράμπα— θεωρεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ σὰν δουλειὰ εὐχάριστη, εὔκολη καὶ ξεκούραστη. Εὐχάριστη; Ἀπ' τὴ μιὰ πλευρὰ ναί, ἀλλὰ εὔκολη καὶ ξεκούραστη; Ὄχι.

Τὸ θέατρο, σὰν ἐπάγγελμα, ἔχει τὶς μεγαλύτερες δυσκολίες, τὶς μεγαλύτερες ἀπογοητεύσεις, ποτίζει μὲ τὸ πικρότερο φαρμάκι ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀποφασίσῃ νὰ τὸ δουλέψῃ.

Τὸ θέατρο εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς τέχνες ποὺ δὲν διδάσκεται. Σχεδὸν γιὰ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα δὲν χρειάζονται παρὰ γνώσεις, ἐξάσκησι, πρακτική. Γιὰ νὰ γίνῃς ὅμως ἠθοποιός, πρέπει νὰ τὄχῃς μέσα σου. Ὅπως κανένας, ἂν δὲν εἶχε ταλέντο, δὲν μπόρεσε νὰ γίνῃ ποιητής, μ' ὅσα μαθήματα στιχουργικῆς κι' ἂν πῆρε, ὅπως κανένας δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ ζωντάνεμα καὶ πνοή, σ' ἔργα ζωγραφικῆς, μ' ὅση προσοχὴ κι' ἂν ἔδωσε στοὺς συνδυασμοὺς τῶν χρωμάτων του, ὅπως ἀκόμα κανένας διπλωματοῦχος, μὰ χωρὶς ταλέντο μουσικός, δὲν κατώρθωσε ν' ἀποδώσῃ τὸν πλούσιο μουσικὸ κόσμο ὅσο κι' ἂν ἦταν καλὸς στὸ μάθημα τῆς ἁρμονίας, ἔτσι καὶ στὸ θέατρο, ἂν δὲν ἔχῃ ταλέντο, κανένας δὲ θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ γίνῃ ἠθοποιός, σ' ὅσες σχολὲς κι' ἂν πάῃ, ὅσα διπλώματα κι' ἂν πάρῃ κι' ὅποιους δασκάλους κι' ἂν ἔχῃ. Τὸ θέατρο ζῆ μέσα μας! Σ' ἄλλον πολύ, σ' ἄλλον λίγο, καὶ σ' ἄλλον καθόλου. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ δὲ θἄχῃ ταλέντο καὶ γιὰ εὐκολία του πάρῃ τὸ θέατρο γιὰ ἐπάγγελμα! Τί ἔχει νὰ συναντήσῃ μπροστά του δὲ λέγεται. Κι' ὄχι τόσο ὁ ἄντρας ὅσο ἡ γυναῖκα.

Μὴ νομίσῃ καμμιά, πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ τὴν ὠμορφιά της καὶ τὸ κανονικὸ κι' ὤμορφο κορμί της. Αὐτὰ εἶν' ὡραῖα γιὰ τὶς φωτογραφίες. Φυσικὰ χρειάζονται, καὶ χρειάζονται πολύ, συνδυασμένα ὅμως μὲ τὸ ταλέντο. Ἀλλοιῶς θὰ χτυπηθῇ ἄσχημα. Θὰ βρῇ μπροστά της τὴν ἀμείλικτη εἰρωνία τοῦ κοινοῦ, τὴν βαρειὰ κριτικὴ τῶν συναδέλφων της καὶ τέλος τὴν δική της, τὴν τρομερὴ ἀπογοήτευσι καὶ τέλος θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ μοιραία ἀναδουλειά. Ὅλ' αὐτὰ γιὰ ὅσες δὲν ἔχουν ταλέντο. Ἀλλὰ γιὰ κεῖνες ποὖναι προικισμένες μ' αὐτό ;

Γι' αὐτές, φυλάει τὸ θέατρο πικρότερες καὶ μεγαλύτερες ἀπογοητεύσεις, στὴν ἀρχὴ τοὐλάχιστον τοῦ σταδίου τους. Τὸ θέατρο, ἅμα δὲν τοῦ κάνεις, σὲ διώχνει κι' ἕνα πρωΐ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς, βρίσκεσαι μακρυὰ ἀπ' τὸ σανίδι. Ἄμα ὅμως σὲ θέλει, δένεσαι χειροπόδαρα, μένεις ἀπάνω του, κι' ἀγωνίζεσαι ἀπ' τὴ μιὰ γιὰ τὴν ἠθικὴ κι' ἀπ' τὴν ἄλλη γιὰ τὴν ὑλικὴ ἱκανοποίησι.

Γιὰ τὴν δεύτερη οὔτε λόγος δὲν πρέπει νὰ γίνεται.

Ἡ πιὸ φτωχιὰ ἐργαζόμενη γυναῖκα, εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ θεάτρου. Τί νὰ πρωτοκυττάξῃ; Τὴν ἐμφάνισί της στὴ σκηνὴ ἢ τὸ στομάχι της; Παραμελῶντας τὸ πρῶτο κινδυνεύει νὰ στερήσῃ ὁλότελα τὸ δεύτερο. Κι' ἀντὶ ἐμεῖς οἱ θεατὲς νὰ θαυμάζουμε τὴν τουαλέττα τῆς Α ἢ τῆς Β. καὶ νὰ λέμε κύρια ὅσα ἐναντίον της, θἄπρεπε νὰ σκεφθοῦμε μὲ τί στομαχικὲς στερήσεις κατάφερε νὰ τὴν φτιάξῃ, γιὰ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ξανάρθουμε. Οἱ κάλτσες της λυώνουν... Κι' ὅμως πρέπει νὰ φοράῃ μεταξωτὲς στὴ σκηνή! Τί θὰ κάνῃ, μιὰ καὶ δὲν ἔχει ἄλλον πόρο ζωῆς ἀπὸ τὸ θέατρο; Θὰ στερηθῇ! Γιατὶ καὶ μισθὸ νὰ παίρνῃ — ἂν βρίσκεται σὲ μισθωτὸ θίασο — ὅσος κι' ἂν εἶνε, δὲν τῆς φτάνει. Ἂν τύχῃ καὶ βρίσκεται σὲ συνεταιρικό ; Πολλὲς φορὲς θ' ἀναγκασθῇ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ντυθῇ, γιὰ πολὺν καιρό, μὲ τριάντα καὶ μὲ σαράντα δραχμὲς τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε λιγώτερα. καὶ χωρὶς φυσικὰ νὰ ὑπολογίσουμε τὶς δώδεκα καὶ δεκαπέντε ὧρες δουλειᾶς τὸ εἰκοσιτετράωρο !

Αὐτὴ εἶναι ἡ οἰκονομικὴ πλευρὰ τῆς γυναίκας ποὺ ξεκινάει νὰ ἐργασθῇ τὴν τέχνη τοῦ θεάτρου.

Ἡ ἠθικὴ πλευρά; Μένει κι' αὐτὴ τὶς περισσότερες φορὲς ἀνικανοποίητη. Περιμένεις τὴν ἱκανοποίησι ἀπὸ τὸ κοινό, κι' ἐνῷ ἐσὺ ἀγωνίζεσαι νὰ τοῦ μεταδώσῃς τὴν ψυχική σου κατάστασι, τὸν πόνο σου, τὸν σπαραγμό σου, αὐτὸ μένει, συχνά, ἀσυγκίνητο. Ἂν ἀγωνιστῇς νὰ τὸ κάμῃς νὰ γελάσῃ μὲ λεπτὸ συγκρατημένο κωμικὸ παίξιμο, θὰ σοῦ ζητήσῃ νὰ κάνῃς τοῦμπες !

Αὐτὰ βέβαια δὲν συμβαίνουν πάντα, μὰ εἶνε ὅ,τι ἀκριβῶς νοιώθει μιὰ πρωτόβγαλτη καὶ πρωτόπειρη στὸ θέατρο. Καὶ δυστυχῶς ἐνῷ ἀπὸ τὴ μιὰ ἔχουμε τὸ κοινό, ἀπ' τὴν ἄλλη εἶναι κι' οἱ συνάδελφοι... Μὴ φαντασθῆτε, ποτέ, καμμιὰ γυναῖκα, ὅτι θὰ βρῇ παρηγοριά, ἀγάπη ἢ ἔστω καὶ συμβουλὴ ἀπὸ συνάδελφό της, ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Κι' ὅμως εἶναι δικαιολογημένος κι' αὐτός : ἀγαπάει κι' αὐτὸς τὴν τέχνη του ὅσο καὶ σύ. Τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σοῦ συγχωρέσῃ τὴν ἀποτυχία σου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδέα ὅσι ἐσὺ κατάφερες κάτι καλύτερο ἀπὸ κεῖνον, τὸν σπρώχνει μακρυά σου. Σὲ ζηλεύει ἀπ' ἀγάπη στὴν ὤμορφη τέχνη τοῦ θεάτρου.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ποὺ σχεδὸν ὅλες μας

Ἡ κ. Σαπφὼ Ἀλκαίου μὲ τὴν κ. Ρίτα Μυράτ, στὴν ταινία «Τὰ γαλάζια κεριά».

τ' ἀκοῦμε γιὰ συμβουλές, ἀπὸ παλιοὺς ἐπαγγελματίες ἠθοποιούς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καμμιά μας δὲ δειλιάζει ν' ἀντικρύσῃ καὶ νὰ ὑποστῇ ὅλες τὶς κακουχίες, νὰ δεχθῇ κάθε πίκρα τοῦ ἀληθινὰ μεγάλου αὐτοῦ ἐπαγγέλματος.

Τὰ ἐλατήρια, τῶν ἀληθινὰ καλλιτέχνιδων γυναικῶν εἶναι ὑψηλά, ἀξιοθαύμαστα, βγαλμένα ἀπὸ πραγματικὲς καλλιτεχνικὲς ψυχές. Ἡ καλλιτέχνις γυναῖκα βγαίνει στὸ θέατρο μὲ πραγματικὴ ἐπίγνωσι τῆς ἀποστολῆς καὶ τῶν καθηκόντων της ὡς ἠθοποιοῦ. Ξέρει καλά, πὼς ἂν διάλεξε τὸ θέατρο γιὰ ἐπάγγελμά της, δὲν τὄκανε παρὰ μονάχα ἀπὸ ἀγάπη, ἀγάπη ἁγνὴ καὶ ἄδολη, γιὰ τὴν θεία αὐτὴ τέχνη. Ἔνοιωσε μέσα της τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ καὶ ταυτόχρονα τὴν περηφάνεια νὰ τὴν διδάξῃ ἀπὸ σκηνῆς, ἀδιαφορῶντας ἂν ἡ σκηνὴ αὐτὴ εἶναι φτιαγμένη μὲ τὰ τελειότερα μηχανήματα ἢ ἂν τὴν ἀποτελοῦν σανίδια στερεωμένα σὲ τραπεζάκια τοῦ καφενείου !

Κι' ἔτσι καὶ ἡ γυναῖκα καὶ ὁ ἄντρας, μὲ τὸ σήκωμα τῆς αὐλαίας, παρουσιάζουν στὸ κοινὸ τὴν δεύτερη μορφὴ τοῦ θεάτρου: Τὸ θέατρο σχολεῖο!

Ταὐτόχρονα μὲ τὴν διδασκαλία τῆς τέχνης, ἡ γυναῖκα ἠθοποιὸς — ἴσως αὐτὴ τὴ φορὰ λίγο περισσότερο ἀπὸ τὸν ἄντρα — σκορπάει στὴν πλατεῖα τὴν χαρά, τὴν εὐθυμία, τὸ κέφι, δίνει τὴν εὐχάριστη ἀπόλαυσι, ἱκανοποιεῖ κάθε χαρούμενη ἢ λυπημένη καρδιὰ τοῦ κοινοῦ...

Γιὰ τοὺς θεατές, δὲν ἔχει φυσικὰ καμμιὰ σημασία, κάτω ἀπὸ ποιὲς ἄθλιες, ἴσως, συνθῆκες, δουλεύει καὶ κοπιάζει αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Γιὰ κείνην ὅμως;... Ἔ, λοιπόν, κι' αὐτὴ ἀκόμα σὰν βρίσκεται στὸ σανίδι ἀπάνω, ὅταν αἰσθάνεται ὁλόκληρο τὸ εἶναι της πλημμυρισμένο ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς ράμπας καὶ τὰ μάτια τοῦ κόσμου προσηλωμένα ἀπάνω της, ὅταν ἡ ἴδια καταλαβαίνῃ πὼς ἡ ἀπόδοσι τοῦ ρόλου της εἶναι κείνη ποὺ χρειαζότανε, ἔ, τότε νοιώθει ἀπόλυτα ἱκανοποιημένο τὸν ἑαυτό της καὶ κάθε πίκρα καὶ στέρησί της ξεχνιέται, μπρὸς στὸν θρίαμβο τῆς τρίωρης βασιλείας της !

Κι' ἔτσι μᾶς δίνεται ἡ τρίτη μορφὴ τοῦ θεάτρου: Τὸ θέατρο σὰν ψυχαγωγία γιὰ τὸν θεατὴ καὶ τὸν ἠθοποιό.

Μὰ γιὰ νὰ νοιώσουμε ὅλ' αὐτά, ἀνάγκη νὰ πάρουμε τὸ ξεκίνημα μιᾶς-μιᾶς ἠθοποιοῦ μὲ τὰ ὄνειρά τους, τὶς ἀπογοητεύσεις τους καὶ τὶς χαρές τους, κι' ἂς τὶς ἀφήσουμε μόνες τους νὰ μιλήσουνε γι' αὐτά.

ΣΑΠΦΩ ΑΛΚΑΙΟΥ

Εὐτυχισμένος ὅποιος τὴν εἶδε νὰ παριστάνῃ! Τρισευτυχισμένος ὅποιος τοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσῃ, νὰ κουβεντιάσῃ λίγο μαζί της ἢ ἔστω νὰ τὴν ἀκούῃ μόνο νὰ μιλάῃ.

Ἡ Σαπφὼ Ἀλκαίου, ἔχει πολλὰ χρόνια στὸ θέατρο κι' ὅμως δὲν κληρονόμησε ἀπ' αὐτὰ κανένα ἐλάττωμα. Ἡ κουβέντα της εἶναι ἁπλῆ· ἁπλῆ σὰν μικροῦ παιδιοῦ, ἀνεπιτήδευτη, αὐθόρμητη, εἰλικρινής, σταράτη.

Ὅταν τῆς εἶπα τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου, ξέρετε ποιὰ ἦταν ἡ ἀπάντησί της;

— Μὰ ἐγώ, βρὲ παιδάκι μου, τί μπορῶ νὰ σᾶς πῶ; Πηγαίνετε στὶς ἄλλες, ποὺ ξέρουν νὰ μιλᾶνε. Αὐτὰ ποὺ λένε ἐκεῖνες ἐγὼ τὰ νοιώθω, μὰ δυσκολεύουμαι νὰ τὰ πῶ μ' ὤμορφα λόγια. Ἐγὼ τὰ λέω λιγάκι ἁπλᾶ κι' ὠμά.

— Μὰ κι' ἐμεῖς αὐτὸ ἀκριβῶς θέλουμε. Τὶς δικές σας σκέψεις, μὲ δικά σας λόγια, κι' ὄχι μὲ λόγια διαβασμένα σὲ βιβλία.

— Ἂν εἶν' ἔτσι, πάει καλά. Γιὰ πέστε μου, λοιπόν, τί θέλετε νὰ μὲ ρωτήσετε καὶ βλέπουμε.

— Πρῶτα-πρῶτα, ξέρετε βέβαια, πὼς σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι ἡ ἀνασκόπησις τῆς προόδου τῆς γυναίκας σ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα κι' ἀκόμα μιὰ κάποια σύγκρισι μὲ τοὺς ἄντρες, ποὺ συνήθως τόσα καταλογίζουν εἰς βάρος μας. Καὶ τώρα βρίσκετε ὅτι ἡ γυναῖκα συμβάλλει στὴν ἐξέλιξι τοῦ θεάτρου καὶ κατὰ πόσον;

—Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε; Ἂν συμβάλλει; Ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ βάσι μιᾶς θεατρικῆς δουλειᾶς. Χωρὶς γυναῖκα καὶ γυναῖκα καλή, κανένας θίασος δὲν πάει μπροστά, ἀπὸ ὅσο μεγάλους ἄντρες ἠθοποιοὺς κι' ἂν ἀποτελεῖται. Καμμιὰ πρόοδος δὲν γίνεται στὸ θέατρο χωρὶς ἐμᾶς. Νά, πάρτε παράδειγμα τὸν Βεάκη. Ὑπάρχει μεγαλείτερος ἠθοποιὸς ἀπ' αὐτόν; Ὄχι. Κι' ὅμως, κατάφερε ποτέ του νὰ στερεώσῃ θίασο; Ὁποτε ἐπεχείρησε, βρῆκε ἀνυπέρβλητες δυσκολίες. Δυὸ ὅμως μεγάλοι θίασοι γίνανε, κι' οἱ δυὸ γυναικεῖοι, κι' ἀπ' αὐτοὺς ὁ ἕνας διατηρεῖται καὶ θὰ διατηρῆται γιὰ πολὺ ἀκόμα : ὁ θίασος τῆς Κυβέλης κι' ὁ θίασος τῆς Μαρίκας.

— Βρίσκετε ὅτι ἡ γυναῖκα ἐξυπηρετεῖ τὴν τέχνη τοῦ θεάτρου ὅσο πρέπει ;

— Τὴν ἐξυπηρετεῖ ὁπωσδήποτε.

— Κι' ἂν ἀκόμα εἶναι κακὴ ἠθοποιός ;

— Καὶ βέβαια...

— Πῶς αὐτό ;

— Ἁπλούστατα, ἀφοῦ τὴν παίρνουν σὲ θιάσους, τῆς δίνουν ρόλους, ἀφοῦ παίζει στὸ θέατρο, ὄχι μόνον ἐξυπηρετεῖ, ἀλλὰ εἶναι κι' ἀπαραίτητη.

— Κατὰ τὴν ἀντίληψί της...

— Ἀδιάφορο! Μιὰ φορά, χωρὶς αὐτὴν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ θίασος; Εἶναι κι' αὐτὴ χρήσιμη κι' ἀπαραίτητη γιὰ τὰ τρία λογάκια της, ὅσο κι' ἡ πρωταγωνίστρια. Ἄλλο ζήτημα ἂν ἡ μιὰ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Πάντως ἡ κάθε μιὰ στὸ εἶδος της ἐξυπηρετεῖ τὴν τέχνη.

— Τί προσόντα χρειάζονται γιὰ νὰ βγῇ μιὰ γυναῖκα στὸ θέατρο ;

— Ὅ,τι καὶ σ' ἕναν ἄντρα: Ταλέντο, ταλέντο, ταλέντο.

— Βρίσκετε ὅτι ἡ γυναῖκα βγαίνει στὸ θέατρο ἀπ' ἀγάπη, ἢ ὑπάρχουν ἄλλοι σκοποὶ ποὺ τὴν τραβᾶνε σ' αὐτό ;

— Ἀγάπη πραγματικὴ γιὰ τὸ θέατρο, μοῦ φαίνεται πὼς μόνο τὰ παιδιὰ τὰ δικά μας νοιώθουνε. Τώρα εἶναι καὶ πολλὲς ἐξαιρέσεις. Συχνὰ ὅμως βγαίνουνε στὸ θέατρο γιατὶ παρασύρονται, ἐνθουσιάζονται, ἄλλες βγαίνουν ἀπὸ σνομπισμό, ἀπὸ μικροφιλοδοξίες. Πάντως, δὲν μπορεῖ, μιὰ φορὰ νὰ βγοῦνε, φτάνει γιὰ νὰ τ' ἀγαπήσουν.

— Ἐσεῖς πότε πρωτοεμφανιστήκατε στὴ σκηνή;

— Αὐτὰ τὰ γράψαν κι' ἄλλοι.

— Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία.

— Ἔ, νά. Ἤμουνα ἐφτὰ χρονῶν παιδάκι. Καὶ σὲ μιὰ παράστασι στὴν Πόλη, μ' ἐβγάλανε κι' ἐμένα στὴ σκηνή. Τἄπα καλούτσικα φαίνεται... Μὲ χειροκροτήσανε κι' ἕνας ἠθοποιὸς τόσο ἐνθουσιάστηκε, ποὺ μὲ σήκωσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ... μὲ πέταξε στὴν πλατεῖα, στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς θεατοῦ! Ἀπ' ἀγκαλιὰ σ' ἀγκαλιά, ἔκανα τὸν γύρο τοῦ θεάτρου κι' ὅλοι μὲ γεμίζανε φιλιὰ καὶ καραμελίτσες. Αὐτὸ ἦτανε.

— Μήπως θυμόσαστε τί νοιώσατε τότε μέσα σας;

— Ὄχι καὶ τόσο. Ξέρω μονάχα πὼς ἀπὸ τότε ἀγάπησα τὸ θέατρο.

— Καὶ στὰ τόσα θεατρικὰ χρόνια σας, μέσα στοὺς τόσους ρόλους, θἄχετε βέβαια καὶ τὶς προτιμήσεις σας.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Μά... ὁ πιὸ ἀγαπημένος σας ρόλος, νὰ ποῦμε, ποιὸς ἦτανε;

— Ὅλοι!

— Πῶς ὅλοι;

— Ὅλοι! Ἀπὸ τὸν πιὸ μικρὸ ὡς τὸν πιὸ μεγάλο. Πάντα μου ἤμουνα καὶ εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ τοὺς ρόλους μου. Ὁ μόνος μου ἀληθινὸς ἔρωτας ἦταν αὐτοί. Γι' αὐτοὺς ζοῦσα, γι' αὐτοὺς ἀναπνέω. Στεναχωριέμαι ἀφάνταστα ὅταν δὲν παίζω.

— Δὲν κουράζεστε;

— Ξεκουράζομαι.

Οἱ ἀπαντήσεις της ὅλο καὶ κατάπληξι μὲ γεμίζανε!... Καὶ δειλὰ πιὰ τὴν ρώτησα:

— Καὶ ἀπογοητεύσεις, πίκρες, νοιώσατε στὸ θεατρικό σας στάδιο;

— Ἀπὸ τὸ θέατρο τὸ ἴδιο ποτέ! Τὶς ἐξωθεατρικές μου πίκρες τὶς διασκέδαζα... στὸ θέατρο! Κι' ἔπειτα τὸ θέατρο ἅμα τ' ἀγαπήσῃς, ἅμα τὸ σεβαστῇς, θὰ σὲ σεβαστῇ, ἅμα τὸ ἐκτιμήσῃς θὰ σ' ἐκτιμήσῃ. Τ' ἀγάπησα καὶ μ' ἀγάπησε, τὸ ἐκτίμησα καὶ μ' ἐκτίμησε, τὸ σεβάστηκα καὶ μὲ σεβάστηκε. Ὁ κόσμος ποὺ μὲ βλέπει στὴ σκηνή, ἔχει τὴν ἐπιείκεια νὰ μὲ κρίνῃ πάντα καλά. Ἐγὼ ὁμολογῶ ὅτι δὲν βρίσκω νὰ προσέφερα ὅσο πρέπει. Τρέμω γιὰ κάθε μου ρόλο καὶ γιὰ τὸν πιὸ μικρό. Θὰ σᾶς πῶ εἰλικρινὰ τί μοῦ συμβαίνει μὲ κάθε μου καινούργιο ρόλο — ποιὸν θέλετε; — τὴν Μάρθα Ὄουεν, ἂς ποῦμε, στὴν Ἄννα Κρίστι, ἔ; Ξέρετε λοιπὸν πόσες φορὲς μοὔτυχε νὰ δῶ τὰ μάτια τοῦ κόσμου καρφωμένα ἀπάνω μου — στὰ τράμ, στὰ λεωφορεῖα, στὸν

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20ήν ΣΕΛΙΔΑ]

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΧΑΙΡΕ ΓΥΝΑΙΚΑ!

Χαῖρε, Γυναῖκα Ἐσύ, Ἀθηνᾶ, Μαρία, Ἑλένη, Εὔα !
Νὰ ἡ ὥρα σου! Τὰ ὡραῖα φτερὰ δυνάμωσε καὶ ἀνέβα,
Καὶ καθὼς εἶσαι ἀνάλαφρη, καὶ πιὰ δὲν εἶσαι ἡ σκλάβα,
Πρὸς τὴ μελλόμενη ἅγια γῆ πρωτήτερα ἐσὺ τράβα,
Κ' ἑτοίμασε τὴ νέα ζωή, μιᾶς νέας χαρᾶς ὑφάντρα,
Κ' ὕστερα ἀγκάλιασε, ὕψωσε καὶ φέρε ἐκεῖ τὸν ἄντρα,
Καὶ πλάσε τὴν πρωτόπλαστη, ὦ Ἀγάπη ἐσύ, ἁρμονία,
Ἐσὺ Ὀμορφιά, Σοφία ἐσύ, Πειθὼ καὶ Παρθενία !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΙ' Η ΕΡΩΜΕΝΗ

ΥΠΟ ΤΟΥ GIUSEPPE FARACI

ΑΝΟΙΞΕ τὸ τηλεγράφημα μὲ τὴν ἴδια χαρὰ ποὺ δοκίμαζε κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἄνδρας της ἐλάμβανε μέρος σ' αὐτοκινητιστικοὺς ἀγῶνες. Γιατὶ μόλις τελείωνε ἡ κοῦρσα κι' ἐκέρδιζε, ὁ Τζίνο ἔτρεχε ἀμέσως στὸ πλησίον τηλεγραφεῖο γιὰ νὰ τὴν πληροφορήση.

Ἐνῷ ὅμως τὸ ἄνοιγε, μιὰ σκέψι τῆς ἦλθε στὸ νοῦ: «Τόσο σύντομα τελείωσαν οἱ ἀγῶνες;». Ὕστερα, τὸ βλέμμα της ἀντίκρυσε δυὸ σειρὲς λέξεων ποὺ ἔλεγαν: «Παρακαλῶ ἔλθετε ἀμέσως Μόντλερυ. Δυστύχημα. Ὁ πρόεδρος τῶν ἀγώνων».

— Ὁ Τζίνο σκοτώθηκε!

Δὲν εἶπε τίποτε ἄλλο, γιατὶ μέσα στὸ μυαλό της ζωγραφίστηκε τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα:

— Λουΐζα! Λουΐζα!

Σὰν ἦλθε ἡ καμαριέρα της, ἡ Ἀντέλε ξέσπασε τόσε σ' ἕνα ἀκράτητο, νευρικό, ἀπεγνωσμένο κλάμα.

Σὲ λίγες στιγμὲς τῆς ἀνήγγειλαν τὸν τεχνικὸ διευθυντὴ τοῦ ἐργοστασίου αὐτοκινήτων, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔλαβε μέρος στοὺς ἀγῶνες ὁ σύζυγός της.

— Ὁ Τζίνο; Ἔχετε εἰδήσεις γιὰ τὸν Τζίνο; Πῶς εἶναι; Πῆτε μοῦ τα ὅλα—εἶπε ἡ Ἀντέλε μόλις τὸν εἶδε.

Ὁ ἐπισκέπτης, σφίγγοντάς της τὸ χέρι, ἀπήντησε:

— Ἡσυχᾶστε, κυρία. Δὲν πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό. Μόνον εἶναι ἀνάγκη νὰ δῆτε τὸν σύζυγό σας. Πηγαίνω μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου στὸ Μόντλερυ. Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

Σὰν ἐπλησίαζαν στὸ Μόντλερυ, ὁ κύριος ἄρθρωσε μιὰ φράσι:

— Κυρία, θάρρος. Ἑτοιμασθῆτε γιὰ κάθε δυσάρεστο ἐνδεχόμενο. Ἴσως πολὺ τραγικό.

Ἡ Ἀντέλε δὲν πρόφθασε νὰ ζητήση πληροφορίες κι' ἐξηγήσεις, γιατὶ τὸ αὐτοκίνητο ἤδη σταματοῦσε μπροστὰ σ' ἕνα νοσοκομεῖο.

Τὴν ὡδήγησαν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ νοσοκομείου καὶ τῆς προσέφεραν ἕνα λικέρ. Ἡ Ἀντέλε ὅμως δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ συγκρατήση τὴ σκέψι ποὺ τὴν βασάνιζε σ'ὅλο τὸ ταξεῖδι, πῶς δὲν θὰ ξανάβλεπε ζωντανὸ τὸν σύζυγό της, καὶ ξέσπασε σ' ἕνα κλάμα ποὺ τὴν ἐξήντλησε.

⁂

Καθισμένη ὁλόκληρες ὧρες, κοντὰ στὸ νεκρὸ σύζυγό της, σκεφτόταν τὴν εὐτυχία ποὺ ἔνοιωσε μέσα σὲ τρία χρόνια ποὺ ἦσαν παντρεμένοι. Ἀγαποῦσε τὸν Τζίνο μ' ὅλη της τὴν ψυχή, ἔνοιωσε κοντά του τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τώρα βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα πτῶμα, βουβό, ἄψυχο. Εἶχε σβύσει ἡ χαρά της, ἡ ζωή της, ἡ εὐτυχία της.

Μιὰ ἀδελφὴ τὴν πλησίασε δειλὰ καὶ τῆς εἶπε:

— Συγγνώμη. Λυποῦμαι ποὺ θὰ σᾶς ἐνοχλήσω. Μιὰ δεσποινὶς θέλει νὰ σᾶς μιλήση. Ἐπιμένει.

— Ποιὰ εἶναι; ρώτησε ἡ Ἀντέλε μὲ βουρκωμένα μάτια.

— Δὲν μοῦ εἶπε τὄνομά της.

— Δὲν θὰ τὴν δεχθῶ.

— Μὰ ἐπιμένει τόσο! Κλαίει. Ἴσως νὰ εἶναι καμμιὰ συγγενής σας, μιὰ φίλη: μπορεῖ νὰ σᾶς παρηγορήση...

Ἡ Ἀντέλε βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸν νεκροθάλαμο κι' εἶδε μιὰ νέα γυναῖκα, μαυροφορεμένη. Δὲν τὴ γνώριζε. Ἡ ἄγνωστος τὴν πλησίασε σὰν νἄθελε νὰ τὴν ἀγκαλιάση. Συγκρατήθηκε ὅμως καὶ μουρμούρισε:

— Θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα γιὰ τελευταία φορά!—Οἱ λυγμοὶ τῆς ἔκοβαν τὴ φωνή.— Φτωχὲ Τζίνο! Φτωχέ μου Τζίνο!

Ἡ Ἀντέλε κατάλαβε ἀμέσως.

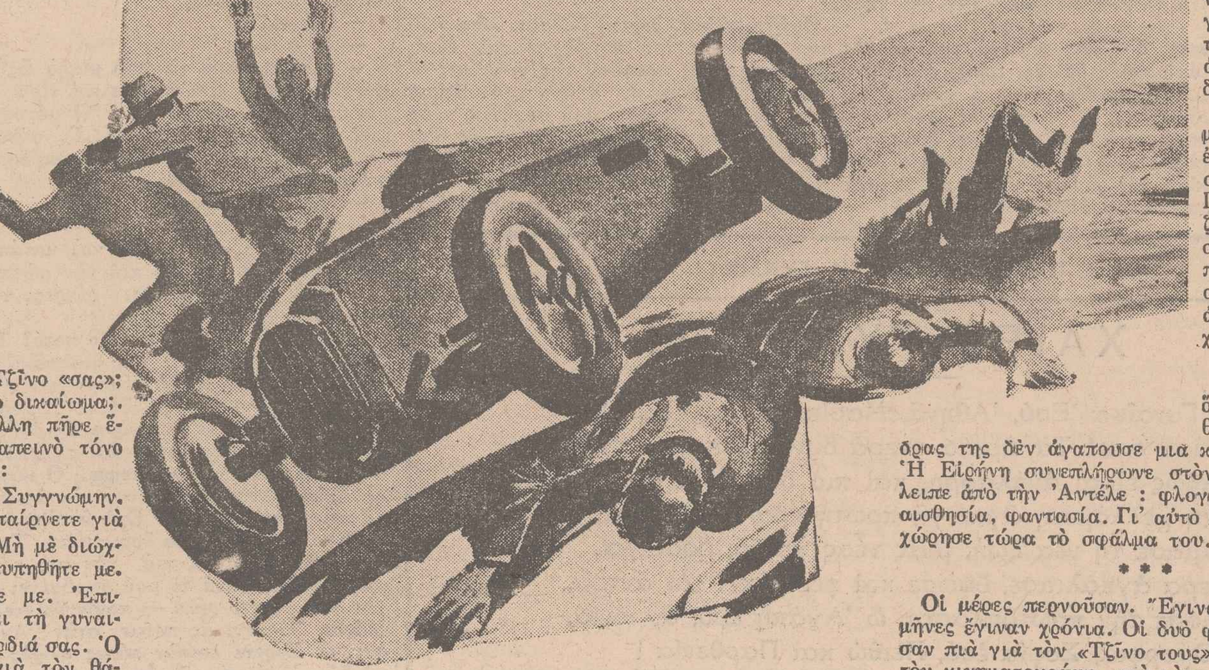

— Ὁ Τζῖνο «σας»; Μὲ ποιὸ δικαίωμα;

Ἡ ἄλλη πῆρε ἕναν ταπεινὸ τόνο φωνῆς:

— Συγγνώμην. Μὴ μὲ παίρνετε γιὰ ἐχθρό. Μὴ μὲ διώχνετε. Λυπηθῆτε με. Νοιῶστε με. Ἐπικαλοῦμαι τὴ γυναικεία καρδιά σας. Ὁ πόνος γιὰ τὸν θάνατο τοῦ Τζῖνο μᾶς κάνει ὅμοιες.

— Ὅμοιες!... φώναξε ἡ Ἀντέλε. Ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκα του!

— Κι' ἐγὼ ἡ ἐρωμένη του. Τὸν ἀγάπησα ὅσο καὶ σεῖς. Μπορῶ νὰ σᾶς κυττάξω στὸ πρόσωπο χωρὶς νὰ κοκκινίσω. Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν Τζίνο μᾶς φέρνει στὸ ἴδιο ἐπίπεδο, γιατὶ τὸν ἀγαπούσαμε κ' οἱ δυὸ μ' ὅλη μας τὴν ψυχή.

Ὁ διάλογος ἐξηκολούθησε ζωηρότερος. Ἡ Ἀντέλε ἔνοιωθε τώρα μιὰ ταπείνωσι καὶ ἕνα μῖσος, ποὺ τὴν ἔκαναν νὰ ὑποφέρη πάρα πολύ. Ἕνας θυμὸς ἀκαταμάχητος τὴν ἔκανε νὰ φωνάξη:

— Εἶστε τρελλή, ἀγαπητή μου. Δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ τὸν δῆτε.

Κι' ἔκανε ν' ἀπομακρυνθῆ. Ἡ ἄλλη ὅμως τῆς πῆρε τὰ χέρια καὶ τὴν ἱκέτευσε:

— Κυρία, δὲν μὲ καταλαβαίνετε; Εἴμαστε κ' οἱ δυὸ γυναῖκες. Δυὸ δυστυχισμένες ὑπάρξεις. Μᾶς ἑνώνει ὁ ἴδιος πόνος. Ὁ Τζίνο εἶχε στὴν καρδιά μου ἴδια θέσι μὲ ἐκείνη ποὺ εἶχε στὴ δική σας. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸν ἔβλεπα. Μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Κάνετέ μου αὐτὴ τὴ χάρι. Θέλω νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω γιὰ τελευταία φορά. Ὑποφέρω ὅσο καὶ σεῖς, κυρία... Ἀφῆστε με νὰ τὸν ἰδῶ...

Μιὰ σκέψι σφυροκοποῦσε τώρα στὸ μυαλὸ τῆς Ἀντέλε: «Ὁ Τζίνο μ' ἀπατοῦσε. Κι' ἐγὼ τ' ἀγνοοῦσα ὅλα. Κι' ὅμως ἀγαποῦσε καὶ μιὰν ἄλλη, παρ' ὅλο ποὺ φαινόταν ἐρωτευμένος μαζί μου».

Ὕστερα, ἕνα σωρὸ ἄλλες σκέψεις ἐξάλισαν τὸ νοῦ της κι' ἡ τελευταία ἦταν: Νὰ μάθη. Ἔπρεπε νὰ τὰ μάθη ὅλα!

Χωρὶς νὰ προφέρη λέξι, παραμέρισε κι' ἀφῆκε ἐλεύθερο τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας. Ἡ ἄγνωστη ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε τὰ χέρια, ἀλλὰ ἡ Ἀντέλε τὰ τράβηξε μὲ σκληρότητα. Ἡ ἄλλη προχώρησε μέσα στὸ νεκροθάλαμο καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἀκούστηκαν τὰ λόγια μιᾶς προσευχῆς.

⁂

Τὴν ξαναεῖδε στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό. Ταξείδεψαν μαζὶ στὸ ἴδιο διαμέρισμα τοῦ τραίνου. Μίλησαν γιὰ τὴν ἀγάπη τους. Ἤθελε νὰ μάθη ὅλη τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου της γιὰ τὴν ἄγνωστή της ὡς τώρα Εἰρήνη. Ὕστερα χωρίστηκαν σὰν ἔφθασαν στὴν πόλη. Μέσα σὲ μιὰ πόλι, ὅπου ὑπάρχουν σπίτια καὶ δρόμοι, εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ συναντηθῆ κανείς. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Ἀντέλε συνήντησε μιὰ μέρα τὴν Εἰρήνη σ' ἕνα δρόμο. Ὕστερα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τῆς ἐπιστροφῆς δὲν ἦταν πιὰ ἄγνωστη γι' αὐτήν. Γιατὶ ἐπὶ ὁλόκληρες ὧρες εἶχαν μιλήσει γιὰ ἕνα καὶ μόνο πρόσωπο, τὸν Τζίνο. Τὴν πλησίασε λοιπὸν κι' ἐξακολούθησαν μαζὶ τὸν δρόμο τους. Ξαναμιλῆσαν γιὰ τὸν Τζίνο. Ἡ Ἀντέλε δὲν ἤξερε ἀκόμη πῶς ἐγνώρισε ἡ Εἰρήνη τὸν ἄνδρα της. Ἡ φίλη της ὡς τώρα δὲν τῆς εἶχε μιλήσει ποτὲ γι' αὐτό.

Πῆγαν στὸ σπίτι τῆς ἐρωμένης. Ἐκεῖ βρῆκαν μιὰ φωτογραφία τοῦ Τζίνο μὲ ἀφιέρωσι. Ἡ Ἀντέλε τὴ διάβασε: «Στὴ γλυκειά μου Εἰρήνη, ὡς ἐνθύμιο μιᾶς ἀξέχαστης ἡμέρας».

Τότε ἡ Εἰρήνη εἶπε:

— Δὲν σοῦ εἶπα ποτὲ πῶς γνωριστήκαμε. Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀνάμνησις ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Βρισκόμουν....

Ἡ Ἀντέλε ἔνοιωθε τώρα τὸ αἷμα της νὰ τὴν καίη στὶς φλέβες της καὶ νὰ μισῆ τὴ γυναῖκα ποὺ ἔκλεβε τὴν ἀγάπη της. Ἡ Εἰρήνη ὅμως ἐξακολουθοῦσε:

— .... Δὲν ἤξερα πῶς ἦταν παντρεμένος. Τὸ ἔμαθα ὅταν πιὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ἀποχωρισθῶ, ὅταν τὸν ἀγαποῦσα πάρα πολύ. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος κι' ἐγὼ δέχτηκα ὅλα, κατάλαβα πῶς δὲν ἦταν μόνο δικός μου καὶ πὼς ἐγὼ δὲν θὰ ἤμουν τὸ πᾶν γι' αὐτόν. Ἂν σ' ἐγνώριζα ὅμως, δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος νὰ μπῶ στὴ μέση.

Ἡ Ἀντέλε, ἀκούοντας αὐτὴ τὴ φράσι, ἀνατρίχιασε.

— Ὁ Τζίνο μοῦ μιλοῦσε συχνὰ γιὰ σένα—ἐξηκολούθησε ἡ Εἰρήνη. Σ' ἀγαποῦσε πολὺ καὶ σένα. Ἀλλὰ μὲ μιὰ ἀγάπη διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶχε γιὰ μένα. Μὲ καταλαβαίνεις, ἀλήθεια; Κι' ἤθελα νὰ σὲ γνωρίσω. Εἶχα ἰδῆ μιὰ φωτογραφία σου ποὺ εἶχε στὸ πορτοφόλι του. Εἶχα τόση περιέργεια νὰ σὲ ἰδῶ ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Δὲν τολμοῦσα ὅμως νὰ τὸ πῶ στὸν Τζίνο, ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἰδῶ τὴ γυναῖκα του, νὰ ἰδῶ τὴ γυναῖκα ποὺ μαζί της εἶχα κάτι τὸ κοινὸ κι' ἤμαστε.... φίλες. Σημείωσε ὅμως, Ἀντέλε, πῶς δὲν στὸν ἔκλεψα. Ἂν σὲ γνώριζα πρίν, δὲν θὰ σοῦ ἔκανα κακό.

Αὐτὴ ἡ τελευταία φράσι ἔκανε τὴν Ἀντέλε νὰ κλονιστῆ.

Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα πείθεται πὼς ἡ Εἰρήνη δὲν ἦταν μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ κλέβουν τὶς ἀνδρικὲς καρδιές. Σιγὰ-σιγὰ ἔνοιωθε πὼς ἡ Εἰρήνη ἀποτελοῦσε ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ ζωή της. Κι' αὐτὸς ὁ ψυχικὸς μετασχηματισμὸς τὴν εἶχε κάνει νὰ τὴν συναντᾷ συχνά, νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγάπησαν κ' οἱ δυό. Σιγὰ-σιγὰ ἡ πρώην ἀντιπάθεια γινόταν τώρα μιὰ συμπαθητικὴ φιλία. Ὅταν ὅμως ἔνοιωσε πὼς εἶχε γίνει καρδιακὴ φίλη τῆς Εἰρήνης, θέλησε νὰ μὴ τὴν ξαναϊδῆ πιά. Δὲν μποροῦσε νὰ ἔχη φίλη μιὰ γυναῖκα ποὺ ἦταν ἔνοχος στὴν ἀπάτη τοῦ ἀνδρός της.

Ὁ δρόμος ὅμως τὴν ἔφερε ἐκ νέου μπροστὰ στὴν Εἰρήνη. Περπάτησαν μαζί, τυλιγμένες στὸ ἔνδυμα τοῦ πόνου, ὄχι πιὰ σὰν δυὸ φίλες, ἀλλὰ σὰν δυὸ χῆρες.

***

Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως πάλι σκέφθηκε πὼς ὁ ἄνδρας της δὲν ἀγαποῦσε μιὰ κοινὴ γυναῖκα: Ἡ Εἰρήνη συνεπλήρωνε στὸν Τζίνο ὅ,τι ἔλειπε ἀπὸ τὴν Ἀντέλε: φλογερὸν ἔρωτα, εὐαισθησία, φαντασία. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τοῦ συγχώρησε τώρα τὸ σφάλμα του.

* * *

Οἱ μέρες περνοῦσαν. Ἔγιναν μῆνες. Κ' οἱ μῆνες ἔγιναν χρόνια. Οἱ δυὸ φίλες δὲν μιλοῦσαν πιὰ γιὰ τὸν «Τζῖνο τους». Μιλοῦσαν γιὰ τὸν κινηματογράφο, γιὰ τὴν κοσμικὴ κίνησι. Ἡ ζωὴ ἦταν ἀκόμη ὁλόκληρη μπροστά τους.

Αὐτὰ τοὺς ἔλεγαν κι' οἱ γνώριμοί τους. Ἡ Ἀντέλε κ' ἡ Εἰρήνη ἦσαν ἀκόμη νέες καὶ ὡραῖες, κομψὲς κι' ἐλεύθερες. Πολλοὶ ἐπεχείρησαν νὰ κατακτήσουν τὶς καρδιές τους, ἀλλὰ ἀπεκρούσθησαν ἀπ' αὐτές. Εἶχαν μέσα στὴν ψυχή τους ἀκόμη τὴν ἀγάπη τοῦ Τζίνο. Οἱ φίλοι ὅμως ἔλεγαν: «Θὰ ἔλθη κ' ἡ ὥρα τους».

⁂

Κι' ἦλθε. Ἡ καρδιὰ τῆς Ἀντέλε γέμισε ξανὰ ἀπὸ ἔρωτα. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὴν Εἰρήνη. Ὁ ἔρωτας μάλιστα τὶς ἔκανε πιὸ ὡραῖες. Καμμιὰ ἐρωτευμένη γυναῖκα ὅμως δὲν ἀποκρύπτει τὸ μυστικό της. Κι' οἱ δυὸ γυναῖκες καταλαβαίνουν ἡ μιὰ τὴν εὐτυχία τῆς ἄλλης.

— Ποιὸς εἶναι ὁ δικός σου; ρώτησε ἡ Ἀντέλε τὴν Εἰρήνη.

Ἡ Εἰρήνη ἀπάντησε μὲ δισταγμό:

— Μὰ δὲν τὸν κατάλαβες; Αὐτὸς ὅμως δὲν μοῦ εἶπε τίποτα. Δὲν ξέρω ἀκόμα ἂν μ' ἀγαπᾷ. Μὰ τί μ' ἐνδιαφέρει! Τὸν ἀγαπῶ τόσο πολὺ ἐγώ! Ἴσως σήμερα ἢ αὔριο θὰ μοῦ μιλήση... Θὰ μοῦ πῆ ἐκεῖνο ποὺ περιμένω.

— Μὰ ποιὸς εἶναι; ἐπέμεινε ἡ Ἀντέλε.

— Στ' ἀλήθεια, δὲν τὸν κατάλαβες; Εἶναι ὁ Πέτρος, ὁ φίλος τοῦ Καρόλου, ποὺ γνωρίσαμε πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος.

— Ὁ Πέτρος!

Ὁ πιὸ συνεσταλμένος, ὁ πιὸ σιωπηλὸς ἀπ' ὅλους τοὺς φίλους.

—Κι' ἐσύ; Μίλησέ μου, Ἀντέλε... Πές μου.

Ἡ Ἀντέλε ὅμως σώπασε. Κάθησε στὸ ντιβάνι βαρειά. Ὠχρίασε. Τὰ μάτια της πῆραν μιὰν ἔκφρασι μίσους. Ἡ Εἰρήνη ἔνοιωσε τότε τὴ σκληρὴ πραγματικότητα. Ἡ Ἀντέλε, ἀκίνητη στὸ ντιβάνι, ὑποφέρει γιὰ ὅ,τι ἄκουσε. Τὸ παιγνίδι ἐπαναλαμβάνεται καὶ γιὰ τὶς δυό. Εἶχαν τὴν ἴδια τύχη.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Εἰρήνη δὲν κρατήθηκε πιὰ καὶ ξεφώνισε:

— Τὸν ἀγαπᾷς καὶ σύ;

Ἡ Ἀντέλε ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά, σὰν νἄλεγε χίλια «ναί»!

GIUSEPPE FARACI

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ;

Ὑπῆρξεν ἐποχὴ ποὺ δὲν ἤξευραν ὅτι... ὑπάρχει ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, ἂν καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ὥς σήμερα συνεχῶς ἡ πόλις μας κατοικεῖται.

Καὶ ἰδοὺ ἕνα περίεργο δεῖγμα αὐτῆς τῆς ἀγνοίας:

Τὴν 21 Ἰανουαρίου 1575, ὁ σοφὸς Ἑλληνιστὴς Κρώσιος ἔγραφεν ἀπὸ τὴν Τυβίγγην στὸν Πρωτονοτάριον. Ἰωάννην Ζυγομαλᾶν τὰ ἑξῆς:

«Τίνες ἔτι πόλεις ὀρθαὶ μένωσιν, ἐπίσημοι οὖσαι, οἷαι Θεσσαλονίκη, Ἀθῆναι, Νίκαια;».

Τότε ὁ Πρωτονοτάριος τοῦ ἀπήντησε:

«Αἱ Ἀθῆναι νῦν εἰσίν, ὡς ἀκούομεν».. Καὶ ἐπρόσθετε: «Εἶναι δέρμα τοῦ πάλαι ποτὲ ζώου».

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΚΡΟΥΔΣΣΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.—Ἡ νέα Ὀντρέϊ πολὺ ὡραία καὶ ἔξυπνη γυναῖκα, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν βιοπάλη καὶ διψῶντας γιὰ ταξείδια, παντρεύεται τὸν ἀρχίατρον Ἑρμπέρ, τύπον ἀδιαφόρου συζύγου, ὁ ὁποῖος δὲν βλέπει τίποτ' ἄλλο μὲ ἐνδιαφέρον στὴν ζωὴ παρὰ τὴν καρριέρα του. Ὁ Ἑρμπὲρ διορίζεται στὸ Ραχαζάνκ, ὅπου καὶ ἐγκαθίσταται. Στὸ ταξεῖδι γνωρίζουν πολλὰ σημαίνονται πρόσωπα τῶν Ἀγγλικῶν ἀποικιῶν καὶ τὸν νεαρὸ Σουλτᾶνο τοῦ Οὐνταγκὸρ Σελὶμ, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖ τὴν Ὀντρέϊ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ στὰ παλάτια του.

4ον

ΤΟ ΜΙΚΡΟ λιμανάκι ποὺ πλησίασαν ἔμοιαζε ταραγμένο ἀπὸ διάφορα ζῶα τοῦ νεροῦ ποὺ ἔκαναν κύματα. Ἕνα μικρὸ περίφημο γιὼτ μὲ δύο ναῦτες τοὺς περίμενε.

— Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ θαῦμα; ρώτησε ἡ Ὀντρέϊ.

— Τοῦ σουλτάνου. Βλέπετε τὴν ἔκπληξι ποὺ σᾶς φύλαγα;

— Τοῦ σουλτάνου;

— Μὰ ναί, ἐχθὲς στὸ γεῦμα τοῦ θείου μου μοῦ ζήτησε νέα σας.

— Νέα μου; Πῶς αὐτό;

— Μιλούσαμε γιὰ τὸ ταξίδι, γιὰ σᾶς. Ὅταν τοῦ εἶπα πὼς θὰ ἐκδράμωμε στὸ Οὐνταγκόρ, ἔλαμψαν τὰ μάτια του.

— Ἄ, ἔχεις φαντασία, φίλε μου.

— Ναί, ἀλλὰ κι' ἐσεῖς δὲν μοὔπατε πὼς στὸ βαπόρι κάνατε παρέα μαζύ του.

— ....

— Καὶ τώρα μᾶς ἔδωσε τὸ γιώτ, ὅπως βλέπετε. Μὰ γιατί ἐκπλήττεσθε; Εἴπαμε κι' ἄλλα πολλά...

— Εἶσαι ἀνυπόφορος Ρομπέρ, πές μου τί εἴπατε τέλος πάντων.

— Εἴπαμε πὼς ἂν δὲν μπορέση νὰ ἔρθη αὐτὸς νὰ σᾶς χαιρετήση στὸ Οὐνταγκὸρ-Λαμά, θὰ στείλη τὸν ἀκόλουθό του νὰ σᾶς πάρη, καὶ θὰ ὀργανώση γιορτὴ στὸ παλάτι.... Χμ, δὲν μοιάζετε δυσαρεστημένη, ἔ;

— Γιατί νὰ δυσαρεστηθῶ; Μιὰ γυναῖκα τῆς ἀρέσει πάντα νὰ ξέρη πὼς ἀρέσει. Ἀλλὰ ἐμένα κυρίως μ' ἐνδιαφέρει ἡ χώρα καὶ ὄχι ὁ σουλτᾶνος γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής.

— Κυττάξετε τὰ τοπεῖα, εἶπε ὁ Κινέζος.

— Ζούγκλα κοντὰ σὲ πόλι πολιτισμένη, τί περίεργο πρᾶγμα!

— Μὰ ἔχομε τώρα ἄλλη πρωτεύουσα, εἶπε ὁ ποιητής. Ὁ σουλτᾶνος τῆς ἔχει δώσει ἕνα τόνο πολιτισμένο. Ἔκτισε νοσοκομεῖα, ἔκανε δρόμους καὶ σιδηροδρόμους, πάρκα καὶ ὑδραγωγεῖα. Τὸ μόνο ποὺ δὲν πείραξε εἶναι τὰ τοπεῖα, τὰ περίφημα τοπεῖα ποὺ δὲν θὰ ἀνεχόντανε τίποτα τὸ μοντέρνο. Τὸ ἴδιο, ἄφησε ἀνέπαφα καὶ τὰ παλάτια.

— Τί θαῦμα αὐτὸς ὁ περίπατος, μουρμούρισε μαγεμένη ἡ Ὀντρέϊ, δὲν θἄθελα νὰ τελείωνε ποτέ.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ Οὐνταγκὸρ μιὰ βροχὴ χειμαρρώδης ἄρχισε νὰ πέφτη.

Ἕνα ἄρωμα μεθυστικὸ ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν γῆ, ἀπὸ τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα τῆς ζούγκλας. Ἡ Ὀντρέϊ ἔβλεπε μὲ μάτια κατάπληκτα τὴν περίεργη αὐτὴ φύσι καὶ εἶχε τὸ συναίσθημα πὼς κι' αὐτὴ ἦταν σήμερα ἕνα ἐλεύθερο ζωάκι καὶ μποροῦσε νὰ τρέξη καὶ νὰ παίξη καὶ νὰ μιλήση ὅπως τῆς ἔλεγε ὁ ἑαυτός της.

Πῆραν ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς ἔφερε ἐμπρὸς σ' ἕνα πρωτότυπο κινέζικο σπίτι. Ἕνας ὑπηρέτης ἐνεφανίσθη μὲ δύο ὀμπρέλλες. Ἡ πρώτη τοῦ χρησίμευε γιὰ καπέλλο, ἡ δὲ δεύτερη ἀκουμποῦσε ἐπάνω σ' ἕνα μπαστοῦνι.

— Προσοχὴ μὴν πάρετε ἄθελά σας ντούς, ἐφώναξε ὁ Ρομπέρ. Χωθῆτε κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα.

Μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο «λίβιγκ ροὺμ» φάνταζε ἕνα μπὰρ μὲ διάφορες μποτίλιες, ἕνα γραμμόφωνο ποὺ ἔπαιζε συνεχῶς κι' ἕνα τραπέζι μὲ πέντε σερβίτσια. Τὸν τοῖχο τὸν στόλιζαν πιστόλια, βιβλιοθῆκες, καὶ κινέζικες τοιχογραφίες. Ἕνα ντιβάνι παρακεῖ καὶ μερικὰ καθίσματα μπαμποῦ.

— Μὰ ἐδῶ εἶναι περίφημα, εἶπε χαρούμενα ἡ Ὀντρέϊ.

— Χμ, ἐδῶ εἶναι τὸ πολυτελέστερο δωμάτιο, παρακεῖ ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι κλουβιά. Ἔχομε ὡστόσο δωμάτιο μπάνιου καὶ κουνουπιέρες χωρὶς τρύπες.

Ἄρχισαν νὰ πίνουν χυμὸ ἀπὸ ἀνανὰ καὶ ὁ Ρομπὲρ πείραζε τὴν Ὀντρέϊ γιὰ τὸν σουλτᾶνο, ὅταν ἐνεφανίσθησαν οἱ Οὐΐλφορ.

— Μὰ δὲν εἶναι θαῦμα, φώναξε ἡ Μάμπελ, κρατῶντας στὸ χέρι της μιὰ μαϊμουδίτσα. Θέλω νὰ τῆς βρῶ καὶ σύντροφο γιατὶ δὲν ὑπάρχει πιὸ θλιβερὸ πρᾶγμα απὸ μιὰ γυναῖκα μόνη.

Φίλησε τὴν Ὀντρέϊ καὶ τὴν κομπλιμεντάρισε γιὰ τὴν φρεσκάδα καὶ τὴν ὠμορφιά της.

— Καὶ ὁ ἄνδρας σου; ρώτησε ὁ Ρομπέρ.

— Καταφθάνει φορτωμένος πιστόλια καὶ καραμπίνες. Ἀλλὰ γιὰ ἀφίστε τὰ λόγια, θὰ φᾶμε τίποτα; Πεθαινῶ.

Ἡ Ὀντρέϊ γιὰ πολὺ καιρὸ κατόπιν θυμόταν τὸ τραπέζι ἐκεῖνο, τὸ κέφι, τὸ χορό. Κι' ὅταν σταμάτησε ἡ βροχή, ἐκεῖνα τὰ περίεργα ἀρώματα ποὺ μεθοῦσαν κι' αὐτὰ ἀκόμα τὰ πουλιά. Καὶ ξάφνου μέσα στὴν εὐθυμία ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ ἦρθε ὁ Ραμάν, ὁ ἀκόλουθος τοῦ σουλτάνου.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, ἐὰν σᾶς ἐνοχλῶ.

Ὁ Σελὶμ κράτησε τὴν Ὀντρέϊ μὲ κάποια γλυκύτητα....

Ὁ σουλτᾶνος μὲ ἐπεφόρτισε νἄρθω νὰ σᾶς καλέσω ὅλους γιὰ αὔριο Κυριακὴ στὸ σπίτι, σὲ γεῦμα.

— Ὁ Μεγαλειότατος εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς καλωσύνης, εἶπε ἡ Ὀντρέϊ. Ἤδη τὸν εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὸ γιώτ. Ὅσο γιὰ αὔριο, δὲν ξέρω τί λένε κι' οἱ ἄλλοι...

— Δεχόμεθα καὶ μένομε ὑπόχρεοι, εἶπε ὁ Ρομπέρ.

Ὁ ἀκόλουθος ξαναγύρισε πρὸς τὴν Ὀντρέϊ καὶ τῆς εἶπε:

— Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης, ἐπειδὴ γνωρίζει πὼς δὲν ξέρετε ἀκόμα τὸ Οὐνταγκὸρ-Λαμὰ καὶ τὰ περίχωρά του, ἀνέθεσε σὲ μένα τὴν τιμὴ αὐτήν, ἂν θὰ θέλατε....

— Γιατί ὄχι; Ἔρχεσαι καὶ σὺ Μάμπελ μαζύ μου;

— Ἐγὼ εἶμαι κουρασμένη καὶ πρέπει νὰ πάω ἀργότερα νὰ συναντήσω τὸν Πατρίκιο τὴν ὥρα ποὺ θὰ δολοφονῆ τὰ δυστυχῆ ζῶα.

***

Ὅταν ξεκίνησε τὸ αὐτοκίνητο, ἡ Ὀντρέϊ ρώτησε ἀπὸ ποῦ θ' ἀρχίσουν τὴν βόλτα τους.

— Πρῶτα θὰ πᾶμε πρὸς τὴν θάλασσα. Κι' ὕστερα καθὼς θὰ περνοῦμε ἀπὸ τὸ περίπτερο τοῦ κυνηγιοῦ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ πάρωμε ἕνα φλυτζάνι τσάϊ.

Ἡ Ὀντρέϊ ἐπιθυμοῦσε νὰ μάθη ἐὰν θὰ ἦτο παρὼν καὶ ὁ σουλτᾶνος ἀλλὰ δὲν μίλησε.

Κατόπιν θὰ ἐπισκεφθοῦμε τοὺς ναούς. Φοβοῦμαι ὅμως πὼς δὲν θὰ ἔχωμε τὸν καιρὸ γιὰ σήμερα νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸν βοτανικὸ κῆπο.

Ἡ Ὀντρέϊ ἔβλεπε τὰ δάση, τὶς λίμνες, τὰ σκαλωμένα στοὺς λόφους γραφικὰ χωριὰ καὶ διηρωτᾶτο:

— Πῶς νὰ τὰ περιγράψω ὅλα αὐτά, μὲ τί νὰ παρομοιάσω τὴν θεία αὐτὴ φύσι;

— Νά, φάνηκε τὸ περίπτερο, βλέπετε; ρώτησε ὁ ἀκόλουθος.

Ἡ Ὀντρέϊ ἄρχισε νὰ σκέπτεται πὼς ὁ ἀκόλουθος κάτι ἐμηχανεύετο, πὼς ἡ ἐπίσκεψις ἦταν σκηνοθετημένη. Τῆς ἐρχόταν στὸ νοῦ ὁ χαρακτηρισμὸς ποὺ ἡ λαίδη Λίντστον ἔδινε στὸν Σελίμ: Διάβολος.

Σταμάτησαν. Καὶ πάλι μιὰ ἀνησυχία ἄρχισε νὰ τὴν κυριεύη:

«Ἄ, εἶμαι ἀνόητη, σκέφθηκε, δὲν βλέπω τί μπορῶ νὰ πάθω».

Ὁ Ραμὰν τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα δωμάτιο ὅπου οἱ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι μὲ τοιχογραφίες ζώων. Ἀφοῦ περιειργάσθη τὸ δωμάτιον κατελήφθη ἀπὸ ἀδημονία.

— Μὰ μποροῦσε στὸ κάτω-κάτω νὰ ἐμφανισθῆ ὁ σουλτᾶνος. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ χάσω τὸν τόσο πολύτιμο χρόνο μου περιμένοντας.

Ἐνῷ δικαίωνε νοερῶς τὸν Ἑρμπέρ, ὁ ὁποῖος τῆς ἔλεγε πὼς κανένας αὐτόχθονας δὲν εἶναι τζέντλεμαν, ἡ πόρτα ἄνοιξε.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ σᾶς ξαναβλέπω κυρία, εἶπε ὁ σουλτᾶνος. Θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν σᾶς ἔκανα νὰ περιμένετε, μὰ τὸ λάθος εἶναι στὸ θηριάκι αὐτὸ ποὺ κόπηκε παίζοντας.

Ἡ Ὀντρέϊ προσπάθησε νὰ κρύψη λίγο τὴν ἔκπληξί της: Ὁ Σελὶμ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα μικρὸ ἀγόρι ἕως ἑπτὰ ἐτῶν, τοῦ ὁποίου τὸ ὤμορφο μουτράκι ἦταν ὅμοιο μὲ τοῦ σουλτάνου.

— Θὰ πάρωμε ἀμέσως τσάϊ. Ἄ, δὲν μπορῶ νὰ χωνέψω, πὼς σᾶς ἔκανα νὰ χάσετε τὸν πολύτιμο χρόνο σας.

Ἔσπρωξε τὸ παιδὶ πρὸς τὴν Ὀντρέϊ:

— Ὀνομάζεται Ἰμπραΐμ, ὅπως καὶ ὁ πατέρας μου.

— Εἶναι κουκλάκι. Ὤ, μὰ πῶς τοῦ ἔχετε δέσει ἔτσι τὸ χέρι;...

Πῆρε κοντά της τὸ παιδὶ καὶ τοῦ ξέλυσε τὸ χέρι.

— Πόσο σᾶς μοιάζει! Μιλᾶ ἀγγλικά;

— Ἄ, κάτι κουτσολέει. Μιλᾶ λίγο κι' ἀπ' ὅλα: Κινέζικα, Ἰνδιάνικα, Μαλέϊκα.

— Ἡ μητέρα του εἶναι ἐκείνη...

— Ποὺ πέθανε.

Δυὸ ὑπηρέτες φέρανε τὸ τραπέζι τοῦ τσαγιοῦ καὶ ξανάφυγαν πάλι.

— Θὰ σερβιριστοῦμε μόνοι. Τὸ παίρνετε βαρὺ τὸ τσάϊ;

Ἐνῷ μιλοῦσαν ἡ Ὀντρέϊ θαύμαζε τὸ παρουσιαστικό του.

«Τί νέος ποὺ φαίνεται...».

Φοροῦσε σπὸρ ροῦχα, χωρὶς σκουλαρίκια, ἐντελῶς σὰν Εὐρωπαῖος.

— Ἕνα τσιγάρο;

Ἄνοιξε μιὰ πολύτιμη ταμπακιέρα.

Ἡ Ὀντρέϊ κύτταξε ἔκπληκτη.

— Βλέπετε τὸ ξερὸ ἀνθάκι; Εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μοῦ δώσατε στὸ βαπόρι.

— Καὶ τὸ κρατᾶτε; Τί παιδαριωδία!

Ὁ σουλτᾶνος τὴν κύτταξε μὲ τὰ βαρειά, κοφτερά του μάτια.

Ἡ Ὀντρέϊ στενοχωρημένη κύτταξε ἀλλοῦ καὶ πρόσθεσε γρήγορα:

— Ξέρετε, ἔχω μιὰ περίεργη ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῶ ὅλο τὸ Οὐνταγκὸρ-Λαμά. Θἄρθῆς κι' ἐσὺ μικρὲ Ἰμπραήμ;

— Ὄχι, ὁ μικρούλης θὰ πάη στὸ μάθημά του. Θὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγώ, θέλω τόσο νὰ πάρετε μιὰ καλὴ ἰδέα τοῦ συνόλου!

Σὲ λίγο μιὰ λιμουζίνα διέσχιζε τὶς ἀποστάσεις.

— Τί θέλετε νὰ ἐπισκεφθοῦμε πρὶν ἀπ' ὅλα;

— Μοῦ μίλησαν τόσο γιὰ τοὺς ναούς!

— Φοβοῦμαι πὼς θὰ σᾶς ἀπογοητεύσουν λίγο. Πᾶμε καλλίτερα στὸ τζαμί.

— Δὲν ξέρετε πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομή, εἶπε ἡ Ὀντρέϊ, μὲ παιδικὴ ἀφέλεια.

— Θὰ ἐπισκεφθήκατε ὡστόσο τὰ περίχωρα τοῦ Ραχαζάνκ.

— Ὄχι, δυστυχῶς δὲν ἔχω αὐτοκίνητο.

— Μπᾶ!

— Ναί....

Ὁ Σελὶμ θέλησε κάτι νὰ πῆ καὶ ἄλλαξε θέμα.

— Νὰ ἐδῶ εἶναι ἡ συνοικία τῶν διασκεδάσεων. Οἱ Ἄγγλοι μὲ κατηγοροῦν, γιατὶ ἐπέτρεψα τὰ χαρτιά. Δὲν ξέρουν πὼς ἂν τὰ ἀπηγόρευα θὰ εἶχα νὰ καταπολεμήσω ἐξέγερσι ὁλόκληρη.

Ἑστιατόρια, χαρτοπαίγνια, ντάνσιγκ, θέατρα, ἀκολουθοῦσαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Ἕνας ὄχλος παράξενος μπαινόβγαινε. Οἱ Ἰνδοὶ ἔφερναν τὰ χέρια στὸ μέτωπο, στὰ χείλη καὶ στὴν καρδιὰ καὶ χαιρετοῦσαν τὸ αὐτοκίνητο.

— Νὰ κυττάξετε ἐδῶ τὴν Κινέζικη συνοικία.

— Ἂς κατεβοῦμε, εἶπε ἡ Ὀντρέϊ.

Ἕνας δρομίσκος στενὸς σκάλωνε. Κι' ἔξω ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ φάνταζαν ταμπέλες μὲ περίπλοκα κινέζικα γράμματα, ποὺ ἡ κάθε μία των ἔμοιαζε μὲ γρίφο ἀριστουργηματικό.

— Πῶς τοὺς μοιάζει τὸ ἀλφάβητό τους, ἔλεγε μαγευμένη ἡ Ὀντρέϊ. Ἀλφάβητο τῆς σελήνης.

— Δὲν ἔχετε ξαναδῆ κινέζικη συνοικία;

— Στὸ Ραχαζὰνκ πέφτει ἡ συνοικία αὐτὴ τόσο μακρυὰ καί....

Σταμάτησε.

— Καὶ ἔχει κακὸ ὄνομα μεταξὺ τῆς ἀγγλικῆς παροικίας γιὰ τοὺς οἴκους της, πρόσθεσε ὁ Σελίμ.

—Ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἀγγλίς, εἶπε ἡ Ὀντρέϊ

— Πῶς;

— Ναί, εἶμαι Ἰρλανδή...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Σελὶμ ἄστραψε.

— Ἰρλανδή; Μὰ ναὶ τὸ μάντευα.

Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε σταματήσει καὶ περίεργος ὄχλος τὸ περιτριγύρισε.

— Ἂς ξαναμποῦμε στὸ αὐτοκίνητο, εἶπε ὁ Σελίμ.

— Ἐγὼ δὲν βιάζομαι, γιατὶ πλουτίζω τὶς ἐντυπώσεις μου καὶ παίρνω φωτογραφίες.

— Ἀγαπᾶτε τὶς φωτογραφίες;

— Ἄ, ἐξυπηρετῶ τὸ ἐπάγγελμά μου. Στέλνω ἄρθρα στὶς ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου.

— Καὶ σᾶς πληρώνουν ἀκριβὰ γι' αὐτό;

— Τρεῖς-τέσσερες λίρες γιὰ κάθε ἄρθρο.

Ὁ Σελὶμ κύτταζε μὲ εὐχαριστημένο ὕφος τὴν Ὀντρέϊ. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε δέσει τὸ χέρι τοῦ μικροῦ ἕνα περίεργο αἴσθημα συμπαθείας τὸν εἶχε πλημμυρίσει.

Στάθηκαν ἐμπρὸς στοὺς ναοὺς καὶ ἐθαύμαζεν ἡ Ὀντρέϊ καὶ ἐξηγοῦσε ὁ Σελίμ.

— Θὰ εἴχατε τὸ θάρρος νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν ναὸν τῶν φειδιῶν;

— Θέλει καὶ ρώτημα; Ὅλα σήμερα μοῦ φαίνονται τόσο νέα.

Στὶς ἀρχὲς δὲν ἀντελήφθη ἡ Ὀντρέϊ πε-

ΟΙ ΜΟΙΡΑΙΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΧΑΜΙΛΤΟΝ. - Η ΛΟΛΑ ΜΟΝΤΕΖ. - Η ΝΑΤΑΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

ΠΩΣ θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι ὡραία, διὰ ν' ἀγαπηθῶ πολύ!. Δὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἀκούσῃ κανεὶς τὴν φράσιν αὐτὴν ἀπὸ τὸ στόμα μερικῶν κοριτσιῶν, ποὺ ὀνειρεύονται τὸν μοιραῖον καὶ ὁρμητικὸν ἔρωτα... Ἐν τούτοις, ἂν τὰ ρωμαντικὰ αὐτὰ κεφαλάκια ἤξευραν ὅλην τὴν ἐρωτικὴν ζωὴν τόσων γυναικῶν περιφήμων διὰ τὴν καλλονήν των, θὰ ἄλλαζαν ἀσφαλῶς γνώμην.

Διότι φαίνεται πῶς ὁ ἔρως, ἀνακούφισις καὶ εὐτυχία διὰ τὰς συνηθισμένας γυναῖκας, εὐχαριστεῖται νὰ παίζῃ ἄσχημα παιγνίδια διὰ τὰς «μοιραίας». Ἔπειτα ἀπὸ μίαν σύντομον περίοδον λάμψεως, τὰς ἐξωθεῖ εἰς τὴν ἀθλιότητα καὶ εἰς τὸν βοῦρκον. Κηλιδώνει τὴν ζωήν των μὲ αἷμα καὶ ἀνεκδιήγητους ἐξευτελισμούς.

Ἡ Ἄμυ Λυὸν π. χ., ποὺ ἔγινε σύζυγος τοῦ λόρδου καὶ πρεσβευτοῦ Οὐΐλλιαμ Χάμιλτον καὶ κατόπιν ἐρωμένη τοῦ Νέλσωνος, ἤταν μιὰ χωρικὴ τῆς κομητείας τοῦ Τσέστερ Ὅταν πῆγε εἰς τὸ Λονδῖνον, —ἤταν μόλις 16 χρόνων —ἐπροκάλεσε κατάπληξιν καὶ θαυμασμὸν μὲ τὴν καλλονήν της. Εἶχε ἄφθονα καστανὰ μαλλιά, μεγάλα γαλανὰ μάτια, κοραλλένια χείλη, δόντια μαργαριταρένια καὶ βελούδινο δέρμα. Ὅ,τι δηλαδὴ ἐχρειάζετο διὰ νὰ σαγηνεύσῃ τοὺς ἄνδρας.

Ἡ Λαίδη Χάμιλτον ὡς Κίρκη (Πίναξ τοῦ Ρομνεϋ)

Εἰς τὴν ἀρχήν, συνήντησε κάποιον, ὁ ὁποῖος ἐμάντευσε τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξίν της καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν μορφώσῃ καταλλήλως.

Ἀργότερα ὑπανδρεύθη μὲ τὸν λόρδον Χάμιλτον, πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως. Κι' ἀπετέλεσε ἕνα σπάνιον κοσμικὸν γεγονὸς εἰς τὴν βασιλικὴν ἐκείνην Αὐλήν, τὴν ἡμέραν ποὺ ἔφθασεν εἰς τὴν Νεάπολιν ὁ ναύαρχος Νέλσων μὲ τὸν στόλον του.

Ὁ Νέλσων ἦτο τότε μόλις 40 χρόνων, φορτωμένος ἀπὸ δόξαν, ἀλλὰ καὶ ἀμάθητος ἀπὸ ἔρωτα. Τὸ ὄψιμον πάθος του πρὸς τὴν λαίδην Χάμιλτον, τὸν παρέσυρεν ὁλόκληρον. Ἐκείνη, ἐγκαταλείποντας τὸν σύζυγόν της, ἠκολούθησε τὸν ἐραστήν της εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Ὅταν ὁ Νέλσων ἐσκοτώθη εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Τραφαλγκάρ, ἡ λαίδη ἄρχισε νὰ περνᾷ μίαν ζωὴν ὀργιώδη, ἡ ὁποία ἐμάρανε πολὺ σύντομα τὴν καλλονήν της. Ὅταν ἡ ἀθλιότης ἤρχισε νὰ κτυπᾷ τὴν πόρτα της, ἀναγκάσθηκε

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20ὴν ΣΕΛΙΔΑ]

ρὶ τίνος πρόκειται. Μετάλλινοι δίσκοι ἄφιναν ἤχους περιέργους καὶ σὲ λίγο κατὰ ἑκατοντάδες τὰ φείδια ἄρχισαν νὰ σέρνωνται, νὰ περιπλέκωνται. Στὰ πόδια τῆς Ὀντρεΐ σάλεψε κάτι καὶ σὲ λίγο πιὰ παντοῦ γύρω τους στριφογύριζαν φείδια.

— Μὰ εἶναι φοβερό, εἶπε χλωμιάζοντας.

Ὁ Σελὶμ τὴν κράτησε μὲ τὸ μπράτσο του μὲ κάποια γλυκύτητα.

— Δὲν ἔχετε τίποτα νὰ φοβηθῆτε, μὰ μὴν κουνᾶτε καθόλου.

Ἔκρυψε τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος τοῦ Σελὶμ καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἐκεῖνος τὴν ἔσφιξε πιὰ σφικτά. Μιὰ νύκτα στὸ βαπόρι εἶχε ξαναισθανθῆ τὴν ἴδια αὐτὴ συγκίνησι. Ἀλλὰ τότε δὲν ἤξερε γιατί. Σήμερα νοιώθει πὼς δὲν θέλει νὰ ἀντισταθῇ. Ἐξ ἄλλου μέσα σ' αὐτὸν τὸ ναό, ὅπου ἠχοῦσαν ψαλμοί, αἰσθανόταν πὼς δὲν εἶχε τίποτα νὰ φοβηθῇ.

— Μπορεῖτε νὰ ἀνοίξετε τὰ μάτια σας, τῆς εἶπε ὁ Σελίμ. Θὰ ξανακοιμηθοῦν πάλι τὰ φείδια.

Καὶ πράγματι σ' ἕνα λεπτό, ὅλα ἡσύχασαν, λὲς καὶ ἐπρόκειτο γιὰ ἐφιάλτη ποὺ τελείωσε.

Ἄφησαν τὸν ναό. Πλάϊ στὴ λιμουζίνα τοῦ σουλτάνου στάθηκε τὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἦρθε νὰ πάρῃ τὴν Ὀντρέϊ.

— Λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγὼ μόνος.

— Ὤ, δὲν πειράζει, αὔριο θὰ ξαναϊδωθοῦμε στὸ γεῦμα.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν θἆμαστε μόνοι.

— Καὶ αὔριο τὸ πρωῒ στὸ τζαμί;

— Ἀλλοίμονο, θὰ εἶμαι τὴν ἐπίσημο στιγμή. Ὁ Ραμὰν θὰ σᾶς πάρῃ στὶς ἕνδεκα νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ.

Συνώδευσε τὴν Ὀντρέϊ στὸ αὐτοκίνητό της.

— Θὰ παρακαλέσω τὸν Ἀλλάχ, εἶπε σὲ τόνο μισο-σοβαρὸ καὶ μισο-εἰρωνικὸ νὰ ἀνθίσῃ γιὰ σᾶς αὔριο τὸ «κὰγκ-βάλ».

— Τί εἶναι τὸ «κὰγκ-βάλ»;

— Ἕνα λουλοῦδι ποὺ μόνο στὸ Οὐνταγκὸρ βγαίνει. Ἀνοίγει δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, τὰ μεσάνυκτα ἀκριβῶς καὶ μαραίνεται ἀμέσως. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψῃ πότε ἀκριβῶς ἀνθίζει. Ἐφέτος δὲν ἄνθισε ἀκόμα καὶ τὸ περιμένομε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. καὶ ἀπὸ νύκτα σὲ νύκτα.

Τῆς πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ κρατοῦσε μέσα στὶς χοῦφτες του.

— Ξέρετε τί σκέπτομαι; Ἕνα μικρὸ ποιηματάκι τοῦ τόπου, ποὺ ἐκφράζει τὴν ψυχική μου κατάστασι.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ μεταφράσετε;

«Εἶσαι τὸ ἄστρο ποὺ φώτισε τὴν ζωή μου
Μὴν σβύσεις πρὶν σβύσω κι' ἐγώ.
Γιατὶ τότε θἆναι γλυκὸς ὁ θάνατος,
ὅταν ἔρθει τὴν ὥρα ποὺ ἐσὺ θὰ λάμπῃς....

Ἔφερε στὰ χείλη του τὸ χέρι τῆς Ὀντρέϊ.

— Ἀντίο, γιὰ αὔριο...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΥ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

ΑΠΟ ΠΑΜΠΤΩΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΑΡΑ ΤΡΙΧΑ ...ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Φεβρουάριος. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

ΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ἐφημερίδες ἀναφέρουν τὸν θάνατον ἑνὸς παλαιοῦ δικηγόρου, τοῦ Οὐΐλλιαμ Σνίτλερ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε θῦμα μιᾶς τρομερᾶς ἀδικίας ποὺ ἔγινε εἰς βάρος του ἐκ μέρους μιᾶς μικρᾶς πολιτείας, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς ἀνέρχεται σήμερον εἰς εἴκοσι χιλιάδας, τῆς πολιτείας τοῦ Ρένο, καὶ τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ὁ Σνίτλερ κυριολεκτικῶς εὐηργέτησε. Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται: Τὸ 1908 ἔφθασε εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Ρένο, ἀριθμοῦσαν τότε περὶ τὰς πέντε χιλιάδας κατοίκων, ἕνας ἄσημος δικηγόρος ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου τούτου, τοῦ Οὐΐλλιαμ Σνίτλερ, δὲν ἐνεφανίσθη οὔτε ἕνας πελάτης καὶ ὁ θεμιστοπόλος ἐκεῖνος θὰ εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν εἰρηνικὴν αὐτὴν πολιτείαν μὲ τοὺς νομοταγεῖς κατοίκους, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν θαυμασίαν ἔμπνευσιν νὰ ἐκμεταλλευθῇ, ὄχι μόνον πρὸς ὄφελος ἀποκλειστικῶς ἰδικόν του, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὄφελος ὅλης τῆς πολιτείας, τὴν νομοθεσίαν ποὺ ἴσχυε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ ἀκόμη καὶ τώρα εἰς τὸ Ρένο ποὺ ἐπιτρέπει μίαν ταχεῖαν ἔκδοσιν διαζυγίου, καὶ διὰ τὰς πλέον ἀσημάντους αἰτίας.

Ἡ Ἄννα Λέσσερ ἔχει ρεκὸρ διαζυγίων: Ἔχει ἀλλάξει ἕως τώρα ὀκτὼ ἄνδρες !

Ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ γάμος, σκέφθη ὁ ἐφευρετικώτατος αὐτὸς νομικός, θὰ ὑπάρχῃ καὶ διαζύγιον. Διατί λοιπὸν τὸ Ρένο ποὺ ἔχει τὴν πλέον συγχρονισμένην νομοθεσίαν διὰ τὸ διαζύγιον, νὰ μὴ γίνῃ διὰ τὴν Ἀμερικὴν ἕνα εἶδος βιομηχανικοῦ κέντρου ἐκδόσεως διαζυγίων; Εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀνέρχονται τὰ ζεύγη τῶν Ἀμερικανῶν ποὺ θέλουν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ γάμου, εἰς τὰ ὁποῖα ἀφρόνως καὶ ἐπιπολαίως ἐνεπλέχθησαν, ἀλλὰ δὲν μποροῦν, διότι οἱ νόμοι τῶν πολιτειῶν των δὲν τὸ ἐπιτρέπουν. Διατί νὰ μὴν ἀποδίδωμεν ἐμεῖς ἐδῶ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὰς... δυστυχεῖς αὐτὰς ὑπάρξεις — μιὰ καὶ θέλουν νὰ χωρίσουν;

Καὶ ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον ὁ Σνίτλερ ἐξέδωσε μὲ τὸ ὄνομά του — συνεταιρισθεὶς μὲ τὸν μοναδικὸν τυπογράφον τοῦ Ρένο — ἕνα μικρὸ ἀλλὰ καλογραμμένο βιβλίον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέλυε μὲ ἁπλᾶ λόγια ὅλα τὰ πλεονεκτήματα ποὺ παρεῖχε ἡ νομοθεσία τοῦ Ρένο ὡς πρὸς τὴν ἔκδοσιν διαζυγίων, συγχρόνως δὲ ἐξεθείαζε καὶ ὅλας τὰς φυσικὰς καλλονὰς τῆς μικρᾶς πολιτείας ποὺ παρουσίαζαν ἐνδιαφέρον καὶ ἀπὸ τουριστικῆς ἀπόψεως καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ ἔκαμναν ἐκτάκτως εὐχάριστον τὴν μικρὰν διαμονὴν ἐκείνων, ποὺ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδόσεως τοῦ διαζυγίου των, θὰ ἐπεσκέπτοντο τὴν πόλιν των. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ποὺ ἀπεστάλη κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων εἰς ὅλους τοὺς δικηγόρους καὶ εἰς ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐθαυματούργησε. Διότι δὲν παρῆλθον ὀλίγοι μῆνες καὶ κατὰ δεκάδας ἤρχισαν νὰ συρρέουν εἰς τὸ Ρένο Ἀμερικανοὶ καὶ Ἀμερικανίδες ποὺ ἤθελαν νὰ χωρισθοῦν καὶ τυπικῶς ἀπὸ τὰ ἡμίσυ των καὶ οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον κατ' εὐθεῖαν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ Σνίτλερ διὰ τὰ περαιτέρω.

Οἱ ἐπαγγελματίαι τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἀμερικανικῆς πολιτείας ἦσαν κατενθουσιασμένοι. Οἱ ἔμποροι ἐπίσης. Ὅλοι οἱ κάτοικοι πετοῦσαν ἀπὸ χαρά, διότι ἔβλεπαν ὅτι ἐνεφανίζετο διὰ τὴν πόλιν των ἕνα εὐρύτατον μέλλον. Οἱ ἐπισκέπται καὶ αἱ ἐπισκέπτριαι των ἀνῆκον, ἀποκλειστικῶς σχεδὸν εἰς τὸν καλὸν κόσμον καὶ διέθετον ἄφθονα δολλάρια, τὰ ὁποῖα ἐξόδευαν ἀλογάριαστα. Ἀντὶ λοιπὸν τοῦ μαρασμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν καταδικασμένοι, ἀνέτειλε ξαφνικὰ ἡ αὐγὴ μιᾶς οἰκονομικῆς ἀναγεννήσεως καὶ πρωτοφανοῦς εὐτυχίας. Καὶ ὅλα αὐτὰ χάρις εἰς μίαν ὡραίαν ἔμπνευσιν τοῦ μέχρι πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων πτωχοῦ ἐκ Νέας Ὑόρκης δικηγορίσκου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε νὰ εἰσρεύσῃ εἰς τὸ Ρένο, ἕνας ἀληθινὸς πακτωλός. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν ἐλάτρευε τὸν Σνίτλερ τὸ πλῆθος τῶν οἰκογενειαρχῶν τοῦ Ρένο, ποὺ εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν καὶ τὴν πιὸ ἀνυπόφορη ζέρια εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι παρέδερναν;

Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἀγνωμοσύνη εἶναι μία ἀπὸ τὰς κακίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς — ἡ χειρότερη δέ. Οἱ δικασταὶ τοῦ Ρένο θυμωθέντες διότι διεκόπη τόσον ἀποτόμως τὸ χουζοῦρι καὶ ἡ μακαριότης μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦσαν — εἰσπράττοντες ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ξεκοκκαλίζοντες τοὺς μισθούς των — χάρις εἰς τὸν εἰρηνικὸν χαρακτῆρα τῶν Ρεναίων, ὑποκινούμενοι δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς δύο-τρεῖς ἄλλους δικηγόρους τῆς πόλεως, εἰσήγαγον εἰς δίκην, ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς παμπαλαίας διατάξεως ποὺ ἀνέσυραν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τὸν Σνίτλερ, μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι οὗτος διὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ θέσεως εἰς κυκλοφορίαν τοῦ διαφημιστικοῦ του βιβλίου, εἶχεν ἐνεργήσει πρᾶξιν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ὑψηλοῦ του — ὡς δικηγόρου — ἀξιώματος. Καὶ τοῦ ἀφήρεσαν ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας τὴν ἄδειαν τοῦ δικηγορεῖν. Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ συντριβῇ ὁ ἀτυχὴς Σνίτλερ. Διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας δὲν διεξεπεραίωσε οὔτε μίαν ὑπόθεσιν ἀπὸ τὰς δεκάδας ποὺ εἶχεν ἀναλάβει, ἔχασε καὶ τὴν καλήν του φήμην, δυσφημισθείς, τρόπον τινά, ἀνεπανορθώτως διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, εἰς σημεῖον ὥστε νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀναλάβῃ καμμίαν πλέον ὑπόθεσιν!

Ἀπογοητευμένος, ἀπηλπισμένος, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη θλῖψι διὰ τὴν ἀδικίαν ποὺ τοῦ εἶχε γίνει, ὁ Σνίτλερ ἐγκατέλειψε μετ' ὀλίγους μῆνας τὸ Ρένο — τὸ Ρένο ποὺ τόσον εἶχεν εὐεργετήσει καὶ τοῦ ὁποίου ἡ εὐτυχία ἦτο ἔργον τῶν χειρῶν του, ἢ μᾶλλον τῆς σκέψεώς του — καὶ σχεδὸν πάμπτωχος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ὅπου ἐξηκολούθησε ν' ἀσκῇ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα, ζῶν ταπεινὰ καὶ μᾶλλον πτωχικά, διότι, εἰς τὴν ζωήν, ἡ Τύχη μειδιᾷ σὲ κάθε ἄνθρωπον, καὶ τὸν πιὸ ἐνεργητικὸν καὶ τὸν πιὸ δραστήριον, καὶ τὸν πιὸ τολμηρὸν μίαν καὶ μόνην φοράν. Οὐδέποτε δίς. Πρὸ μηνὸς ἀπέθανε, σύμφωνα δὲ μὲ τὴν τελευταίαν του θέλησιν, ἡ σορός του διεκομίσθη καὶ ἐτάφη εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Ρένο, προπεμφθεῖσα εἰς τὴν τελευταίαν της κατοικίαν ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως, οἱ ὁποῖοι, περισσότερον εὐγνώμονες ἀπὸ τοὺς κακοὺς καὶ μικροὺς ἐκείνους δικαστικοὺς τοῦ 1909, δὲν ἐλησμόνησαν τὴν εὐεργεσίαν ποὺ τοὺς εἶχε κάνει ὁ μακαρίτης.

Ο ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟ ΠΟΛΟ

ΟΛΙΓΟΝ πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ παγκοσμίου πολέμου, στὴ Ρωσσία ὑπῆρχε ἡ φήμη ὅτι στὶς παγωμένες χῶρες τοῦ Βορρᾶ ἐκρύπτοντο ἀμύθητοι θησαυροί. Ὠθούμενες λοιπὸν ἀπὸ τὴν δίψαν τοῦ πλούτου, ἐσχηματίσθησαν οἱ πρῶτες ὁμάδες τῶν τυχοδιωκτῶν τοῦ Πόλου.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὁ ὑπολοχαγὸς Γεώργιος Μπρουσσίλωφ, ἐζήτησε τὴν ἄδεια νὰ ὀργανώσῃ μιὰν ἀποστολήν. Ἦταν ἕνας νέος πολὺ τολμηρὸς καὶ ὑπελόγιζε νὰ ἐπιστρέψῃ σύντομα, φορτωμένος ἑκατομμύρια. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἑτοίμασε ἕνα γερὸ πλοῖο χιλίων τόννων, τὴν «Ἁγίαν Ἄνναν», καὶ προσέλαβε ἕνα πλήρωμα ἀπὸ εἴκοσι τέσσερους ἄνδρες. Μαζί του πῆρε καὶ τὴν Ἀναστασία Πετρόβνα, μιὰ ξανθὴ καὶ χαριτωμένη νοσοκόμο, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε. Στὸ ἴδιο πλοῖο φορτώθηκαν ἐπίσης σαράντα ἕνα ἄλογα. τὰ ὁποῖα θὰ ἦσαν πολὺ χρήσιμα στὴν ἀποστολή.

Ὁ Ἀλμπάνωφ κι' ὁ σύντροφός του, δὲν ἦσαν παρὰ δύο ἀποσκελετωμένοι ἄνθρωποι.

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1914, ἐνῷ στὴν Εὐρώπη ἐμαίνετο ἡ θύελλα τοῦ πολέμου, τὸ πλοῖο «Ἁγία Ἄννα» ἔφευγε γιὰ τὸ τραγικὸ καὶ χωρὶς ἐπιστροφὴ ταξίδι του.

Τὸν Δεκέμβριο, τὸ πλοῖο βρισκόταν στὶς ἀπώτερες ἀκτὲς τῆς Σιβηρίας. Τὸ πλήρωμα ἦταν εὔθυμο καὶ ἐπεδίδετο στὸ κυνῆγι τῆς λευκῆς ἀρκούδας, ποὺ ἔδιδε θαυμάσια ἀποτελέσματα. Ξαφνικὰ ὅμως τὸ «Ἁγία Ἄννα» περικυκλώθηκε ἀπὸ κομμάτια πάγου, τὰ ὁποῖα μὲ τὸν ὄγκο τους τὸ παρέσυραν πάντα πρὸς Βορρᾶν.

Ὁ Μπρουσσίλωφ ἦταν ἕνας νέος πολὺ τολμηρός. Ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ κάθε ἀπρόοπτο καὶ ἤλπισε πὼς κατὰ τὴν ἄνοιξιν θἄρχιζαν νὰ λυώνουν οἱ πάγοι καὶ τὸ πλοῖο θὰ ξανάπαιρνε τὴν κανονική του πορεία. Μάταια! Κατὰ τὴν ἄνοιξιν τὸ πλοῖο ἦταν κυριολεκτικῶς «μπλοκαρισμένο» ἀπὸ τοὺς πάγους. Ἡ κατάστασις ἦταν τραγική. Τὰ τρόφιμα καὶ ἡ καύσιμος ὕλη ἄρχισαν νὰ λείπουν.

Παρουσιάστηκε τότε ὁ λοστρόμος Ἀλμπάνωφ καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ πάρουμε μιὰ ἀπόφασι. Ἂν κρατήσουμε τὴν παθητική μας στάσι, δὲν θὰ κατορθώσουμε τίποτε! Προτείνω νὰ ἑτοιμάσουμε μερικὰ ἔλκηθρα καὶ νὰ πᾶμε νὰ ζητήσουμε ἐνισχύσεις ἀπὸ τὴν πλησιέστερη ξηρά.

Ἡ πρότασις ἔγινε δεκτὴ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμα ἀπεφάσισαν ν' ἀκολουθήσουν τὸν λοστρόμο. Στὶς 10 Μαΐου, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀποχαιρετιστήριο τραπέζι, τὰ ἔλκηθρα χάθηκαν στὸν ὁρίζοντα. Στὸ πλοῖο ἔμειναν ὁ Μπρουσσίλωφ, ἡ Ἀναστασία καὶ ἕνδεκα ναῦτες.

— Δεκατρεῖς! παρετήρησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς. Θὰ μᾶς φέρῃ τύχη αὐτὸς ὁ ἀριθμός.

Ὁ Ἀλμπάνωφ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχαν πάρει μαζί τους τρόφιμα, παρὰ μόνο γιὰ ἕνα μῆνα. Μπροστά τους ἁπλωνόταν μιὰ ἀπέραντη λευκὴ ἔρημος.

Τὰ ἐμπόδια ἄρχιζαν νὰ παρουσιάζωνται ἀνυπέρβλητα. Ἀνεκδιήγητες χιονοθύελλες τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ προχωρήσουν ἢ ἔθαβαν ἀνθρώπους καὶ ἔλκηθρα: Ἔπρεπε νὰ καταβάλλουν ὑπερανθρώπους προσπαθείας γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸ λευκὸ ἐκεῖνο ἀγκάλιασμα. Οἱ πιὸ τολμηροὶ δὲν κατώρθωναν νὰ κάνουν περισσότερο ἀπὸ δυὸ ἢ τρία χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα, μὲ ἀνεκδιήγητους κόπους.

Κάθε τόσο, οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, διέτρεχον τὸν κίνδυνο νὰ χαθοῦν μέσα σὲ τρύπες γεμᾶτες νερό, ποὺ ἐσχημάτιζαν τὰ λυωμένα χιόνια. Κι' ὅταν τὰ ἔλκηθρα χαλοῦσαν, ἐχρειάζοντο ὁλόκληρες ἡμέρες γιὰ νὰ τὰ φτιάξουν.

Οἱ χιονοθύελλες πολὺ συχνὰ ἐσκέπαζαν τοὺς ἀνθρώπους, τὰ ἔλκηθρα καὶ τὴ φτωχικὴ κατασκήνωσι, ὅλα, σὰν μ' ἕνα ὁλόλευκο καὶ παχὺ σεντόνι!

Αὐτὴ ἡ φοβερὴ ὀδύσσεια διήρκεσε περισσότερο ἀπὸ δυὸ μῆνες, ὥσπου ἕνα βράδυ, ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὄρθιος ἐπάνω σ' ἕνα ἔλκηθρο, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ:

— Θάλασσα! Θάλασσα!

Πράγματι ὁ κατάλευκος ὁρίζων διεκόπτετο ἀπὸ μιὰ γαλάζια ταινία.

Τὴν νύχτα ἐκείνη οἱ παληοὶ θαλασσόλυκοι κατεσκήνωσαν κοντὰ στὴν θάλασσα. Ἔξη ὅμως ἀπ' αὐτοὺς ἔλειπαν ἀπὸ τὸ προσκλητήριο... Τρεῖς εἶχαν γυρίσει πίσω καὶ δυὸ ἐτάφησαν κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι. Ὁ ἕκτος εἶχε χαθῆ μὲ τὰ σκί! Τὴν χαραυγὴ τῆς ἄλλης ἡμέρας ἔρριξαν στὴν θάλασσα τὶς βάρκες ποὺ εἶχαν πάρει μαζί τους. Ὁ Ἀλμπάνωφ νόμισε ὅτι εἶχαν πιὰ βρῆ τὸν δρόμο τῆς σωτηρίας των.

Ἀλλοίμονον! Ἦταν ἡ ἀρχὴ μιᾶς νέας ὀδύσσειας. Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγο, μιὰ βάρκα ἀναποδογύρισε καὶ δὲν κατωρθώθη νὰ σωθῇ τὸ πλήρωμά της. Ἡ ὁμὰς λιγόστευε ὁλοένα κι' ἔτσι μόνον πέντε ἄνδρες μὲ πιλότον τὸν Ἀλμπάνωφ κατώρθωσαν νὰ προσεγγίσουν στὴν ἀκτή. Παρουσιάστηκε λοιπὸν τότε ἕνα νέο ζήτημα. Ποῦ εἶχαν ἀποβιβασθῆ; Τί γῆ ἦταν ἐκείνη; Μπροστὰ στὰ μισοτυφλὰ μάτια τους δὲν ἁπλωνόταν παρὰ μιὰ λευκὴ ἔρημος.

Ἄλλοι τρεῖς ἀπὸ τοὺς τολμηροὺς ἐσημάδεψαν μὲ τὰ πτώματά τους τὰ μακάβρια ἴχνη.

Οἱ ἄλλοι ἐξηκολούθησαν τὴν πορεία τους, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη προσευχή.

Στὸ ἀκρωτήριο Φλόρε ἔφθασαν μόνον δυὸ ἀποσκελετωμένοι ἄνθρωποι: ὁ πιλότος Ἀλμπάνωφ κι' ἕνας μοναδικός του σύντροφος. Στὸ Φλόρε ὅμως δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζῶσα. Μόνον ἕνα συγκινητικὸ σημάδι ὅτι ἐκεῖ πλησίον ὑπῆρχαν ἄνθρωποι: μιὰ ξύλινη παράγκα, μέσα στὴν ὁποία ὑπῆρχαν τρόφιμα καὶ εἴδη πρώτης ἀνάγκης.

Οἱ δυὸ ἡρωϊκοὶ ναῦτες νόμισαν ὅτι βρέθηκαν μέσα σὲ παράδεισο. Βρῆκαν ροῦχα, ὅπλα καὶ καινούργια ἔλκηθρα. Ὅταν ὅμως οἱ δυὸ ἄνδρες ἀπεφάσισαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορεία τους, ἀπεκλείσθησαν πάλι ἀπὸ τοὺς πάγους. Ἐκεῖ περίμεναν τὴν ἄνοιξι γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους. Ἐν τέλει, κατὰ τὸν Μάϊο, ἔφθασαν στὴν παράγκα μερικοὶ Ἐσκιμῶοι μὲ τὰ ἔλκηθρά τους.

Ἦσαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ποὺ ἔβλεπαν, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό. Τοὺς ἀγκάλιασαν κλαίγοντας ἀπὸ χαρά.

Καὶ τὸ «Ἁγία Ἄννα»; Τί εἶχεν ἀπογίνει ὁ Μπρουσσίλωφ, ἡ Ἀναστασία Πετρόβνα καὶ οἱ ἄλλοι ἕνδεκα ναῦτες; Μὲ τὰ ἔλκηθρα τῶν Ἐσκιμώων ἔφθασαν ὡς τὸ ἀκρωτήριο Χοὺκ κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἐπεβιβάσθησαν σ' ἕνα πλοῖο ποὺ τοὺς μετέφερε στὴν πατρίδα τους.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας των εἶχε ἐκραγῆ ὁ παγκόσμιος πόλεμος, ὁ κόσμος εἶχεν ἀναστατωθῆ, βασίλεια καὶ στέμματα εἶχαν καταστραφῆ, χωρὶς οἱ ναυαγοὶ τῆς λευκῆς ἐρήμου νἄξεραν τίποτε.

Ὠργανώθησαν ἀποστολαὶ γιὰ νὰ βροῦν τὸν Μπρουσσίλωφ καὶ τοὺς συντρόφους του. Μάταια: δὲν βρῆκαν τὸ παραμικρὸ ἴχνος τους.

Ἐσκέφθηκαν τότε ὅτι οἱ πάγοι θὰ παρέσυραν βορειότερα τὸ «Ἁγία Ἄννα». Μερικοὶ Νορβηγοὶ ψαράδες ἀπεφάσισαν νὰ ἐρευνήσουν ἐκεῖνα τὰ μέρη. Ἐν τέλει, πολὺ βορειότερα τοῦ Σπίτσμπεργκ, μερικοὶ Ἐσκιμῶοι βρῆκαν τὸ «Ἁγία Ἄννα» μὲ δέκα τρεῖς ἀνθρώπινους σκελετούς. Τὸ μυστήριον τοῦ «Ἁγία Ἄννα» εἶχε διαφωτισθῆ.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΩΝ

ΣΤΗΘΟΣ ΜΕ ΣΤΗΘΟΣ ΜΕ ΤΑΣ ΤΙΓΡΕΙΣ

ΑΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΤΩΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ

ΟΛΑ τὰ ἄγρια θηρία εἶναι προικισμένα ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ ἱκανὴν εὐφυΐαν καὶ τὸ καθένα παρουσιάζει ἰδιαίτερα ἔνστικτα.— Αὐτὰ μᾶς ἔλεγε μίαν ἡμέραν ὁ περίφημος θηριοδαμαστὴς τίγρεων Βάγκνερ, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὸν Σάϊλερ καὶ τὸν Χάνγκεμπεκ ἀπετέλεσεν ἐπ' ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα τὸ εὐρωπαϊκὸν «τρίο» τῶν πλέον περιφήμων καὶ τολμηρῶν θηριοδαμαστῶν.

Ἡ Ἔλλεν Πίγκερ, διάσημος θηριοδαμάστρια. Εἶνε μόλις 18 ἐτῶν καὶ ζυγίζει 65 κιλά, ἐνῷ ἡ τίγρις μὲ τὴν ὁποίαν παλαίει ζυγίζει 225 !

Οἱ τίγρεις;—προσέθεσεν ὁ βοηθός του ποὺ ἦταν παρὼν εἰς τὴν συζήτησιν. Πόσον εἶναι ἀγαπητὰ αὐτὰ τὰ θηρία καὶ πόσον ἥμερα(!). Μόνον ὅταν συμπληρώσουν τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας των κι' ἀρχίζουν τὰ μαθήματα, γίνονται κάπως ἀτίθασσα μπροστὰ στὸν διδάσκαλό τους Βάγκνερ.

Αὐτὸς πράγματι ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν θηρίων του, ὅταν αὐτὰ συμπληρώσουν τὴν κατάλληλον ἡλικίαν, πού, καθὼς εἴπομεν, ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ζωῆς των.

Πρὶν εἰσέλθουν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Βάγκνερ, οἱ μικροὶ τίγρεις ἀνατίθενται εἰς τοὺς βοηθοὺς καὶ διὰ τὸ θήλασμα εἰς μεγαλόσωμες σκύλες ἐξαιρετικῆς ράτσας. Ἀλλὰ πολὺ δύσκολα τὰ σκυλιὰ αὐτὰ συμμορφοῦνται εἰς τὸ θήλασμα τῶν μικρῶν τίγρεων. Ὁ Βάγκνερ ὅμως εἶναι ὑπερήφανος ὅτι εἶχε κάποτε μιὰ σκύλα, τὴν ὁποία ἐδάμασε τόσο καλά, ὥστε τοῦ ἐθήλασε ἀρκετὲς δεκάδες μικρῶν τίγρεων.

Πολλοὶ λέγουν ὅτι τὸ θήλασμα αὐτὸ χρησιμεύει διὰ νὰ μειώνῃ τὰ ἄγρια ἔνστικτα τῶν μικρῶν αὐτῶν θηρίων.

— Διὰ νὰ ἀπορριφθῇ τελείως αὐτὴ ἡ ἰδέα —μᾶς λέγει ὁ Βάγκνερ—ἀρκεῖ μόνον νὰ ἰδῇ κανεὶς τοὺς τίγρεις ὅταν ἐργάζωνται. Οἱ πιὸ πειθαρχικοί, οἱ πιὸ ἤρεμοι καὶ πιὸ εὐφυεῖς καὶ πρὸ πάντων ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἄγριαν ζούγκλαν ἀπ' εὐθείας.

Ὁ θηριοδαμαστής, ὁ ὁποῖος γνωρίζει καλὰ τὴ δουλειά του, δίδει πάντα τὰ πρωτεύοντα νούμερα τοῦ προγράμματός του εἰς τὰ αὐθεντικὰ τέκνα τῆς ζούγκλας καὶ εἰς τοὺς τίγρεις, οἱ ὁποῖοι ἐμεγάλωσαν κοντά του σὰν μεγάλοι γάτοι, δὲν ἔχει καμμίαν ἐμπιστοσύνην.

Ἡ ἱστορία τῶν ἱπποδρομίων εἶναι πλουσία εἰς τραγικὰ ἐπεισόδια. Ἡ «Φαβορίτα», ἡ μεγαλειώδης τίγρις—ἄλτης, ποὺ τὴν ἐθαύμασε πρὸ χρόνων ὁλόκληρος ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερική, κι' ὁ «Φοῦλγκορ», ὁ περίφημος τίγρις τοῦ Βάγκνερ, ποὺ ἔκανε θαυμάσιες ἀσκήσεις ἐπάνω εἰς μίαν κινουμένην σφαῖραν, συνελήφθησαν εἰς τὴν ζούγκλαν εἰς μεγάλην σχετικῶς ἡλικίαν, ἐνῷ ἡ τίγρις «Φατμὰ» ἐμεγάλωσε εἰς τὸ ἱπποδρόμιον καὶ ὑπῆρξε ἡ ἐγκληματικὴ τίγρις τοῦ ἱπποδρομίου Κρόνε, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν πολλάκις ἠσχολήθησαν αἱ ἐφημερίδες.

Ὁ Βάγκνερ ἀρχίζει νὰ ἐκπαιδεύῃ τοὺς τίγρεις του ὅταν αὐτοὶ συμπληρώσουν τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας των: Διαλέγει τοὺς πιὸ καταλλήλους νὰ δαμασθοῦν, δηλαδὴ τοὺς πιὸ ζωηροὺς καὶ εὐφυεῖς, τοὺς τρέφει ἀρκετά, τοὺς ὁμιλεῖ πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα καὶ μίαν ὡραίαν ἡμέραν πηγαίνει καὶ τοὺς περιμένει (ἕναν-ἕναν) μέσα εἰς ἕνα κλωβὸν μεγαλύτερον ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους, διὰ τὸ πρῶτον μάθημα, τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο, γιατὶ πρόκειται νὰ ἐξαναγκασθῇ νὰ ὑποφέρῃ, παρ' ὅλον ποὺ ἔχει φθάσει εἰς τὸ κορύφωμα τῶν φυσικῶν του δυνάμεων, τὴν παρουσίαν καὶ κατόπιν τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνθρωπος, κυρίαρχος τοῦ σύμπαντος, εἶναι πολὺ ἀντιπαθητικὸς εἰς τὸν τίγριν γιατί, εἴτε διότι εἶναι συνηθισμένος νὰ τὸν βλέπῃ μόνον μίαν ὥραν τὴν ἡμέραν πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα τοῦ κλωβοῦ του, εἴτε διότι προαισθάνεται ὅτι πρόκειται νὰ ὑποδουλωθῇ εἰς αὐτόν, μόλις εὑρεθῇ πρόσωπον μὲ πρόσωπον μ' αὐτόν, προσπαθεῖ νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Ἀλλὰ ὁ θηριοδαμαστής, ὁ ὁποῖος ξέρει ἐκ τῶν προτέρων ποία θὰ εἶναι ἡ ὑποδοχὴ ποὺ θὰ τοῦ κάμῃ τὸ θηρίον, λαμβάνει τὰ μέτρα του: Ἀπαθής, κυττάζοντάς το εἰς τὰ μάτια, περιμένει τὸ θηρίον πίσω ἀπὸ ἕνα εἶδος φρουρίου σχηματισμένου μὲ διάφορα μέσα.

Εἰς κάθε ἐπίθεσιν ἡ τίγρις κτυπᾷ ἐπάνω εἰς τὰ ἐμπόδια. Ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐπίθεσίν της πέντε ἢ ἕξη φορὰς καὶ κατόπιν ἀρχίζει νὰ μειώνεται ἡ μανία της. Ὁ θηριοδαμαστὴς τότε τῆς ρίπτει ἕνα ξύλο, τὸ ὁποῖον τὸ θηρίο ἀμέσως κομματιάζει. Ὁ θηριοδαμαστὴς παραμένει εἰς τὴν θέσιν του ἀκίνητος καὶ τὸ θηρίον, τέλος, αἰσθάνεται τὸν ἑαυτόν του ἀνίσχυρον ἐνώπιόν του.

Τὰ πρῶτα μαθήματα σταματοῦν ὡς ἐδῶ. Μόνον κατόπιν, ὅταν τὸ θηρίο φαίνεται φοβισμένον καὶ μαζεύεται ἐνώπιον τοῦ θηριοδα-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20ὴν ΣΕΛΙΔΑ]

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΜΙΑ ΘΥΜΗΣΗ

Τοῦ BURGER

Ἤμουν χθές τόσο εὐτυχής ! Ὅλη τὴν ἡμέρα, τὸ γέλιο σου, ἡ φωνή σου...ἀντηχοῦσε τριγύρω. Ἔπαιζα καὶ γελοῦσα μὲ μιὰ τρελλή, παράφορη εὐθυμία....

Ἤμουνα χθές, τόσο εὐτυχής !

Καὶ σήμερα οἱ μαῦρες θύμησες καὶ πάλι κάτω ἀπ' τὸ θερινὸ οὐρανό, ξανάρθαν, τὴν καρδιά μου νὰ παιδέψουν.....

Προδόσανε τὸν ἔρωτά μου καὶ ἡ ζωὴ χωρὶς αὐτὸν μιὰ μαύρη ἔγινε μελαγχολία.

Πόσο ἡ ἀγάπη εὔκολα πεθαίνει... Πῶς τὰ ὄνειρα εὔκολα σβύνουν...

Ἤμουνα χθὲς τόσο εὐτυχής ! Καὶ σήμερα ; ὤ ! Πῶς ἀνέλπιστα τὸ μαῦρο δρόμο ἐπῆρα τῆς ἐρημιᾶς, καὶ πῶς, χωρὶς νὰ ξέρω, γονάτισα ἐκεῖ, στὸ σταυροδρόμι...

Ἐκεῖ ποὺ κάποτε μαζύ σου ἕνα φιλί, σοῦ ἐπῆρα ἀπὸ τὰ χείλη... Χωρὶς νὰ κλαίω τώρα, νοσταλγῶ ! Χωρὶς νὰ κλαίω τώρα ἀγάπη μου, στὴ σκέψι σου γυρίζω... Ὦ ! πόσο χθὲς ἤμουνα ἥσυχος....

Πόσο εὐτυχὴς ἤμουνα χθές !

ΔΕΝ ΛΥΠΑΜΑΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

Τοῦ HERDER

Δὲν λυπᾶμαι γιὰ σένα ! Κι' ἂς ἔφυγες τώρα ἀπὸ κοντά μου... Τὴν ψυχή σου λυπᾶμαι, ὡραία μου, τὴν ψυχή σου ποὺ μοὖχες χαρίσει... καὶ ποὺ τὴν παίρνεις πάλι μακρυά....

Γιατί, ἡ ψυχή σου ἄγγελέ μου, εἶνε ἕνας κόσμος, ἕνας ὀνειρεμμένος κόσμος, ποὺ τώρα πιὰ χωρὶς ἀγάπη, νὰ ζήση δὲν μπορεῖ.... Ὦ ! δὲν μπορεῖ !

Οἱ καρδιές μας ἀγαπιόντουσαν τότε ! Θυμᾶσαι ; Καὶ μιλούσαμε πάντα κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον... Καὶ δὲν εἶχε κανένας παράπονο... καὶ δὲν εἶχε κανένας ντροπή...

Μὰ τώρα ; τώρα μακρυά μου σ' ἄλλα μέρη περπατᾶς καὶ παίρνεις μαζὶ τὴν ψυχή σου, ποὺ ἦταν ἕνας κόσμος, ἕνας ὀνειρεμμένος κόσμος....

Δὲν λυπᾶμαι γιὰ σένα, ἀγαπημένη...

Γιὰ τὴν ψυχή σου λυπᾶμαι, γιὰ τὴν ψυχὴ ἐκείνη, ποὺ μοὖχες χαρίσει καὶ ποὺ τὴν παίρνεις τώρα μακρυά...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΧΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Στὴν Ἰαπωνία οἱ χῆνες, ὅπως καὶ στὴν ἀρχαία Ρώμη, θεωροῦνται ὡς ἱερὰ πτηνά. Ὅλοι οἱ κάτοικοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τὶς περιποιοῦνται καὶ νὰ τὶς προστατεύουν, ἂν ἀντιληφθοῦν ὅτι διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Τὸ νὰ σκοτώσετε χῆνα θεωρεῖται ὡς τὸ βαρύτερο ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν παλαιότερο ποινικὸ νόμο ἐτιμωρεῖτο μὲ θάνατο καὶ μάλιστα πολὺ βασανιστικό.

Στὰ δικαστικὰ χρονικὰ τοῦ περασμένου αἰῶνος ἀναφέρεται μιὰ τέτοια δίκη γιὰ φόνο χήνας : Κάποιο παιδάκι παίζοντας καὶ κυνηγῶντας ἕνα κοπάδι χῆνες μὲ τὶς πέτρες—δὲν εἶχε μάθει ἀκόμη τὸ δυστυχισμένο τὴν ἱερότητα τῶν πουλερικῶν αὐτῶν—ἐσκότωσε μία. Κατὰ κακή του τύχη τὸ εἶδε ἕνας γείτονας, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸ συνέλαβε, τὸ παρέδωσε μαζὺ μὲ τὴν σκοτωμένη χῆνα στὸν ἁρμόδιο δικαστή.

Τὸ ἔγκλημα ἦταν αὐταπόδεικτο, ὁ νόμος ρητὸς καὶ κατηγορηματικὸς καὶ τὸ παιδί, ἄσχετα πρὸς τὴν ἡλικία του καὶ πρὸς τὴν ἄγνοια περὶ ἱερότητος τῶν χηνῶν, ἔπρεπε νὰ καταδικασθῆ σὲ θάνατο.

Ἡ φτωχὴ μητέρα τοῦ δυστυχισμένου παιδιοῦ, ἡ ὁποία παρίστατο κατὰ τὴν τρομερὴ ἐκείνη διαδικασία, ἔκλαιε ἀπαρηγόρητα.

Τὰ δάκρυα τῆς μητέρας, ἀλλὰ καὶ τὸ κωμικὸν τῆς ὑποθέσεως, τὸ ὁποῖον ἦταν σὲ θέσι φυσικὰ ν' ἀντιληφθῆ ὁ δικαστής, τὸν συνεκίνησαν, ἐλύγισαν τὴν δικαστική του συνείδησι καὶ γυρίζοντας πρὸς τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ μελλοθανάτου τῆς εἶπε :

—Ὁρίστε, πάρε αὐτὴ τὴν σκοτωμένη χῆνα καὶ ἂν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν κατορθώσης νὰ τὴν φέρης στὴ ζωή, ὑπόσχομαι νὰ μὴ καταδικάσω σὲ θάνατο τὸ παιδί σου.

Ἡ φτωχὴ γυναῖκα πῆρε τὴν παγωμένη καὶ τυμπανιαία πλέον χῆνα καὶ μετὰ εἰκοσιτέσσερες ὧρες τὴν παρουσίασε πραγματικὰ ζωντανὴ στὸν δῆθεν κατάπληκτο δικαστή. Ἁπλούστατα, εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴν σκοτωμένη χῆνα μὲ μιὰ ζωντανή !

Ἔτσι ἱκανοποιήθη καὶ ἡ κοινὴ γνώμη, ποὺ εἶχε ἐξεγερθῆ μ' ἕνα τέτοιο ἔγκλημα καὶ ζητοῦσαν τὴν κεφαλὴ τοῦ παιδιοῦ ἐπὶ πίνακι, ἐγλύτωσε καὶ...ὁ τρομερὸς ἐγκληματίας τὸ θάνατο, καὶ ἀκόμη ἐδόθη μιὰ εὐκαιρία στοὺς θεοὺς νὰ κάνουν ἕνα...θαῦμα !

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μιὰ νεαρὰ λογοτέχνις καὶ ἕνας κύριος συζητοῦν :

Ἡ δεσποινίς :

— Ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου ὁ Σαίξπηρ.

Ὁ κύριος :

— Τί λέτε, δεσποινίς. Ὁ Σαίξπηρ εἶναι τὸ καλλίτερο...ἄλογο !

Ἡ δεσποινίς :

— . . . . .

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΩΜΕ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

ΠΟΤΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΜΕ;

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Β. ΠΩΣΕ

ΠΡΕΠΕΙ νὰ τρῶμε ὅταν πεινοῦμε, στὶς τακτικὲς ὧρες τῶν γευμάτων. Ὅποιος δὲν πεινᾶ πρέπει νὰ ἀποφεύγη νὰ τρώη. Τὸ μόνο ὀρεκτικὸ εἶναι ἡ νηστεία. Ἐὰν ἐπὶ 24 ἢ 48 ὧρες δὲν ἔχετε ὄρεξι, μὴν διστάσετε νὰ μείνετε νηστικοὶ ἢ τοὐλάχιστον ἀρκεσθῆτε στὸ νὰ πάρετε μόνο ζωμὸ λαχανικῶν καὶ χυμὸ φρούτων. Μὴν πιστεύετε στὴν ψεύτικη πεῖνα ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν συνήθεια. Ὅποιος ξυπνᾶ τὸ πρωῒ καὶ νομίζει πὼς πεινᾶ ἀπατᾶται. Ἕνας φυσιολογικὸς ἄνθρωπος ποτὲ δὲν αἰσθάνεται πεῖνα μόλις ξυπνήσει, ὅταν τὴν προηγουμένη ἔχει τραφῆ καλά.

Ὁ ἄνθρωπος κυρίως ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τρία γεύματα. Ἕνα πρωϊνὸ ἀπὸ φροῦτα χυμώδη, ἕνα μεσημερινὸ μὲ κρέας τρυφερὸ καὶ λαχανικὰ καὶ ἕνα βραδυνὸ ἐλαφρό, χωρὶς κρέας.

Πολλοὶ μετὰ τὸ θέατρο τὸ βράδυ συνηθίζουν νὰ «σουπάρουν». Ἡ συνήθεια αὐτὴ εἶναι κακὴ καὶ γίνεται αἰτία χρονίας δηλητηριάσεως.

Ἡ νηστεία εἶναι τὸ καλλίτερο θεραπευτικὸ μέσο ποὺ ὑπάρχει. Δὲν βλάπτει τὴν ὑγεία ὅπως πιστεύεται, ἀλλὰ τὴν διατηρεῖ ἀντιθέτως. Ἡ νηστεία ἐφευρέθη ἀπὸ ὅλες τὶς θρησκεῖες σὰν κάτι τὸ ἀπολύτως ὑγιεινὸ ποὺ ξεκουράζει τὸ στομάχι. Ἀκόμα καὶ οἱ ἀδύνατοι ἄνθρωποι ποὺ δὲν νηστεύουν κάνουν λάθος. Γιατὶ ἂν ἡ ἀδυναμία τους προέρχεται ἀπὸ ἀρρώστεια, ἡ ὑπερτροφία θὰ τοὺς βλάψη. Οἱ ἄρρωστοι πρέπει νὰ νηστεύουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ὑγιεῖς. Γι' αὐτοὺς ἐφευρέθη ἡ δίαιτα. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς διαίτης παίρνετε ἄφθονο νερὸ μὲ χυμὸ σταφυλιῶν ἢ ἄλλων ζουμερικῶν φρούτων, κι' ἀκόμα μὴν ξεχνᾶτε τὰ χορταρόζουμα.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΜΕ;

Πολὺ ἀργά: μασσᾶτε μὲ προσοχή, ἀκόμη καὶ τὴν σοῦπα, τὸν ζωμὸ καὶ τὸ γάλα. Οἱ πουρέδες καὶ ἐν γένει οἱ πάστες, εἶναι τροφὲς ποὺ δὲν θέλουν μάσσημα, ἄρα κακές. Γι' αὐτὸ προσθέτετε πάντα καὶ λίγο ψημένο ψωμί, γιὰ νὰ διορθώνετε τὸ κακό. Ἕνα καλομασσημένο φαγητὸ εἶναι καὶ σὰν μισοχωνεμένο.

Ὅταν τρῶτε δὲν πρέπει νὰ πίνετε ποτέ. Τρώγοντας μὴν παίρνετε διεγερτικὰ σὰν τὸ πιπέρι, τὴν μουστάρδα, τὰ τουρσιὰ κλπ. Τὸ ξύδι τὸ ἀναπληρώνει πολὺ καλλίτερα νομίζω τὸ λεμόνι. Τὸ μόνο ὑγιεινὸ ποτὸ εἶναι τὸ νερό.

Ἐπίσης γιὰ τὴν καλὴ χώνευσι συντελεῖ πολὺ τὸ κέφι: Φροντίστε στὸ τραπέζι σας νὰ βασιλεύη ἡ εὐθυμία, τὸ χιοῦμορ, ἡ χαρά.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΜΕ;

Τὸ πρωῒ φροῦτα ὠμά: πορτοκάλια, ἀμύγδαλα, μῆλα, καρύδια, μπανάνες. Τὰ ὠμὰ φροῦτα ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ εἶναι πλούσια σὲ βιταμίνες. Τὸ ὅτι τὰ βράζετε προσθέτοντάς τους ζάχαρι, αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶναι κακῆς ποιότητος. Τὰ φρέσκα μόνον φροῦτα ἔχουν ὑγιεινὴ ἀξία.

Ὅταν δὲν ἔχετε φρέσκα φροῦτα πάρετε καὶ ξερά: δαμάσκηνα, σῦκα κλπ. Τὰ φροῦτα αὐτὰ μὲ λίγο μέλι καταπολεμοῦν τὴν δυσκοιλιότητα. Μὴν καθαρίζετε τὰ ὠμὰ φροῦτα. Ὁ φλοιὸς ἐκτὸς τῶν ἄλλων του ἰδιοτήτων, καταπολεμᾶ καὶ τὴν δυσκοιλιότητα.

Τὸ βραδυνὸ γεῦμα πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρὸ ἐὰν κοιμᾶσθε εὐθὺς ἀμέσως. Μπορεῖ ἀντιθέτως νὰ εἶναι οὐσιωδέστερο ἐὰν κοιμᾶσθε ἀργά. Κρέας μὴν τρῶτε ποτὲ τὸ βράδυ. Λέγοντας κρέας ἐννοῶ καὶ ὅλα τὰ ἀλλαντοειδῆ, λουκάνικα, ψάρι καὶ κυνῆγι. Τρῶτε τροφὲς ποὺ ὄχι μονάχα περιέχουν θερμίδας, ἀλλὰ καὶ μεταλλικὰ ἅλατα. Μὴν ψήνετε ποτὲ τὰ λαχανικὰ στὸ νερό, μὰ στὸν ἀχνό. Τὸ ἄσπρο ψωμὶ δὲν διατρέφει. Τρώγετε πάντα σιταρένιο ψωμί. Μὴν πετᾶτε ποτὲ τὸ ζωμὸ τῶν χορταρικῶν, περιέχει τὰ περισσότερα μεταλλικὰ ἅλατα.

Ἡ καλλίτερη στιγμὴ γιὰ νὰ πιῆτε εἶναι τὸ πρωΐ, μόλις ξυπνήσετε. Πολλοὶ νομίζουν ἀντιθέτως πὼς δὲν πρέπει τὸ πρωῒ νὰ πίνουν. Δὲν εἶναι σωστό. Κι' ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ πιῆτε νερὸ πάρετε χυμὸ φρούτων.

Τὸ κρέας καὶ τὸ ψάρι νὰ τὰ παίρνετε σὲ μικρὲς δόσεις. Μὴν παίρνετε πολλὰ ζυμαρικά, κονσέρβες, κυνῆγι, ὀρντέβρ. Μὴν τρῶτε οὔτε πολὺ οὔτε λίγο. Ἁπλοποιεῖτε τὸ διαιτολόγιό σας. Ἡ ποικιλία τῶν τροφῶν εἶναι πολὺ ὠφέλιμη.

ΤΟ ΤΡΙΠΛΟ ΠΡΩΙ.ΝΟ ΜΠΑΝΙΟ

Ἡ ὑγιεινὴ ἀπαιτεῖ ν' ἀρχίζῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἡμέρα του, ἀπὸ ἕνα τριπλὸ πρωϊνὸ μπάνιο:

Μπάνιο μὲ νερό, ἀερόλουτρο, καὶ ἐσωτερικὸ μπάνιο (πλύσιμο τοῦ αἵματος).

Τὸ πρῶτο μπάνιο: Ἀκόμα καὶ ἐὰν δὲν ἔχετε μπανιέρα, βρέχετε ὡστόσο ὅλη τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σώματός σας καὶ μετὰ σφουγγίζεσθε καλά. Στὸ τέλος κάμετε μασσάζ.

Ἀερόλουτρο: Μένετε γυμνοὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς γυμναστικῆς μὲ τὸ παράθυρο ἀνοικτό. Μὴν φοβᾶσθε τὶς κακοκαιρίες. Ἐὰν βρίσκεσθε στὴν ἐξοχὴ κάμετε τὴν γυμναστική σας στὸ ὕπαιθρο.

Ἐσωτερικὸ μπάνιο: Μόλις ξυπνῆστε πίνετε μὲ μικρὲς γουλιὲς ἕνα μεγάλο ποτῆρι νερὸ καὶ μείνετε κατόπιν λίγο ξαπλωμένοι. Κατόπιν κάνετε τὴν γυμναστική σας.

ΤΙ «ΦΡΙΞΙΟΝ» ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΗ ΤΟ ΔΕΡΜΑ;

Τὸ δέρμα εἶναι ἕνα ὄργανο τοῦ ὁποίου ἡ λειτουργία εἶναι ἐπίσης σπουδαία, ὅσο καὶ ἡ λειτουργία τῶν νεφρῶν καὶ τοῦ ἥπατος. Γι' αὐτὸ μετὰ τὶς «φριξιὸν» καλὸ εἶναι νὰ τρίβετε καλὰ τὸ σῶμα σας μὲ μιὰ πετσέτα ἢ μ' ἕνα σκληρὸ γάντι, ἕως ὅτου τὸ δέρμα γίνει κόκκινο. Ἡ διάρκεια τοῦ μασσὰζ αὐτοῦ βαστᾶ 5 λεπτά. Ἡ ἀναπνοὴ καὶ λειτουργία τοῦ δέρματος εἶναι τόσο βασική, τόσο ἀνάγκη ἔχει τὸ δέρμα ἀπὸ ἀέρα, φῶς καὶ ἥλιο ποὺ πρέπει νὰ ἀποφεύγωμε ὅσο εἶναι δυνατὸν τὰ ἀδιάβροχα καὶ τὰ μαῦρα ροῦχα. Τὰ ἀδιάβροχα συνήθως προστατεύουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν βροχή. Μὰ κι' ἕνα λευκὸ πλεκτὸ μπορεῖ κάλλιστα νὰ τὰ ἀντικαταστήση.

Ὅσο γιὰ τὰ μαῦρα, καὶ ἄλλοτε ἔχω διατυπώσει τὴν γνώμη, πὼς οὔτε γιὰ πένθος δὲν πρέπει νὰ φοροῦνται: Τὰ παιδιὰ θὰ μποροῦσαν νὰ ντύνωνται στὰ ὁλόασπρα καὶ οἱ μεγάλοι νὰ φοροῦν ἕνα πένθος στὸ μανίκι.

Τὰ ἀερόλουτρα, ἡ φριξιὸν μὲ κάτι κρύο κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴν τουρτουρίζη τόσο εὔκολα.

Ἡ φριξιὸν πρέπει νὰ γίνεται μὲ χέρια καθαρά. Πολλοὶ νομίζουν πὼς πρέπει νὰ γίνεται μὲ οἰνόπνευμα καὶ κολώνια. Δὲν εἶναι σωστό, γιατὶ τὸ οἰνόπνευμα πολλὲς φορὲς ἀπορροφᾶται ἀπὸ τοὺς πνεύμονας. Τὸ νὰ τρίβεσθε μὲ ἄφθονη κολώνια εἶναι σὰν νὰ πίνετε μισὸ ποτῆρι οἰνόπνευμα.

ΜΑΣΣΑΖ

Τὸ γενικὸ μασσὰζ εἶναι ὠφέλιμο ὄχι μόνο στοὺς ἀρρώστους, ἀλλὰ καὶ στοὺς ὑγιεῖς. Οἱ Ρωμαῖοι τὸ συνήθιζαν πολὺ γιὰ νὰ λιγοστεύουν τὶς τοξίνες ποὺ ἐδημιουργοῦντο ἀπὸ τὴν ὑπερτροφία. Ἐπιθυμοῦσαν νὰ διατηρήσουν τὴν σωματική των εὐεξία γιὰ τὴν ζωὴ ποὺ διῆγον. Τὸ μασσὰζ ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ διατηρῆ τὴν ζωτικότητα, νὰ καταστρέφη τὰ δηλητήρια, νὰ συντηρῆ τοὺς μῦς καὶ τὶς ἶνες. Βοηθεῖ τὴν λειτουργία τῶν νεφρῶν, τῶν πνευμόνων καὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος.

Ἀλλὰ βέβαια, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ δώσουν στὸν ἑαυτό τους τὴν πολυτέλεια τοῦ μασσάζ, μποροῦν ὅμως κάλλιστα νὰ κάνουν μόνοι των. Τὸ μασσὰζ αὐτὸ συνίσταται στὸ νὰ τσιμποῦν τὸ δέρμα ὅλου τοῦ σώματος γιὰ νὰ ἐγείρουν τοὺς ἱστούς. Αὐτὸ τὸ τσίμπημα τοῦ δέρματος ἐπὶ 5 — 6 λεπτὰ φέρνει σὰν ἀποτέλεσμα τὴν ἐλάττωσι τῶν τοξινῶν. Ὅταν κάνετε κάθε πρωῒ αὐτὸ τὸ μασσάζ, θὰ ξυπνᾶτε περίφημα.

Τὸ ξύπνημά σας πρέπει νὰ εἶναι πρωϊνό. 8 ὧρες ὕπνο, 8 ἐργασία καὶ 8 γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

Ἡ καλλίτερη ὥρα γιὰ ὕπνο εἶναι ἡ 10 μὲ 11 τὸ βράδυ. Καὶ τοῦ ξυπνήματος οἱ 5 μὲ 6. Ἡ πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἀνάπαυσις ἀξίζει διπλᾶ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΙΚΗΘΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ!

Ἀναφέρεται ἀπὸ τὴν ἱστορία τὸ ἑξῆς περίεργο ἐπεισόδιο, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο τὰ ποντίκια μετέβαλαν τὰς τύχας μιᾶς μάχης :

Ὁ Σεναχερίβ, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Ἀσσυρίων, εἰσέβαλε κάποτε μὲ πολὺ στρατὸ στὴν Αἴγυπτο καὶ προχώρησε μέχρι τοῦ Πηλουσίου.

Ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων Σήθων, συγκρότησε τότε ἐκ τοῦ προχείρου στρατὸ γιὰ ν' ἀμυνθῆ κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Ἐπέκειτο ἤδη ἡ μάχη, ἀλλ' ὁ Σήθων ἦταν σχεδὸν ἀπελπισμένος, βλέποντας τὸν μικρὸ στρατό του, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο ν' ἀντιπαραταχθῆ στὸν ὠργανωμένο καὶ πολυπληθέστερο στρατὸ τῶν Ἀράβων. Σκεπτόταν μάλιστα νὰ προβῆ σὲ ταπεινωτικὲς συνεννοήσεις, ὅταν ἕνα πρωῒ εἶδε μεγάλη σύγχυση καὶ ἀκαταστασία στὸ ἀντίπαλο στρατόπεδο. Τί εἶχε συμβῆ; Κατὰ τὴν νύχτα, ἄπειρο πλῆθος ἀρουραίων ποντικῶν εἶχε ἐπιδράμει στὸ στρατόπεδο τῶν Ἀράβων καὶ εἶχε κατακομματιάσει τὶς νευρὲς τῶν τόξων καὶ τοὺς ἱμάντες τῶν ὅπλων τῶν στρατιωτῶν. Τότε βρῆκε τὴν εὐκαιρία κι' ὁ Σήθων νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ μὲ τὸν μικρὸ στρατό του καὶ νὰ τοὺς νικήση.

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΟΥ ΜΟΜΣΕΝ

Ὁ περίφημος ἱστορικὸς Μόμσεν ἦταν πολὺ ἀφηρημένος.

Ἡ ὑπηρέτριά του τοῦ ἐπήγαινε τὸ φαΐ του στὸ γραφεῖον του καὶ κατόπιν συχνὰ τὸ ἔπαιρνε πίσω, χωρὶς ὁ Μόμσεν νὰ τὸ ἐγγίση. Μονάχα ἂν καταλάβαινε ὅτι πεινᾶ τὸ ζητοῦσε.

Κάποτε ποὺ ἡ ὑπηρέτρια ἐπῆρε πίσω ἄθικτο τὸ φαΐ, ἐκάθησε καὶ τὸ ἔφαγεν αὐτή.

Μετὰ δύο ὧρες ὁ Μόμσεν ἐθυμήθηκε νὰ φάη.

— Φέρε μου νὰ φάω, εἶπε στὴν ὑπηρέτρια.

— Μὰ ἐφάγατε, κύριε, τοῦ ἀπήντησεν ἡ ψεύτρα.

— Ἄ, ναί, ἔχεις δίκηο... εἶπεν αὐτός. Καὶ δὲν ἔφαγεν ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

ΨΑΡΙΑ... ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

Οἱ θαλασσινοὶ ποὺ διασχίζουν τὸν Ἀτλαντικό, ὅταν περνοῦν τὴ θάλασσα τῶν Καραΐβων καὶ πλησιάζουν στὶς ἀκτὲς τῶν Ἀντιλλῶν, ἀκοῦνε μιὰ παράξενη καὶ γλυκυτάτη συγχρόνως μουσικὴ ποὺ βγαίνει μὲσ' ἀπὸ τὰ κύματα !

Χρόνια τώρα οἱ θαλασσινοὶ δὲν κατώρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν ποιὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης αὐτὸς τραγουδιστὴς τῶν κυμάτων.

Τελευταίως ὅμως ἐξηκριβώθη ὅτι ὁ μυστηριώδης αὐτὸς τραγουδιστὴς εἶνε ἕνα ψάρι ποὺ τὸ ὠνόμασαν τὸ «ψάρι-γραμμόφωνον» καὶ ποὺ οἱ φυσιολόγοι πιστεύουν ὅτι ἀνήκει στὸ γένος τῶν ἀκανθοπτέρων.

Ἡ μουσικὴ τοῦ ψαριοῦ αὐτοῦ, ὅπως βεβαιοῦν οἱ ναυτικοὶ ποὺ τὴν ἄκουσαν, μοιάζει συνήθως μὲ ἦχο σουραυλιοῦ. Ἀλλὰ μερικὲς φορὲς νομίζει κανεὶς πὼς ἀκούει βιολὶ ἢ μαντολῖνο ἢ τὴν ἰδιότυπη ἐκείνη κιθάρα ποὺ παίζουν οἱ Νέγροι.

Ὅταν τύχη νὰ βρίσκωνται μαζὺ πολλὰ ἀπὸ τὰ «ψάρια-γραμμόφωνα» νομίζει κανεὶς ὅτι ἀκούει μιὰ τεράστια ὀρχήστρα.

Σημειωτέον ὅτι ἡ μουσικὴ αὐτὴ εἶνε πάρα πολὺ εὐχάριστη στὸ αὐτί.

Τελευταίως ἐπιάσθηκε ἐπὶ τέλους ἕνα ἀπὸ τὰ παράξενα καὶ προνομιοῦχα αὐτὰ ψάρια. Ὅλοι οἱ ειδικοὶ ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τὸ περιεργασθοῦν καὶ νὰ τὸ μελετήσουν.

Τὸ «ψάρι-γραμμόφωνο» ἔχει στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του ἕνα ἐξόγκωμα σὰν φοῦσκα μὲ εἰκοσιτέσσαρες στενόμακρες τρῦπες. Τὶς τρῦπες αὐτὲς τὸ ψάρι τὶς ἀνοιγοκλείνει κατὰ βούλησιν ἐνῷ ἀναπνέει. Ἡ εἰσπνοὴ δὲ καὶ ἡ ἐκπνοή του παράγουν τὴν παράξενη μουσική.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι τὰ «ψάρια-γραμμόφωνα» εἶνε ἀκούραστα. Οἱ...συναυλίες τους διαρκοῦν πολλὲς φορὲς καὶ δώδεκα ὧρες, οὐδέποτε δὲ λιγώτερο ἀπὸ δυὸ ὧρες !...

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ μουσική τους εἶνε γλυκειὰ καὶ εὐχάριστη, οἱ ναυτικοὶ ὅταν τὴν ἀκοῦνε σπεύδουν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ νὰ καταφύγουν στὸν πλησιέστερο λιμένα. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ μουσικὴ τῶν ψαριῶν αὐτῶν θεωρεῖται προάγγελος καταιγίδος.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Ὅσο μεγαλείτερος εἶνε ἕνας ἔρως, τόσο περισσότερο μοιάζει μὲ τὸ μῖσος.

(Λὰ Ροσφουκώ)

— Εἶνε, βέβαια, πολὺ δυσάρεστο, ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ μὴν ἀνταγαπᾶσαι. Εἶνε ὅμως ἀκόμη χειρότερο ν' ἀγαπᾶσαι ὅταν ἔχεις πάψει πειὰ ν' ἀγαπᾶς.

(Μπ. Κωνστάν).

— Στὴν πρώτη περίοδο τοῦ ἔρωτος, μιὰ γυναῖκα λογαριάζει περισσότερο πὼς βλέπουν τὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαπᾶ οἱ ἄλλες γυναῖκες, παρὰ αὐτὴ ἡ ἴδια.

(Στεντάλ).

ΜΕ ΤΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΛΙΣ ΜΑΝΤΖΑΡ

Γιατὶ εἰδικὴ γυναικεία γυμναστική;

ΚΑΘΕ ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ πολὺς καιρὸς ποὺ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ γυναικεία γυμναστική. Μετὰ τὴν παρακμὴ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἡ γυμναστικὴ πῆρε τὴν ἔννοια τῆς ἀναπτύξεως μόνον τῶν μυῶν τοῦ ἀνδρός. Ἡ στρατιωτική ἐκγύμνασις, ἡ ἱππασία, τὸ κυνῆγι, ὑπῆρξαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη προνόμια τοῦ ἀνδρός. Μόνον ἡ γυναῖκα τῆς φτωχῆς τάξεως δουλεύει μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα της. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα τῆς μεσαίας καὶ τῆς ἀνωτέρας τάξεως μένει πάντα στὸ σπίτι της, χωρὶς νὰ ἔχη νὰ κάνη καμμιὰ σωματικὴ προσπάθεια, χωρὶς σπόρ, ἢ τὸ πολὺ-πολὺ λίγη ἱππασία γιὰ μερικὲς γυναῖκες τῆς ἀνωτέρας τάξεως καὶ τὸ χορὸ γιὰ τὶς κοπέλλες.

Ἡ γυναικα γιὰ νὰ μείνῃ ὡραία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ εἰδικὴ γυμναστική

Τὰ τελευταῖα ἀκόμη χρόνια ὅταν τὰ σπὸρ τράβηξαν στὰ γήπεδα τῶν σταδίων ἀθλητὰς καὶ μᾶζες ἀνθρώπων καὶ πάλι οἱ γυναῖκες ἔμειναν ἔξω.

Θὰ ἦταν ἤδη ἀστεῖο νὰ σκεφθῆ κανεὶς γιὰ γυναικεῖα σπόρ, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ γυναῖκα ἦταν φυλακισμένη μέσα σὲ ὑπεούψηλο κορσὲ μὲ μπανέλες ποὺ τὴν ἐμπόδιζε ἀκόμα καὶ νὰ σκύψῃ νὰ πάρῃ τὸ μαντηλάκι της. Ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃ ὁλόκληρη ἡ ζωή, γιὰ νὰ ἐξελιχθῆ καὶ ὁ τρόπος τοῦ ζῆν τῶν γυναικῶν. Ἡ γυναῖκα τῶν μεσαίων τάξεων καὶ ἡ ἀστὴ ἀκόμα βγῆκε στὴ δουλειά. Ἔτσι ἄλλαξαν καὶ οἱ ἰδέες της καὶ ἡ μόδα της καὶ τὸ περιβάλλον της. Στὰ γυμνάσια θηλέων μπῆκε ἡ γυμναστικὴ ὅπως καὶ στὰ ἀνδρικὰ κι' ἔτσι μεγαλώνοντας οἱ νέες δὲν ἔπαψαν νὰ αἰσθάνωνται σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀνάγκη καὶ τὴν χαρὰ τῆς γυμναστικῆς.

Ἡ ἀνατομία καὶ ἡ φυσιολογία μᾶς δείχνουν πὼς ὑπάρχουν ἀρκετὲς διαφορὲς ἀνάμεσα στὸ ἀνδρικὸ καὶ στὸ γυναικεῖο σῶμα. Ἡ μεγαλειτέρα διαφορὰ βρίσκεται στὴν λειτουργία τῶν σεξουαλικῶν ὀργάνων: ἡ σεξουαλικὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν εἶναι συνεχὴς καὶ ρυθμισμένη, ἐνῷ τῶν γυναικῶν εἶναι ἁπλῶς περιοδικὴ (ἡ μηνιαία ἀδιαθεσία, ἡ περίοδος τῆς ἐγκυμοσύνης, τοῦ θηλάσματος κλπ., ὅλα αὐτὰ δημιουργοῦν νέες λειτουργίες γιὰ τὸ γυναικεῖο σῶμα, λειτουργίες ποὺ ἀγνοεῖ τὸ ἀνδρικό).

Ἔτσι ἡ γυμναστικὴ γιὰ τὸν ἄνδρα ἔχει σκοπὸ νὰ διατηρήσῃ τὸ σῶμα του γερὸ καὶ δυνατό, νὰ τὸν καταστήσῃ ἱκανὸ νὰ ἀντεπεξέλθῃ σὲ ὅλες τὶς σωματικὲς καὶ πνευματικὲς προσπάθειες. Ἡ γυμναστικὴ γιὰ τὴν γυναῖκα ἔχει σκοπὸ νὰ διατηρήσῃ τὶς ἱκανότητες τοῦ σώματος γιὰ τὴν καλλίτερη καὶ ὡραιότερη ἐκτέλεσι τῶν βιολογικῶν της λειτουργιῶν, τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους, τῆς πλαστικῆς της ἐμφανίσεως κλπ.

Ἐθεωρήθη φυσικὸ μετὰ τὴν γέννα νὰ παρουσιάζῃ τὸ σῶμα τῆς γυναικὸς μιὰ χαλάρωσι (κοιλιὰ πεσμένη, στῆθος πληγωμένο κλπ.). Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ὅλα τὰ ζῶα καὶ τὰ θηλαστικὰ μετὰ τὴν γέννα ξαναβρίσκουν τὸ παληό τους σχῆμα.

Γιατί τάχα θὰ ἀπαιτοῦσε ἡ φύσις ἀπὸ τὴν γυναῖκα νὰ πληρώνῃ τὴν μητρότητα μὲ τὴν νεότητα, τὴν ὑγεία καὶ τὴν ὠμορφιά της; Μόνο μιὰ μὴ ὑγιὴς γυναῖκα ὑπόκειται στὰ συμπτώματα αὐτὰ ποὺ ἀκολουθοῦν τὴ γέννα.

Νὰ λοιπὸν γιατὶ ἡ γυναῖκα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ εἰδικὴ γυμναστική. Σὲ τί πρέπει νὰ συνίσταται ἡ γυμναστικὴ αὐτή;

Εἴπαμε ἤδη πὼς οἱ ὑγιεῖς γυναῖκες μὲ τὴν ἐγκυμοσύνη δὲν παθαίνουν παρὰ πρόσκαιρες ἀλλοιώσεις. Ἡ μήτρα μεγαλώνει καὶ παίρνει τὸ μέγεθος ἑνὸς αὐγοῦ μήκους 40 ἑκατοστομέτρων καὶ πλάτους 25, τὸ ὁποῖον ἔχει βάρος 4 καὶ 5 χιλιογράμμων. Τὸ σῶμα αὐτὸ ἀναγκάζει βέβαια τὴν κοιλιὰ νὰ φουσκώσῃ. Οἱ μῦς της τεντώνονται χωρὶς νὰ χάσουν τὴν ἐλαστικότητά των. Τὸ δέρμα ἀκολουθεῖ τὸ τέντωμα, ἀλλὰ στὰ ἐσωτερικά του στρώματα τὸ ἕνα, τὸ λιπῶδες δὲν μπορεῖ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν κίνησι καὶ τότε σχηματίζονται τὰ γνωστὰ σχισίματα. Ἐπίσης τέτοια δείγματα παρουσιάζονται ὅταν παχαίνει κανεὶς ξαφνικά, ὅταν τὸ γάλα ἔρχεται ἀπότομα κατὰ τὴν περίοδο τοῦ θηλασμοῦ, ὅταν μετὰ τὴν ἐγκυμοσύνη ἀδειάζει ἡ κοιλιὰ καὶ πέφτει τὸ δέρμα.

Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ μιὰ γυναῖκα ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναπτύξῃ ἰδιαιτέρως τοὺς μῦς τῆς κοιλιᾶς μὲ τὴν γυμναστική.

Ἐδῶ δὲν σταματοῦν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐγκυμοσύνης. Ὅταν ἀναπτύσσεται τὸ ἔμβρυο, τὸ σῶμα χάνει τὴν παληά του ἰσορροπία. Τὸ κέντρον μετατίθεται ἐμπρὸς γι' αὐτὸ χρειάζεται καὶ μιὰ ἄλλη στάσις ποὺ νὰ ἐπιτρέπῃ μιὰ σχετικὴ ἰσορροπία. Φαντασθῆτε τὸ παιδὶ σὰν μέσα σ' ἕνα καλάθι. Τὸ κακὸ βάδισμα καὶ τὰ τακούνια εἶναι φανερὸ πὼς κάνουν τὸ καλάθι νὰ γείρῃ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη ποὺ ἔπρεπε νὰ σηκώνῃ τὸ βάρος τοῦ σώματος κύπτει καὶ τὸ βάρος τὸ σηκώνουν τὰ τοιχώματα τῆς κοιλιᾶς. Γι' αὐτὸ σὲ πολλὲς ἡ γέννα τοὺς κοστίζει τὴν μεταμόρφωσι τοῦ σώματος καὶ τοῦ δέρματός των.

Ἡ περίπτωσις αὐτὴ εἶναι σπουδαιοτάτη γιατὶ νομίζω πὼς κάθε γυναῖκα θὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν μητρότητα.

Πρέπει ὅμως νὰ σκέπτεται κανεὶς μόνο αὐτὸ γιὰ νὰ κάνῃ γυμναστική; Μόνον λόγοι ὑγείας πρέπει νὰ μᾶς σπρώχνουν. Ἡ γυναῖκα ἔξω ἀπὸ τὴν ἰδιότητά της νὰ γίνεται μητέρα, εἶναι καὶ μένει ἕνα ἄτομο ποὺ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἰδανικῶν του πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἰδεῶδες τῆς ὠμορφιᾶς καὶ τῆς πλαστικότητος. Τὸ ὡραῖο γυναικεῖο σῶμα πρέπει νὰ γυμνασθῆ, ἀλλὰ νὰ γυμνασθῆ διαφορετικὰ ἀπὸ τὸ ἀνδρικό. Πρέπει νὰ σέβεται ὁ διδάσκων τὶς ἁρμονικὲς θηλυκὲς γραμμὲς καὶ νὰ μὴν τὶς μεταβάλῃ σὲ ἀθλητικές. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο σωμάτων. Εἶναι κουτὸ καὶ ἀνόητο π. χ. νὰ μαθαίνουν οἱ γυναῖκες ξιφασκία. Ἡ στάσις ἀναμονῆς εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν ἰδέα τῆς σιλουέττας, πλαταίνει καὶ αὐξάνει τοὺς μῦς τῶν ὄπισθεν.

Μήπως δὲν γίνεται τὸ ἴδιο μὲ τοὺς χορευτὰς καὶ τὶς χορεύτριες; Θὰ σᾶς ἄρεσε ἕνας χορευτὴς νὰ ἐκφράζεται μὲ τὸν τρόπο καὶ τὶς κινήσεις ποὺ θὰ ἀποδώσῃ ἡ γυναῖκα τὴν τέχνη; Θὰ μαθαίνατε ποτὲ βιολὶ ἐπάνω σὲ βιολοντσέλλο; Θὰ παίζατε ἔργα τοῦ Μπετόβεν σὲ μουσικὸ ὄργανο ποὺ δὲν ἔχει τὶς νότες ἐκεῖνες ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ ἀποδοθῆ ὁ μέγας συνθέτης;

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν γυμναστική. Χρειάζεται μιὰ εἰδικὴ γυναικεία γυμναστική, κι' αὐτὴν θ' ἀρχίσωμε ἀπὸ σήμερα νὰ σᾶς διδάσκωμε, ἀφοῦ στὰ προηγούμενα σᾶς δώσαμε ὅλες ἐκεῖνες τὶς γενικὲς εἰδικὲς γνώσεις.

Πρῶτον γύμνασμα εὐκινησίας

Σφίξε τὰ δάκτυλά σου καὶ σήκωσε τὰ χέρια σου σφίγγοντας τοὺς μῦς. Ξαφνικὰ ἄφησε ἐλεύθερους τοὺς μῦς. Τὰ χέρια σου θὰ πέσουν σὰ νεκρά. Γύρισε τότε τὴ μέση σου ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιά, ἀφίνοντας ἴσιο τὸν κορμό σου. Τὰ χέρια δὲν κάνουν καμμιὰ θεληματικὴ κίνησι: κινοῦνται σύμφωνα μὲ τὶς κινήσεις τοῦ ἐπάνω μέρους τοῦ σώματος (βλέπε εἰκόνα 1). Παῦσε νὰ κινῆσαι καὶ τὰ χέρια θὰ παύσουν ἀμέσως.

Ἀνασηκώσου στὶς μύτες τῶν ποδαριῶν, δίπλωσε ἐλαφρὰ τὰ γόνατα καὶ κάμε ρυθμικὰ μιὰ κίνησι ἐμπρὸς καὶ πίσω σὰν νὰ εἶσαι ἐπάνω σὲ κούνια καὶ νὰ ἐπρόκειτο νὰ τὴν βάλῃς σὲ κίνησι (βλέπε εἰκόνας 2 καὶ 3). Τὰ χέρια κινοῦνται καὶ αὐτὰ ἐμπρὸς καὶ πίσω.

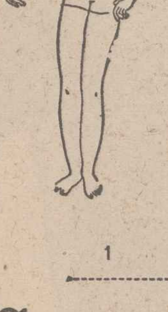

1

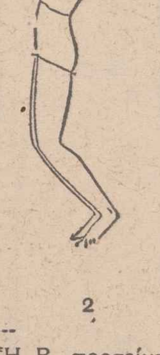

2

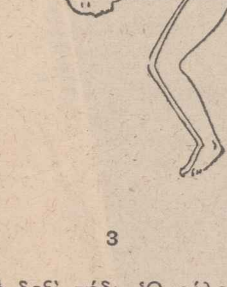

3

2ον γύμνασμα

Πάρε τὴν πρώτη στάσι. Ἀνασηκώσου στὶς μύτες τῶν ποδαριῶν καὶ σκύψε τὸν κορμὸ ἀλύγιστο (ἐκπνοή). Ἀνασηκώσου ἀργὰ εἰσπνέοντας ἕως ὅτου σταθεῖς πάλι στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Ἐπανέλαβε ἓξ φορὲς τὴν κύψι αὐτὴ καὶ τὴν ἀνάτασι. Ὅταν ἀρχίσει νὰ γίνεται μὲ γρηγοράδα, μετάβαλε τὴν κίνησι σὲ πήδημα ἐπὶ τόπου. Κράτα πάντα ἴσιο τὸν κορμό.

3ον γύμνασμα

Σήκωσε τὰ χέρια πλαγίως στὸ ὕψος τῶν ὤμων. Πλησίασε τὶς ὠμοπλάτες. Κλεῖσε τὰ μάτια σου γιὰ νὰ συγκεντρωθῇς ἀπολύτως. Τὸ σῶμα ἕως τὴν τελευταία στιγμὴ πρέπει νὰ μένῃ ὀρθό. Γύρισε τὸ σῶμα στὸν ἄξονά του, δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Γρηγόρευε τὴν κίνησι σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ μὴν μπορῇς νὰ σταματήσῃς τὸν ὁρμὴ καὶ νὰ γυρίζῃς γύρω γονατίζοντας.

4ον γύμνασμα

Κάμψε τὸ ἀριστερό σου γόνατο καὶ τοποθέτησε πλαγίως τὸ δεξὶ πόδι. Σήκωσε τὰ χέρια ψηλὰ καὶ ἕνωσε τὰ δάκτυλα ἐπάνω. Γύρισε ἐλαφρὰ τὸ σῶμα δεξιὰ καὶ ἀναπνέοντας γύρε πίσω χωρὶς νὰ καμφθῇ ὁ κορμὸς (βλέπε εἰκόνα 4). Κράτησε ἔτσι τὴν ἀναπνοή σου ὅσο μπορεῖς καὶ σύσπασε τοὺς μῦς σου. Ὅταν δὲν μπορέσεις ἄλλο νὰ κρατήσῃς τὴν ἀναπνοή σου, γύρισε τὸν κορμό σου ἀπότομα πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ πέσε μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ τὸ σῶμα νὰ ἀκουμπᾶ στὸ ἀριστερὸ γόνατο (βλέπε εἰκόνα 5). Ἐπανάλαβε τὴν ἄσκησι καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ σώματος.

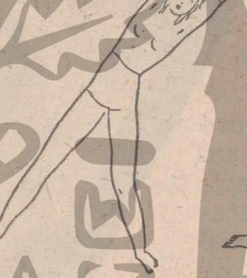

4

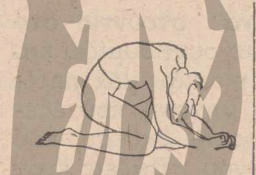

5

5ον γύμνασμα

Δύο πρόσωπα στέκονται τὸ ἕνα ἀπέναντι στὸ ἄλλο. Σηκώνουν ἐμπρὸς τὰ χέρια καὶ ἑνώνουν τὰ δάκτυλά των.

Ἡ Α. στέκεται ἴσια σὰν μπαστοῦνι χωρὶς νὰ λυγίζῃ τὸν ἀγκῶνα. Δὲν παίρνει ἐνεργὸ μέρος στὴν κίνησι.

Ἡ Β. προτείνει τὸ δεξὶ πόδι. Ὁ ρόλος τῆς Β. εἶναι νὰ κινῇ τὴν Α. ἐμπρὸς καὶ πίσω μὲ μόνη τὴ μετάδοσι τοῦ βάρους της.

Ὅταν ἡ Β. μεταδίδει τὸ βάρος της στὸ ἀριστερὸ πόδι, λυγίζει τὸ γόνατο καὶ τὰ χέρια της, ἐνῷ ἡ Α. γέρνει ἀλύγιστη πρὸς τὰ ἐμπρός.

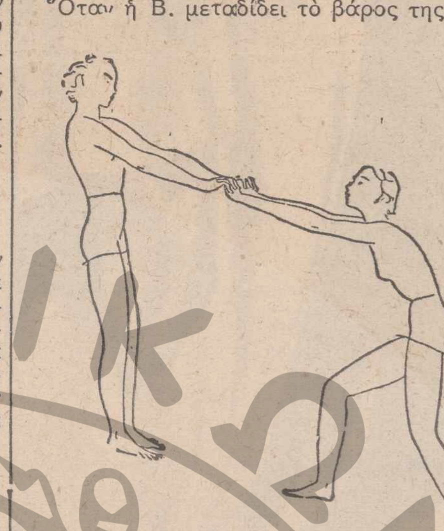

Ὅταν ἡ Β. βάζει τὸ βάρος στὸ δεξὶ πόδι, τὸ γόνατό της λυγίζει καὶ τείνει τὰ χέρια πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἡ Α. τότε γέρνει πίσω.

Τὸ γύμνασμα αὐτὸ πρέπει ν' ἀρχίσῃ σιγὰ καὶ νὰ γρηγορέψῃ κατόπιν μὲ τὴν συνήθεια.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ 3ον μάθημα.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΠΑΣΣΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ!...

Κάποτε στὴ Λυὼν ὑπῆρχε ἕνας γέρος βαρύτονος, ὀνόματι Πιὲρ Σερέν, στὸν ὁποῖον ἀνέθεταν συνήθως δευτερεύοντας ρόλους. Ἕνα ἀπόγευμα ὁ διευθυντής του τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ εἶπε :

— Σερέν, εἶν' ἀνάγκη αὔριο βράδυ νὰ παίξῃς τὸ φάντασμα στὸν «Ἄμλετο».

— Εἶνε ἀδύνατον, κύριε ! ἀπήντησεν ὁ Σερέν. Τὸ φάντασμα τὸ ὑποδύεται ὁ μπάσσος.

— Πρέπει νὰ τὸ κάμετε ! ἐπέμενε ὁ διευθυντὴς κι' ὁ Σερὲν ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Σερὲν ἐθεάθη περπατῶντας στὸ χιόνι ἀνυπόδητος. Ἕνας γνώριμός του δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν περιέργειά του καὶ τὸν ρώτησε γιατὶ τὸ κάνει αὐτό.

— Ἁπλούστατα, φίλε μου, — ἀποκρίθηκε ὁ Σερέν—, προσπαθῶ νὰ κρυολογήσω γιὰ νὰ μπορέσω νὰ κάμω τὸν... μπάσσο !

Δὲν μπόρεσε ὅμως ὁ δυστυχὴς Σερὲν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν διευθυντή του, γιατὶ τὴν ἑπομένη ἔπεσε ἄρρωστος ἀπὸ πνευμονία καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἀπέθανε !

ΣΤΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΜΙΑ ΒΕΝΤΕΤΤΑ;

... ΜΑ ΦΑΜΠΡΙΚΑΡΕΤΑΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΜΗΝ ΞΥΠΝΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΑΝΗΣΥΧΗ ΨΥΧΗ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ Ο ΠΟΘΟΣ Ν'ΑΝΕΒΗ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ; ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΠΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΜΑΣ ΜΑΓΕΥΟΥΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΑΝ, ΦΑΜΠΡΙΚΑΡΙΣΤΗΚΑΝ ΟΠΩΣ ΤΑ ΜΠΙΜΠΕΛΟ ΚΑΙ Τ' ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Πῶς ἦτανε πρὶν ἡ Μάρλεν Ντῆτριχ

Τὸ Χόλλυγουντ τὴν μεταμόρφωσε. Ἡ στάσις της ἄλλαξε, τὸ πρόσωπό της, τὸ ντύσιμό της, οἱ ρόλοι ποὺ παίζει.

Ἡ Μύρνα Λόου πρὶν βγῆ στὴν ὀθόνη.

῞Ενα στούντιο στο Χόλλυγουντ θυμίζει καταπληκτικὰ μιὰ περίφημη μηχανὴ ποὺ ἐξετέθη στὴν ἔκθεσι τοῦ Σικάγου : Βάζεις ἕναν ζωντανὸ λαγὸ ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη βγαίνει ἕνα καπέλλο στὰ μέτρα σας καὶ μὲ τὸ μονόγραμμά σας.

῞Οταν μένετε ἐκστατικοὶ ἐμπρὸς στὰ θέλγητρα μιᾶς Κράουφορντ, ἐμπρὸς στὴν φινέτσα τῆς Ντούν, ἐμπρὸς στὴν κομψότητα τῆς Καρὸλ Λομπὰρ —δὲν μπορεῖτε, ἀκόμα κι᾽ ἂν εἶσθε μεμυημένοι— νὰ αἰσθανθῆτε τί τεράστια ἐργασία καὶ τί κόπους ἀντιπροσωπεύουν ὅλα αὐτά, τί τέχνη καὶ τί φτιάξιμο. Νὰ μιὰ νέα. Καταφθάνει ἀπὸ τὴν Φλωρίδα, τὴν Νέα Ὑόρκη, τὴν Οὐάσιγκτων, στὸ Χόλλυγουντ. Ὀνομάζεται, νὰ ποῦμε, Μάρη Σμίθ, ὅπως χιλιάδες κορίτσια στὴν Ἀμερική. Στέκεται ἐμπρὸς στὸ στούντιο, καὶ τρέμει δειλιάζοντας νὰ μπῆ, ὅπως κι᾽ ὁ λαγὸς ποὺ πρόκειται νὰ μεταμορφωθῆ.

Στὴν τσάντα της κρατᾶ σφικτὰ ἕνα συμβόλαιο μακρᾶς διαρκείας ποὺ ἔκλεισε μὲ τὴν Παραμάουντ....

Δὲν πρέπει ὅμως γι᾽ αὐτὸ νὰ παρασυρθῆ σὲ ὄνειρα. Ἡ Παραμάουντ ἔχει ἐπιφυλάξεις. Τότε μόνον θὰ ἰσχύη τὸ συμβόλαιο, ὅταν πετύχη...

Καὶ τότε ἀρχίζει ἡ «ἐπεξεργασία». Ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ μαθητεύουσα στὰρ βρίσκεται στὰ χέρια τῶν πιὸ ἄγνωστων καὶ ἀναιδῶν ἀνθρώπων. ῎Αλλος μελετᾶ τὸ πρόσωπό της, ἄλλος τὴν πλάτη της, ἄλλος τὸ στῆθος της, τὶς γάμπες της. Ἐκεῖνος ἐκεῖ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ δόντια της, ὁ ἄλλος γιὰ τὰ μαλλιά της.

῎Αλλος ἐξετάζει τὸν τρόπο ποὺ περπατεῖ, ποὺ στέκεται, ποὺ ντύνεται.

Τὴν γυρίζουν καὶ τὴν ξαναγυρίζουν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, σὰν ἀντικείμενο πολύτιμο ποὺ πρόκειται νὰ πουληθῆ σὲ ὑψηλὴ τιμὴ ἢ σὰν πολύτιμο μέταλλο ποὺ πρόκειται νὰ τὸ ἐπεξεργασθοῦν.

Κι᾽ ὕστερα θ᾽ ἀρχίσουν οἱ πρόβες ἐμπρὸς στὰ μηχανήματα.

Τὴν τραβοῦν σὲ ὅλες τὶς στάσεις : πότε ντυμένη βραδυνά, ἀπογευματινά, πρωϊνά, μὲ μαγιό, μαζὶ μὲ τὸν παρτενὲρ ἢ χωρίς, ἐνῷ τραγουδεῖ, ἐνῷ παίζει, ἐνῷ φιλεῖ. Πότε χτενισμένη ἔτσι, πότε διαφορετικά.

῞Υστερα οἱ δοκιμὲς αὐτὲς γυρίζονται ἐμπρὸς σὲ τεχνικοὺς καὶ ἀνώτερους καλλιτεχνικοὺς συμβούλους.

— Πῶς σᾶς φαίνεται ;

— Μπορεῖ νὰ ἐξελιχθῆ !...

Καὶ πάλι αὐτὸ δὲν θὰ πῆ, πώς ἡ νεαρὰ Μάρη Σμὶθ εἶναι ἕτοιμη γιὰ τὸ στούντιο !... Θὰ περάση ἀπὸ τόσες μεταμορφώσεις ἕως τὸ τελικὸ «Ο. Κ.» !

Πράγματι, ἕνας ἀπὸ τοὺς θεατὰς εἶπε κατὰ τὴν παράστασι :

— Εἶδες κἄποιο ἐξόγκωμα στὴ μύτη ;

῞Ενας ἄλλος ἔκανε τὴν ἑξῆς παρατήρησι :

—῎Εχει δυὸ δόντια δεξιά, ποὺ εἶναι κἄπως ἀνοιχτά.

῞Ενας τρίτος εἶπε :

— Ἐὰν εἶχε ἕξη κιλὰ λιγώτερο.....

Τὴν ἑπομένη ἡ Μάρη Σμὶθ λαβαίνει ἕνα τηλεφώνημα:

—Δεσποινὶς Σμίθ ;

—Ναί.

—Ραντεβοῦ στὶς 3 μ.μ. μὲ τὸν γιατρὸ κ. Φιλίπς.

—Τὸν γιατρὸ Φιλίπς ;

—Βέβαια, εἶναι ὀδοντογιατρὸς τῶν ἀστέρων.... Αὐτὸς ποὺ ἔκανε τὴν κορῶνα στὴν Ἐλίζα Λάνδη, καὶ ποὺ ξανάδωσε τὴν λάμψι τῶν δοντιῶν τοῦ Σὰρλ Μπουαγιέ.

Λίγες μέρες ἀργότερα νέο τηλεφώνημα :

— Μὶς Σμίθ ;

— Μάλιστα.

— Ραντεβοῦ στὶς δύο μὲ τὸν γιατρὸ Πάουλ ! Εἶναι ὁ σπουδαιότερός μας χειροῦργος. Κόλλησε τὰ πεταγμένα αὐτιὰ τοῦ Κλὰρκ Γκέϊμπλ, διώρθωσε τὶς ρυτίδες τοῦ Ἰβὰν Μοζοῦκιν καί, ἂν πιστέψη κανεὶς ὡρισμένες πηγές, ἀνέπλασε τὴν μύτη τῆς χαριτωμένης Γαλλίδας Σιμόνης Σιμόν...

Τώρα ποὺ ὅλα τὰ δύσκολα ἔχουν ὁπωσδήποτε πραγματοποιηθεῖ, ἡ νέα πρέπει νὰ περάση στὰ χέρια τοῦ κομμωτῆ. Δοκιμάζουν ἕνα χτένισμα φλοῦ, ἔπειτα κατεβάζουν ἀφέλειες στὸ μέτωπο, μποῦκλες στοὺς ὤμους. Καὶ τέλος ἀποφασίζουν πὼς ὑπάρχει μιὰ μόνη χτενισιὰ δυνατὴ —τὰ ξανθὰ μαλλιά, τὰ κοντὰ σὲ στὺλ «ἀγγέλου».

῎Επειτα ὁ Ἀντριὰν ἀσχολεῖται μὲ τὸ ντύσιμό της. Ὁ Ἀντριὰν ἔγινε μεγάλος καὶ τρανός : ντύνει τὴν Γκρέτα Γκάρμπο.

— Καὶ τώρα τί ρόλος θὰ τῆς δοθῆ ;

— Βάμπ, μοιραία...

— Ο. Κ. (ἐν τάξει).

Ὁ ράφτης συνθέτει τὴν συλλογὴ ποὺ τῆς χρειάζεται, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν αἰθέρια γάζα σὲ χρῶμα μώβ, ἕως τὶς τουαλέττες ἀπὸ μαύρη δαντέλλα καὶ σελοφάν.

Κάθε μέρα ἡ Μάρη Σμὶθ πρέπει ἐπὶ δύο ὧρες νὰ κάνη μασσὰζ καὶ σουηδικὴ γυμναστικὴ μὲ τὸν καθηγητὴ ποὺ γύμνασε τὴν Κλάρα Μπόου, τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ, τὴν Γκρέϊς Μουρ, τὴν Λίλιαν Χάρβεϋ.

— Κάτω 1 κιλό, 2, 3, 4...

Καὶ τώρα εἶναι ἕτοιμη γιὰ νὰ περάση πιὰ στὰ χέρια τοῦ πιὸ σπουδαίου τῶν ἀνδρῶν τοῦ στούντιο: τοῦ διαφημιστῆ.

Ἡ φαντασία καὶ ἡ πεῖρα μπαίνουν σὲ ἐνέργεια. Πρέπει νὰ βροῦν ἀπὸ ποῦ γεννήθηκε. Ὁ τόπος θἄχη ρωμαντισμὸ καὶ θὰ κινῆ τὴν συμπάθεια τοῦ κόσμου.

Ἡ Μάρη Σμίθ, ὁ ξανθὸς θεός, ἡ Μάρη Σμὶθ βασίλισσα τῶν διαζυγίων, ἡ θεία Μάρη Σμίθ, ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ ποθοῦσε κανεὶς νὰ μὴν ἀγαπήση, ἀλλά...

Κατόπιν θ᾽ ἀρχίση νὰ ἐμφανίζεται στὰ βραδυνὰ κέντρα, στὰ ρεστωρὰν τῆς μόδας, στὶς δεξιώσεις, στὰ γκαλά. Οἱ ἄνδρες ποὺ τὴν παραμονὴ ἀκόμα δὲν εἶχαν κἂν γυρίσει νὰ τὴν δοῦν, τὴν περιτριγυρίζουν.

— Μὰ δὲν τὴν ξέρετε τὴν νέα βεντέττα ; Ἡ Μάρη Σμίθ... ὤ, μὰ εἶναι μοναδική.

Καὶ τώρα ἐκεῖνο ποὺ μένει εἶναι ἡ διδαχή...

Ἐπὶ ἕξη, δέκα καὶ δώδεκα μῆνες θὰ ἀκολουθήση τὰ «κοὺρ» τοῦ Τζὼν Γκλάστον. Θὰ τῆς μάθουν νὰ μιλᾶ, νὰ παίζη, νὰ ξεπερνᾶ τὴν ντροπαλότητα, νὰ τραγουδῆ, νὰ ρίχνη βλέμματα.

Μίαν ὡραίαν πρωΐαν τέλος, τὴν καλοῦν στὸ στούντιο. Πρόκειται νὰ γυρίση ἕνα μικρὸ ρόλο. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ντεμποῦτο ὑπῆρξε καλό, τὸ περίφημο συμβόλαιο θεωρεῖται πὼς ἰσχύει.

Τὸ ἐργοστάσιο τῶν στὰρ ἐγγράφει ἔτσι μιὰ νέα ἐπιτυχία...

Ἡ Κράουφορντ αὐτὴ δὲν νομίζετε πὼς δὲν ἔχει τίποτα, τὸ κοινὸν μὲ τὴν σημερινή ;

Καὶ ἡ Σιμόνη Σιμὸν πρίν...

Ἡ Σιμόνη Σιμὸν σήμερα

Ἡ Μύρνα Λόου σήμερα.

Ἡ Μπὲτ Ντέϊβις εἶναι νέο δημιούργημα τῶν ἐργοστασίων.

Joan Crawford, qui brillait, dans ses premiers films, par sa sensualité, nous charme aujourd'hui par son jeu fin et nuancé.

Ἡ Κράουφορντ μετὰ τὸ φαμπρικάρισμα τοῦ Χόλλυγουντ.

ΠΟΙΑ ΘΑ ΕΙΝΕ Η ΝΕΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

ΕΜΕΙΣ οἱ γυναῖκες αἰσθανόμεθα τὸν ἐρχομὸ καὶ τὴν παρέλευσι τῶν ἐποχῶν μ᾽ ἕναν ξεχωριστὸ τρόπο: Συνοδεύεται ἀπὸ τὶς ἔγνοιες καὶ τὶς χαρὲς μαζὶ τῆς ἀλλαγῆς τῆς ἐμφανίσεώς μας.

Μόλις ξεχύθηκαν οἱ πρῶτες ἀνοιξιάτικες ἀκτῖνες, μόλις ξεπρόβαλαν τὰ λουλούδια καὶ νὰ ἀμέσως τὸ πρόβλημα: Τί θὰ φορέσωμε; Εἶναι γυναῖκες ποὺ παρακαλοῦνε νἄρθῃ ἕνα κυματάκι ψύχους ἀκόμα γιὰ νὰ ἀποτελειώσουνε τὴν προετοιμασία τῶν ἀνοιξιάτικων, κι᾽ ἄλλες πάλι ποὺ ἤδη εἶναι ἕτοιμες, ἀδημονοῦν νὰ ἐμφανισθοῦν μὲ τὰ φρέσκα ἀνοιξιάτικα λοῦσα τους. Τί εὐνοεῖ λοιπὸν ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα;

ΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ ταγιέρ, ὅπως πάντα, θὰ γνωρίσουν περίοδο λατρείας. Στὸ Παρίσι δὲν παύουν νὰ μιλοῦν γι᾽ αὐτά. Ἔχουν κατασκευασθῆ γιὰ τὴν ἁπλῆ γραμμὴ των ὑφάσματα σφιχτοπλεγμένα σὰν ἀνδρικά, μεταξωτὰ ποὺ μοιάζουν σὲ μάλλινα καὶ μάλλινα ποὺ μοιάζουν σὲ ὑφαντά.

Ἡ ρεδιγκότα ὡς τόσο δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι τῆς μόδας, ὅπως καὶ τὰ λίγο κοντὰ πανωφοράκια τῆς ἐποχῆς.

Ἡ ζακέτα θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴ τῆς μέσης, ὁ δὲ γιακᾶς καὶ τὰ ρεβὲρ θὰ πάψουν νὰ παίζουν μεγάλο καὶ ἰδιαίτερο ρόλο.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΙΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΕΣ

Ἀπὸ καιρὸ ἄρχισε νὰ εὐνοῇ ἡ μόδα τὴν ἐπιστροφὴ στὶς γαρνιτοῦρες. Ἐμφανίστηκαν σιγὰ-σιγὰ γαλόνια, σουτάς, κεντήματα. Τώρα μὲ τὰ ἀνοιξιάτικα μοντέλλα θὰ ἐκπλαγοῦμε ἀπὸ τὶς ἀναζητήσεις τῶν μοντελλὶστ ἐπάνω στὸν τομέα αὐτόν. Θὰ δοῦμε μεταξωτὴ μουσελίνα γαρνιρισμένη μὲ δέρμα σούπλ, μάλλινα γαρνιρισμένα μὲ πέρλες καὶ μέταλλα. Τὰ κουμπιὰ ντύνονται ἀπὸ δέρμα κροκοδείλου καὶ τὸ ἀγαπητότερο σχῆμα τους εἶναι τὸ τοῦ βαλανιδιοῦ. Γιὰ τὰ βραδυνὰ ἐπανεμφανίστηκαν τὰ κεντημένα μὲ παγιέτες. Ὅλοι οἱ ραπτικοὶ οἶκοι προετοιμάζουν σπουδαῖες κολλεξιὸν μὲ κεντημένα μοντέλλα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΑΝΘΗ ΣΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τόσο πολὺ φαίνεται πώς θὰ ἐπιβληθῆ ἡ μόδα τῶν ταγιέρ, ποὺ οἱ καπελλάδες ἐναρμόνισαν τὴν ἐμφάνισι τῶν ἀνοιξιάτικων μοντέλλων πρὸς τὰ ταγιὲρ καὶ τὶς ρεδιγκότες, σὲ τρόπο ὥστε τὸ καπέλλο νὰ εἶναι ἡ εὔθυμη, φωτερὴ καὶ χαρούμενη κοντυλιά. Τὸ ζωηρὸ καπέλλο ἀποτελεῖ μιὰν εὐχάριστη νότα, γιὰ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὰ σκοῦρα χειμωνιάτικα στὰ πολὺ φωτερὰ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἔτσι θὰ δοῦμε ἐφέτος τοκίτσες καὶ ψάθινα σὲ σχῆμα «παγιασόν», στολισμένα μὲ ἄφθονα λουλούδια, ρόδα, κρῖνα καὶ γαρύφαλλα.

Φαίνεται πώς ὁ τύπος τοῦ καπέλλου «κανοτιὲ» θὰ ὑπερισχύσῃ ἀπόλυτα, μὲ γαρνιτούρα ἄνθη καὶ βελάκια. Ἐπίσης τὸ «τρικόρν», τὸ ὁποῖο λανσάρεται ἀπὸ τὴν Ἀνιές, θὰ φορεθῆ, φαίνεται, πολύ.

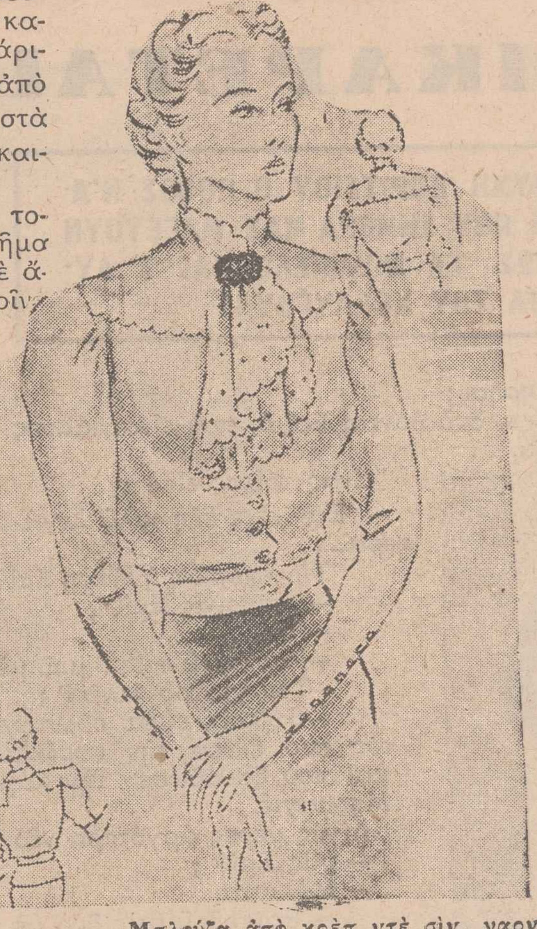

Μπλούζα ἀπὸ κρὲπ ντὲ σίν, γαρνιρισμενη μὲ ζαμπὸ φεστονιαρισμένο.

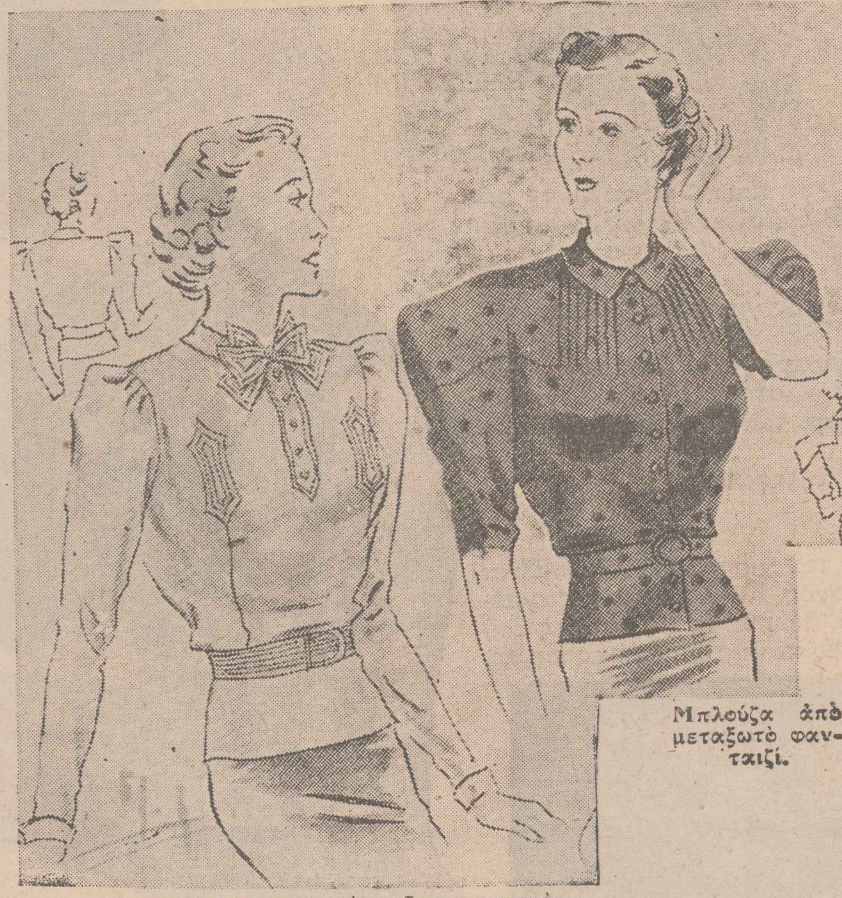

Μπλούζα ἁπλῆ σὲ χρῶμα «σαμουά».

Μπλούζα ἀπὸ μεταξωτὸ φανταιζί.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ὅποια παρακολουθεῖ καλὰ τὴν μόδα, θὰ παρετήρησε πὼς τὸ χρῶμα ποὺ συνηθίζεται στὰ καπέλλα, τρεῖς μῆνες κατόπιν τὸ παίρνουν τὰ φουστάνια. Ἐφέτος ποὺ τὰ φουστάνια ἤτανε πολὺ σκοῦρα, τὰ καπέλλα ἐμφανίζονται μὲ χρώματα ζωηρά, κορδέλλες κόκκινες, μπλὲ ρουά, σωντρόν. Τὸ κόκκινο θὰ βασιλεύσῃ σὲ ὅλες τὶς ἀποχρώσεις: μπρίκ, μπορντώ, κόκκινο ἀνοιχτὸ κ.τ.λ.

Ἐπίσης τὸ πρασινόγκριζο, τὸ μαρρὸν καὶ τὸ κίτρινο δὲν θὰ εἶναι λιγώτερο περιζήτητα.

ΕΠΙΡΡΟΕΣ...

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἀνατραποῦν ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Δὲν εἶναι πρώτη φορὰ ποὺ φτιάχνονται καὶ ἀναγγέλλονται οἱ κολλεξιὸν καὶ δεκαπέντε μέρες πρίν, ἕνα γεγονός, μιὰ ἔκθεσις, ἕνα θεατρικὸ ἔργο, ἕνα πολιτικὸ γεγονὸς τὰ ἀνατρέπει ὅλα ἄρδην. Πέρυσι ἡ Ἰταλικὴ Ἔκθεσις μᾶς ἔφερε τὰ ντραπὲ καὶ τὶς χρυσὲς γαρνιτοῦρες. Ἔπειτα ἡ φλαμανδικὴ τέχνη ἐπηρέασε τὰ καπέλλα. Ἐφέτος ἡ Ἔκθεσις τῶν ἔργων τοῦ Ροῦμπενς στὸ Παρίσι ἐπηρέασε πάλι τὶς κολλεξιόν.

Τὰ μοντέλλα τὶς Ἀλλὶξ προαναγγέλλονται τρομερὰ φαρδειά. Θὰ ὑπερισχύσουν; Ἄγνωστον. Πάντως, χάρις στὴν προετοιμασία γιὰ τὴν στέψι τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἡ μόδα τῶν βραδυνῶν ἔχει κάτι τὸ πολυτελὲς καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς συγχρόνως.

Κάθε νέα ἐποχὴ δὲν κάνει τὴν ἐμφάνισί της μόνο μὲ νέα μοντέλλα ἀλλὰ καὶ μὲ νέα ὑφάσματα. Ἡ ἐφετεινὴ τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ θὰ εἶναι πλουσιωτάτη στὸ σημεῖο αὐτό. Ὁ γνωστὸς Ρουκὲ ἑτοίμασε ἤδη ὡραιότατα ὑφάσματα ποὺ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον παρουσιάζουν ἐπιφάνεια καντριγιὲ ἢ ἐπιφάνεια μὲ νερὰ καὶ μὲ βοῦλες. Ἔτσι τὰ μονόχρωμα θὰ παρουσιάζουν τὴν μεγαλείτερη ποικιλία. Τὰ λεγόμενα «μέριλ» παρουσιάζουν ἕνα ἐκοσσαὶ ἀποκλειστικὰ δοσμένο ἀπὸ τὴν ὕφανσι τοῦ νήματος. Ἄλλα πάλι εἶναι μπουκλέ, καὶ ἄλλα σχηματίζουν νερὰ φειδωτά. Τὰ «χέλλα» μοιάζουν μὲ τὰ ζέρσεϋ καὶ ἔχουν 60 % μετάξι.

Ὁ Ροντιὲ πιστεύει πὼς οἱ χρωματισμοὶ ποὺ θὰ ἀρέσουν εἶναι τὸ κίτρινο τῆς ὄχρας, τὸ κανελλί, τὸ μπρούτζινο, τὸ πράσινο.

Ἀπὸ τὰ μάλλινα ἂς περάσωμε στὰ μεταξωτὰ καὶ ἂς ποῦμε δυὸ λόγια. Τὰ κοτελὲ καὶ τὰ μπουκλὲ θὰ συνηθισθοῦν πολύ. Ἐπίσης ἡ φαντασία ἐξασκεῖ ὅλη της τὴν τόλμη γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ κρὲπ ντὲ σὶν σὲ ὕφασμα πρωτότυπο. Χιλιάδες μικροσχεδιάκια θὰ στολίζουν τὸ ὕφασμα αὐτό : Κινέζοι ἀχθοφόροι, μυριόχρωμα μοτίφ, καρρὼ ἀσπρόμαυρα σἄν τοῦ σκακιοῦ, ζωάκια μικρά, μικροὶ ἄγγελοι ἐνῷ πετοῦν, χορεύτριες τὴν ὥρα ποὺ χορεύουν. Χωριὰ μὲ κόκκινες στέγες, χωριὰ σἄν μεγάλα ψάρια. Τὰ ἐμπριμὲ θὰ βασιλεύσουν λοιπὸν κατὰ τὸν περιεργότερο τρόπο.

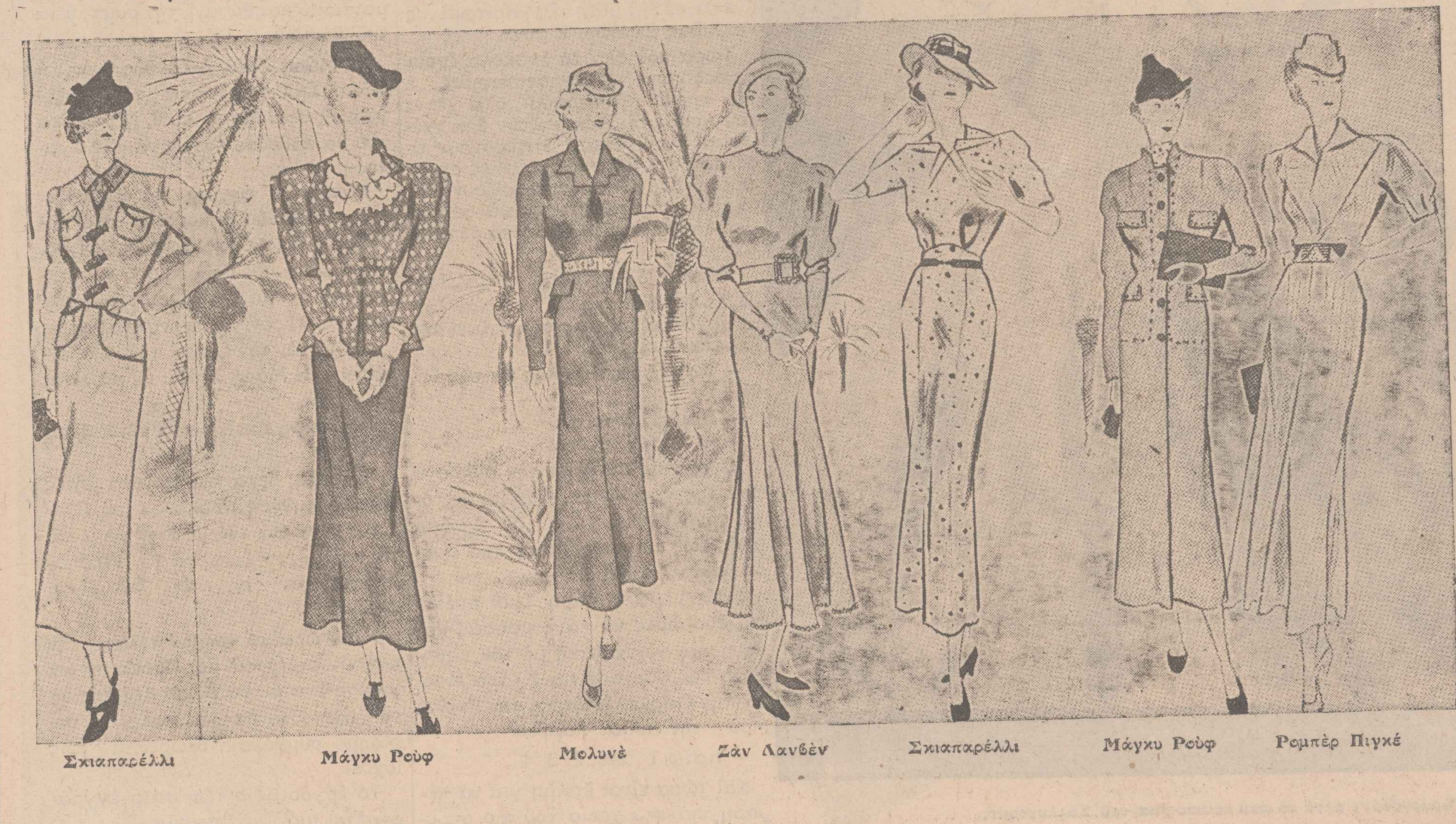

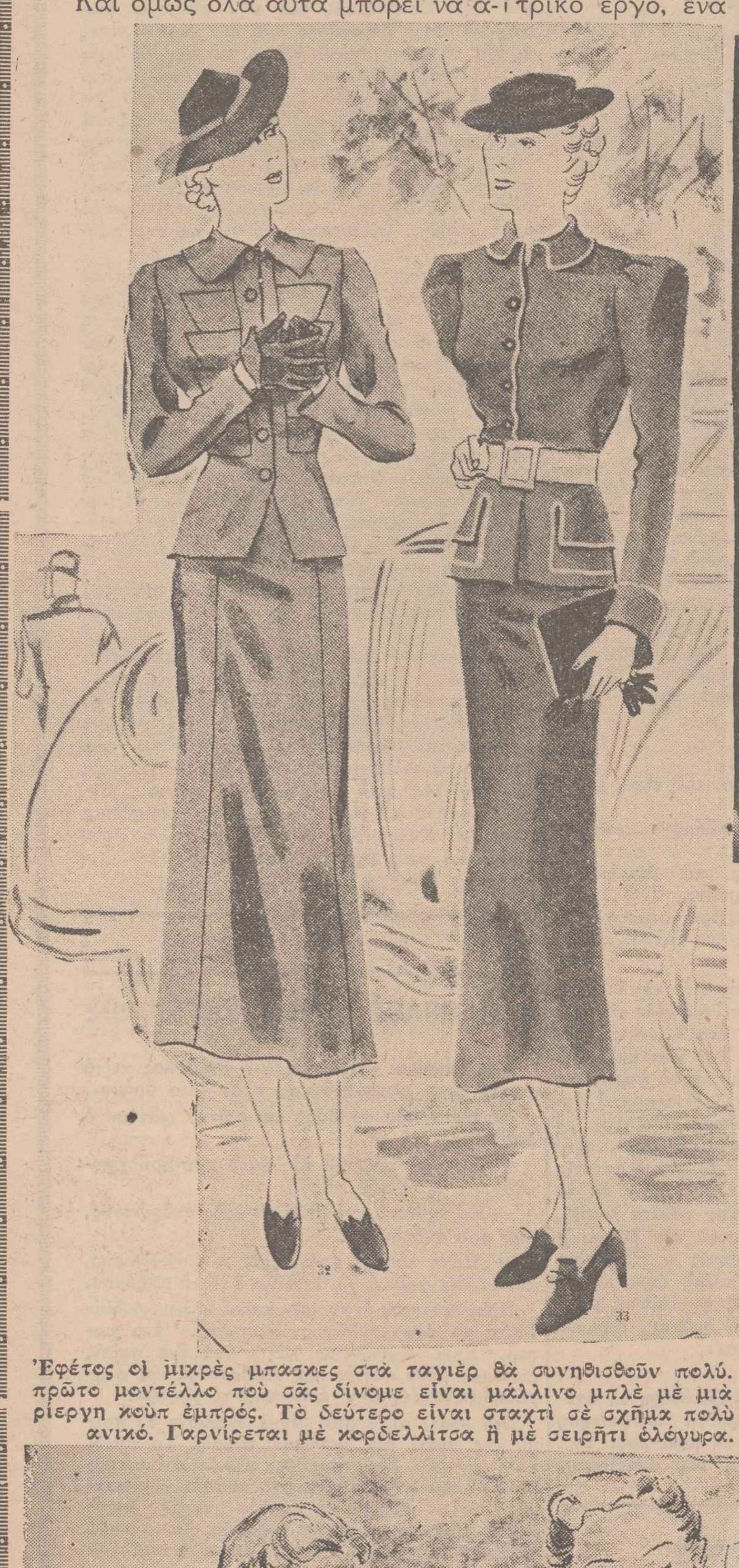

Ἐφέτος οἱ μικρὲς μπασκες στὰ ταγιὲρ θὰ συνηθισθοῦν πολύ. Τὸ πρῶτο μοντέλλο ποὺ σᾶς δίνομε εἶναι μάλλινο μπλὲ μὲ μιὰ περίεργη κοὺπ ἐμπρός. Τὸ δεύτερο εἶναι σταχτὶ σὲ σχῆμα πολὺ νεανικό. Γαρνίρεται μὲ κορδελλίτσα ἢ μὲ σειρῆτι ὁλόγυρα.

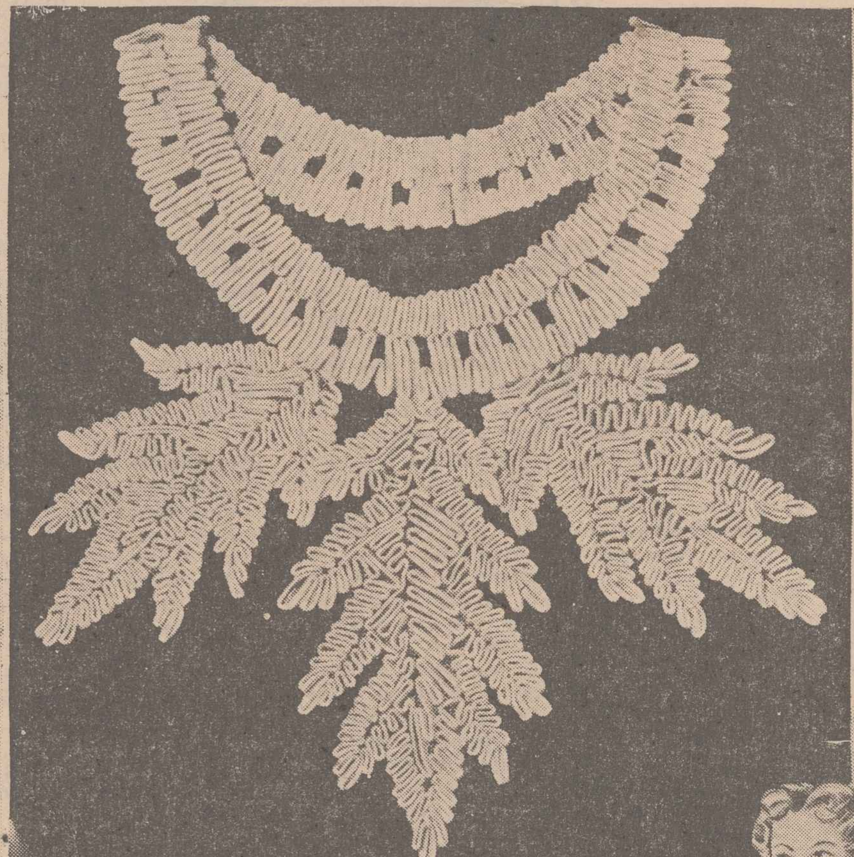

Τὰ ξεχασμένα κάπως σουτας ξαναβγήκαν στὴν μόδα. Ὅπως μπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὰ κροκὶ ποὺ σᾶς δίνομε, μπορεῖ κανεὶς νὰ μεταχειρισθῆ εὐκολώτατα τὸ σουτὰς σὲ χίλια σχέδια καὶ μοτίφ γιὰ γιακάδες, μανικέτια, κορσάς. Τὸ σουτὰς στερεώνεται ὅπως ξέρετε, ἐπάνω σὲ τούλι, τὸ ὁποῖον κόβεται στὴν ἄκρη καὶ δὲν φαίνεται.

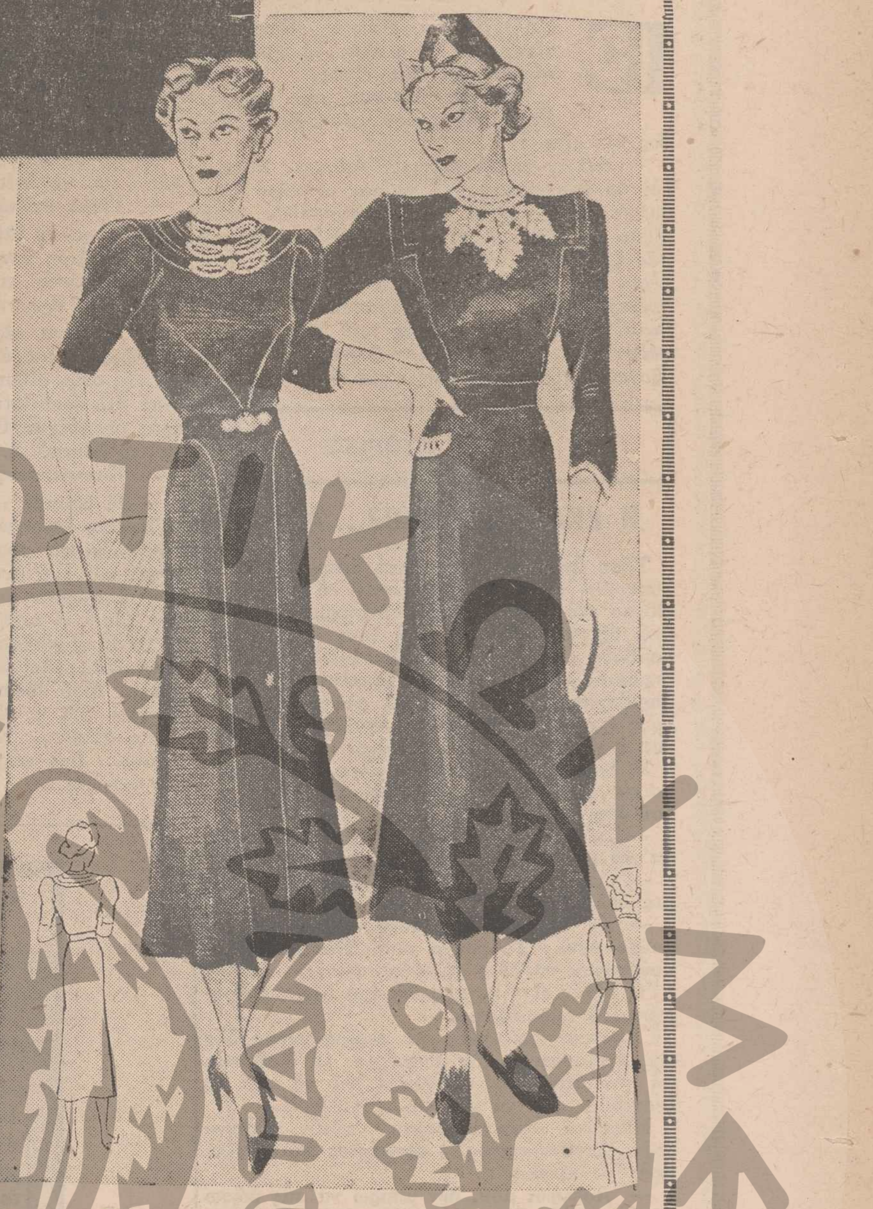

Δυὸ ἀνοιξιάτικα φουστανάκια γαρνιρισμένα μὲ σουτὰς

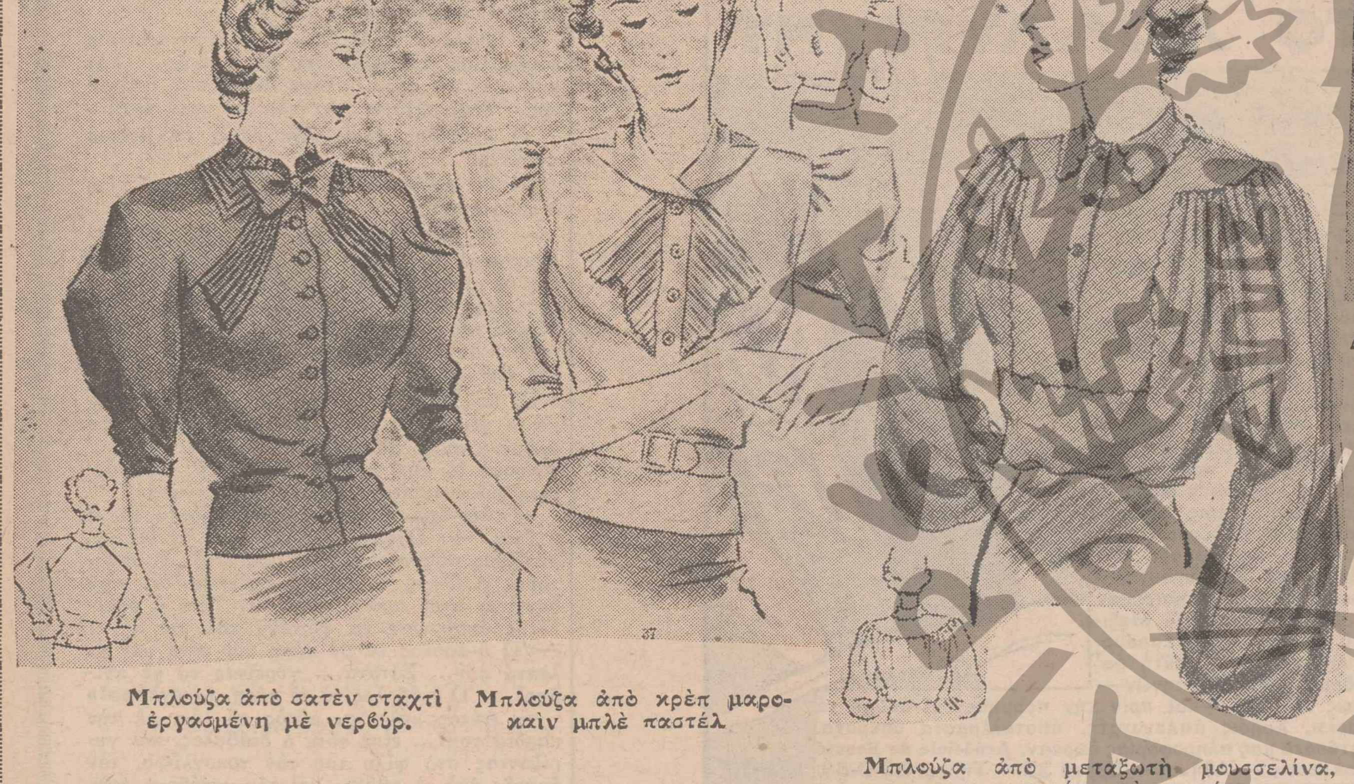

Μπλούζα ἀπὸ σατὲν σταχτὶ ἐργασμένη μὲ νερβύρ.

Μπλούζα ἀπὸ κρὲπ μαροκαὶν μπλὲ παστέλ

Μπλούζα ἀπὸ μεταξωτὴ μουσσελίνα, γαρνιρισμένη μὲ φεστόνι.

ΑΡΙΑΝΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

—Ἡ Ἀριάνα εἶνε μία νεαρὰ Ρωσσὶς φοιτήτρια, ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα. Τὴν ἀνέθρεφε ἡ θεία της, ἡ Βαρβάρα Πετρόβνα, ἡ ὁποία ἔχει ζήσει μιὰ ζωὴ ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη ὡς ἰατρός, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε περιουσίαν ἐγκατεστάθη εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν τῆς Μεσημβρινῆς Ρωσσίας, ὅπου καὶ ἀνέθρεψε τὴν ἀνεψιά της. Ἡ Ἀριάνα εἶνε ὡραία καὶ εὐφυεστάτη. Ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο, μόλις 17 ἐτῶν, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατέρα της φεύγει ἀπ' τὴν ἐπαρχίαν καὶ ἐγγράφεται στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Μόσχας. Ἐκεῖ, ἕνα βράδυ στὴν Ὄπερα, συναντᾷ τὸν Κωνσταντῖνο Μιχαήλ. Τὴν δεύτερη βραδειὰ τοῦ παραδίδεται. Μεταξύ των ἀναπτύσσεται ἕνας παράδοξος δεσμός. Ἔχουν θέσει ὡς ὅρον ὅτι θὰ περάσουν λίγο καιρὸ μαζὺ γιὰ νὰ «διασκεδάσουν» ὅσο ὁ Κωνσταντῖνος θὰ μείνῃ στὴ Μόσχα, ἀλλὰ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀγαπηθοῦν. Καὶ ἡ Ἀριάνα ποὺ ἀρχίζει νὰ ἐξασκῇ μιὰ παράξενη γοητεία στὸν ὡραῖο, τὸν πλούσιο Κωνσταντῖνο, ποὺ πίσω του τρέχουν ὅλες οἱ κομψὲς γυναῖκες τῆς Μόσχας, μεταχειρίζεται ὅλην της τὴν ἐξυπνάδα γιὰ νὰ τὸν τυραννῇ, ὑπενθυμίζουσα διαρκῶς τὸ «παρελθόν» της.

Ε ΛΟΙΠΟΝ, εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος, σὲ προκαλῶ νὰ μοῦ πῇς πόσους ἐραστὰς εἶχες.

Ἡ νέα δίστασε μιὰ στιγμή, ἔπειτα ὅμως τὴν συνεπῆρε τὸ πάθος καὶ εἶπε:

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς; Ἄκουσε. Σήμερα δὲν θὰ ὑποχωρήσω. Ὁ πρῶτος μὲ πῆρε ὅταν ἤμουν δεκαέξη ἐτῶν. Δὲν τὸν ἀγαποῦσα, ἀλλὰ ἤθελα νὰ μάθω τί ἦταν αὐτὸς ὁ ἔρωτας ποὺ μᾶς ζάλιζαν τ' αὐτιά. Τὸν ἔδιωξα τὴν ἄλλη μέρα, δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ τὸν ἰδῶ... Τὸν δεύτερο νόμισα πὼς τὸν ἀγαποῦσα: Ἀπατήθηκα. Ἦταν ἕνας βλάκας ποὺ ἔκλαιγε στὰ πόδια μου. Ὁ τρίτος, τὸν ξέρεις: τὸ μικρὸ ἐξοχικὸ σπίτι. Πρὶν φύγω γιὰ τὴ Μόσχα, παρηγορήθηκα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς φοιτητοῦ ποὺ μ' ἐλάτρευε... Στὴ Μόσχα γνώρισα τὸν ἠθοποιὸ ποὺ ξέρεις. Τὴν Πρωτοχρονιά, σοῦ διηγήθηκα, ὁ ἐραστὴς τῆς θειᾶς μου μὲ πῆρε στὸ σπίτι του... Στὸ τραῖνο ποὺ μ' ἔφερνε, ἕνας ἀξιωματικὸς ποὺ μ' ἀγαποῦσε ἀπὸ δυὸ χρόνια, κατάφερε νὰ γλυστρήσῃ στὸ βαγόνι μου καὶ νὰ μὲ κερδίσῃ γιὰ λίγες ὧρες. Δὲν τὸν ξαναεῖδα ποτέ. Κι' ἔπειτα σὲ συνήντησα... Ἐὰν εἶσαι ὁ ὄγδοος, ἡ βασιλεία σου ἦταν πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλων τῶν ἄλλων μαζί. Θαύμασε τὴ δύναμί σου... Τώρα τὰ ξέρεις ὅλα. Ἂν ἐξακολουθήσωμε νὰ ζοῦμε μαζί, δὲν θἄχῃς πιὰ νὰ μάθῃς τίποτα. Ἀποφάσισε.

Γιὰ πολλὴ ὥρα ἐσώπαιναν κ' οἱ δυό. Ὁ Κωνσταντῖνος ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ἤπιε λίγο τσάϊ, ἔκανε μερικὰ βήματα, καὶ μὲ μιὰ φωνὴ ψυχρή, εὐγενική, ἄτονη, εἶπε:

— Αἰσθάνομαι βαθειὰ πὼς πρέπει νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην γιατὶ σ' ἐκράτησα τόσο πολὺ καιρό. Ἀλλὰ δὲν θὰ περιορίσω πιὰ τὸ δρόμο σου. Μεθαύριο θὰ φύγω γιὰ τὴν Πετρούπολι. Θὰ μείνω ἐκεῖ μιὰ βδομάδα. Ὑποθέτω πὼς ἡ προθεσμία αὐτὴ θὰ σοῦ ἀρκέσῃ γιὰ νὰ βρῇς μεταξὺ τῶν φίλων σου τῆς Παρασκευῆς τὸν ἔνατο ἐραστή, ποὺ θὰ προετοιμάσῃ τὸν ἐρχομὸ τοῦ δεκάτου.

Μιλῶντας εἶχε πλησιάσει τὸ ἠλεκτρικὸ κουδοῦνι καὶ τὸ ἐπίεσε μὲ τὸ δάκτυλό του.

— Γιατί κτυπᾶς; ρώτησε ἡ Ἀριάνα.

— Τώρα θὰ ἰδῇς, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ἦλθε ἕνας ὑπηρέτης.

— Στρῶστε στὸ ντιβάνι αὐτὸ γιὰ ὕπνο. τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος.

Ἡ Ἀριάνα πέρασε στὴν κρεββατοκάμαρα. Μιὰ ὥρα ἀργότερα πέρασε ὁ Κωνσταντῖνος γιὰ νὰ πάῃ στὴν αἴθουσα τοῦ λουτοῦ. Ἡ Ἀριάνα ἦταν στὸ κρεββάτι, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸν τοῖχο. Ὅταν ξαναπέρασε βγαίνοντας ἀπ' τὸ λουτρό, ἡ Ἀριάνα τὸν φώναξε:

— Κωνσταντῖνε...

— Τί θέλεις;

Ἐκείνη ἔστρεψε πρὸς τὸ φίλο της ἕνα πονεμένο μικρὸ προσωπάκι λουσμένο στὰ δάκρυα, καί, τείνοντάς του τὰ χέρια, εἶπε:

— Συχώρεσέ με, δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσω.... Δὲν ξέρω τί μοὖρθε... Δὲν μποροῦσα πιά....

Ἐκεῖνος πλησίασε στὸ κρεββάτι.

— Πῶς μπορῶ νὰ εἶμαι θυμωμένος μαζί σου;... Μοῦ ἔδωσες πολλά... καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω. Μὰ κι' ἐγὼ τί εἶμαι; Ἔχω ἄδικο; Ἔχω δίκηο;... Καὶ ὅμως ὑπήρξαμε εὐτυχισμένοι... Καὶ τώρα, τελείωσε. Ἀντίο, μικρό μου κορίτσι...

Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλια του καὶ τὴν φίλησε στὸ μέτωπο.

Ἐκείνη σφίχθηκε κοντά του καὶ σκεπάζοντάς τον μὲ φιλιά, ἐψιθύρισε:

— Μεῖνε.

Ἐκεῖνος ἀποσπάσθηκε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της, τὴ φίλησε ἀκόμα μιὰ φορά, λέγοντας:

— Ὄχι, ὄχι, συχώρεσέ με... Δὲν μπορῶ...

* * *

Τὴν ἑπόμενη ἡμέρα, ὕστερα ἀπ' τὴ σκηνὴ αὐτή, ξύπνησαν σπασμένοι ἀπ' τὴν κούρασι, σὰν νὰ σηκώνονταν ἔπειτα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ προσβολὴ πυρετοῦ. Ἡ Ἀριάνα ἦταν ὠχρή, σιωπηλή. Τριγυρνοῦσε ἀθόρυβα στὸ διαμέρισμα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Κωνσταντῖνος ἦταν ἕτοιμος νὰ βγῇ, ἐκείνη κτενιζόταν.

— Δὲν μοῦ λὲς ἀντίο; τοῦ εἶπε.

Ἐπλησίασε τὴν Ἀριάνα καὶ μηχανικὰ ἀκούμπησε τὰ χείλη του στὸ μέτωπό της.

— Θὰ γευματίσῃς μαζί μου; τὸν ρώτησε.

— Ὄχι, ἔχω δουλειές.

— Ἀλλὰ τὸ βράδυ;

— Εἶμαι προσκαλεσμένος.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, τοῦ εἶπε. Εἶναι ἡ τελευταία μας βραδυά.

Στὰ μάτια της ἀνέβαιναν δάκρυα, ποὺ δὲν προσπαθοῦσε νὰ κρύψῃ.

— Ἔστω, ἔκανε ἐκεῖνος μὲ ἀδιαφορία. Ποῦ θέλεις νὰ φᾶμε τὸ βράδυ;

— Ἐδῶ. Εἶμαι πολὺ ἄσχημα σήμερα, δὲν μπορῶ νὰ βγῶ. Μ' ἔκανες νὰ κλάψω... Καὶ δὲν εἶμαι συνηθισμένη.

Τὸ ἀπόγευμα, περνῶντας ἀπ' τὴ Γέφυρα τῶν Στρατηγῶν, ὁ Κωνσταντῖνος εἶδε τὴν Ἀριάνα Νικολαέβνα μαζὶ μ' ἕνα φοιτητή. «Ὁ διάδοχός μου», σκέφθηκε. Τὸν κύτταξε προσεκτικά. Ἦταν ἕνας νέος μὲ λεπτὸ ξυρισμένο πρόσωπο, μὲ ξανθὰ μαλλιά, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, μ' ἔξυπνο ὕφος. Μιλοῦσε μὲ ζωηρότητα.«Θὰ βαστήξῃ ὀκτὼ ἡμέρες», σκέφθηκε ὁ Κωνσταντῖνος. Ἡ Ἀριάνα ἦταν στὶς ὀμορφιές της, μὲ τὰ μάγουλα ροδισμένα ἀπ' τὸ δυνατὸ κρύο, μὲ τὰ μάτια της γεμᾶτα λάμψι, μὲ τὸ βάδισμά της ἐκεῖνο ποὺ τὴν ξεχώριζε τόσο ἀπ' τὶς ἄλλες. Ἀκίνητος ὁ Κωνσταντῖνος τὴν παρακολούθησε πολλὴ ὥρα μὲ τὰ μάτια. Ὅταν τὸ ζεῦγος ἐξαφανίσθηκε μέσα στὸ πλῆθος στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ ψιθύρισε:

— Πᾶμε.

Δὲν εἶχε οὔτε μιὰ στιγμὴ ἐλεύθερη τὸ ἀπόγευμα. Ὡς τόσο βρῆκε καιρὸ νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ Νατάσσα. Μίλησε ἀρκετὴ ὥρα μαζί της, τῆς ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ του ἀναχώρησι γιὰ τὴν Πετρούπολι καὶ τὴν σύντομη ἐπιστροφή του.«Ἑτοιμάστε μου ἕνα δεῖπνο, εἶπε, πρέπει νὰ γιορτάσωμε, θἆναι μιὰ μεγάλη ἡμέρα. Θὰ σᾶς σκέπτωμαι στὶς ὄχθες τοῦ Νέβα. Μὴ μὲ ξεχνᾶτε». Τὸ βράδυ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο μὲ τὰ πόδια. Ἦταν κουρασμένος καὶ φοβόταν αὐτὲς τὶς τελευταῖες ὧρες μὲ τὴν Ἀριάνα. Θἄπρεπε νὰ πολεμήσῃ ἀκόμα. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος μὲ τὴν αἴσθησι ἑνὸς δαμαστοῦ ποὺ μπαίνει στὸ κλουβὶ μιᾶς νεαρῆς, ἀτίθασσης καὶ ἀδάμαστης πάνθηρος.

Ἡ Ἀριάνα εἶχε ντυθῆ γιὰ τὸ δεῖπνο μὲ ραφιναρισμένο γοῦστο. Φοροῦσε μιὰ πυτζάμα ἀπὸ ζωηρὸ γαλάζιο μεταξωτὸ ποὺ τὴ μέση ἔσφιγγε μιὰ πλατειὰ βυσσινιὰ ζώνη. Ἡ ἐλαφριὰ ζακετοῦλα ἄφινε γυμνὸ τὸ στῆθος της. Τὰ μαλλιά της ξέπλεκα, ἦσαν δεμένα μόνο μὲ μιὰ κορδέλλα γαλάζια, ὅπως ἡ πυτζάμα, κι' ἔπεφταν ἐλεύθερα ὡς τὴ μέση της. Ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο ἦταν καρφωμένο πάνω ἀπ' τὸ αὐτί. Φοροῦσε παπούτσια χοροῦ μὲ ψηλὰ τακούνια. Ἦταν χαρούμενη. Σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα χθές. Σὰν νὰ μὴν ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ τίποτα αὔριο. Μιὰ μέρα ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες ἡμέρες.

— Σ' ἀρέσω ἔτσι; τοῦ εἶπε προχωρῶντας μὲ χάρι καὶ κάνοντάς του μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

Ὁ Κωνσταντῖνος τὴν κύτταζε ἔκπληκτος. Μπροστά του εἶχε μιὰ καινούργια Ἀριάνα, ἕνα χαριτωμένο καὶ παιχνιδιάρη ἔφηβο, ἕνα ἀκόλουθο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν νὰ εἶχε ξεπηδήσει ἀπὸ καμμιὰ κωμωδία τοῦ Σαίξπηρ καὶ ποὺ τὰ τοξωτὰ χείλη του ἦσαν ἕτοιμα νὰ ἐκσφενδονίσουν τὰ πιὸ σπινθηροβόλα λόγια. Ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν ἰδέα πὼς ἡ μεταμφίεσις αὐτὴ θὰ ἔδινε ἕνα ἀπροσδόκητο τόνο στὴν τελευταία τους βραδυά, καὶ τῆς εἶπε:

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΣ... ΑΓΙΟΥ

Τόση ἦταν ἡ θρησκευτικὴ ἐπιρροὴ ποὺ ἐξασκοῦσε κατὰ τὸν μεσαίωνα ὁ ἐφημέριος Φόλκο στὰ πλήθη, ὥστε ν' ἀνακηρυχθῇ ἅγιος, ἐνῷ βρισκόταν ἀκόμα στὴ ζωὴ καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τιμὲς ἁγίου. Ἡ ἐμφάνισίς του στὶς δημόσιες συγκεντρώσεις προκαλοῦσε ἀληθινὸ παραλήρημα θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ. Ὁ λαὸς ἔτρεχε κοντά του νὰ ἐγγίξῃ τὸ φόρεμά του ἢ ν' ἀκούσῃ ἕνα του λόγο.

Σ' ἕνα κήρυγμά του, μιὰ μέρα, ὁ Φόλκο ἄκουσε μιὰ φωνὴ μέσα ἀπ' τὸ πλῆθος νὰ τοῦ λέῃ:

— Δῶσε μου, ἅγιέ μου, ἕνα κομματάκι ἀπ' τὸ ροῦχο σου, νὰ τὸ ἔχω γιὰ φυλαχτό.

— Δῶσε μου κι' ἐμένα λίγο, ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή.

— Κι' ἐμένα... Κι' ἐμένα... Δῶσε μας τὸ ροῦχο σου... Τὸ ροῦχο σου, ἅγιε πάτερ, ἀκούστηκαν σὲ λίγο χιλιάδες φωνές.

Ὁ ὄχλος εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ ὁμαδικὸ θρησκευτικὸ παραλήρημα.

Ἄρχισαν μάλιστα νὰ περισφίγγουν ὅλο καὶ περισσότερο τὸν ἐφημέριο, μὲ διαθέσεις νὰ τοῦ ἁρπάξουν τὰ ροῦχα καὶ νὰ τοῦ τὰ ξεσχίσουν γιὰ νὰ κάμουν.... φυλαχτά.

Μπροστὰ στὸν ἀπρόοπτο αὐτὸν κίνδυνο τοῦ... ξεγυμνώματος, ὁ ἐφημέριος Φόλκο εἶπε πρὸς τὸ πλῆθος:

— Ἀδελφοί μου, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω σήμερα οὔτε ἕνα κομματάκι ἀπὸ τὰ ροῦχα μου, γιατὶ δὲν τὰ ἔχω εὐλογήσει.

— Νὰ τὰ εὐλογήσῃς τώρα ἀμέσως, ἅγιε πάτερ, ἐπέμενε ὁ ὄχλος.

— Ἀλλά κι' ἂν τὰ εὐλογήσω, δὲν θὰ φθάσουν νὰ πάρετε ὅλοι σας, γιατί, καθὼς βλέπετε, δὲν φοράω παρὰ ἕνα σκέτο, στενὸ καὶ οἰκονομικὸ ράσο. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπιμένετε, θὰ εὐλογήσω τὰ πλούσια ράσα τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ ποὺ βλέπετε ἐκεῖ πέρα κι' ἐσεῖς πηγαίνετε νὰ σᾶς δώσῃ ἀπὸ ἕνα κομμάτι.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἐφημέριος Φόλκο ἔδειξε ἕναν ἀρχιμανδρίτη, μὲ τὸν ὁποῖον βρισκόταν σὲ θανάσιμη ἔχθρα.

—Εὐλογημένα λοιπὸν ἂς εἶνε τὰ ράσα τοῦ ἐν Χριστῷ ἐκείνου ἀδελφοῦ! συμπλήρωσε ὁ πονηρός...ἅγιος, κι' ἔκαμε πὼς εὐλογοῦσε τὰ ράσα τοῦ ἀρχιμανδρίτη.

Ἀμέσως τότε, ὅλος ἐκεῖνος ὁ φανατισμένος ὄχλος ὥρμησε ἐπάνω στὸν ἀνύποπτο ἀρχιμανδρίτη καὶ ξεσχίζοντας τά... ἁγιασμένα ροῦχα του, τὸν ἄφησε ὁλόγυμνο!....

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΙ' Ο ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ὁ διάβολος κι' ὁ τοκογλύφος συναντήθηκαν στὸν ἴδιο δρόμο.

— Κατὰ ποῦ τραβᾷς, πατριώτη; ρώτησε ὁ διάβολος.

— Πάω νὰ μαζέψω τὰ λεπτὰ ποὺ μοῦ χρωστοῦν... Ἐσὺ ποῦ πᾶς;

— Κι' ἐγὼ πάω νὰ μαζέψω τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ μοῦ ἀνήκουν.

— Πᾶμε λοιπὸν μαζί, εἶπε ὁ τοκογλύφος, κι' ἔπιασε φιλικὰ τὸ διάβολο ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Προχωρῶντας ἔτσι, σὰν καλοὶ φίλοι, ὁ διάβολος κι' ὁ τοκογλύφος, φτάσανε σ' ἕνα χωριό. Ἐκεῖ, περνῶντας κάτω ἀπὸ ἕνα σπίτι, ἄκουσαν μέσα φωνὲς καὶ νταβατοῦρι καὶ σταμάτησαν περίεργα ν' ἀκούσουν τί γίνεται.

Στὸ σπίτι αὐτὸ μιὰ μάννα ἐμάλωνε τὸ παιδί της γιατὶ δὲν καθόταν ἥσυχο. Τὸ παιδὶ πάλι φώναζε, βλαστημοῦσε, ἔβριζε καὶ πετοῦσε διάφορα ἀντικείμενα στὸ κεφάλι τῆς μάννας του!... Τέλος, σὲ κάποια στιγμή, ἀκούστηκε πάλιν ἡ μάννα νὰ φωνάζῃ ὠργισμένη: «Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ, κακοκέφαλο, τοῦ Σατανᾶ ἀγγόνι!...»

— Ἀκοῦς;, ἀκοῦς;.... εἶπε ὁ τοκογλύφος γυρίζοντας στὸ φίλο του τὸ διάβολο. Τὸν στέλνουν σὲ σένα... Εἶνε δικός σου ἄνθρωπος. Ἔλα, πήγαινε πάρ' τον καὶ καλὴ ἀρχή...

Ὁ διάβολος ὅμως εἶχε πέσει σὲ βαθειὰ συλλογή.

— Τί σκέπτεσαι; Τί κάθεσαι;... τοῦ εἶπε ὁ τοκογλύφος.

— Δὲν μπορῶ νὰ πάρω αὐτὸ τὸ παιδί, ἀπάντησε ὁ διάβολος... Ἂν τὸ στέλνῃ ἡ μάννα του σὲ μένα, δὲν θὰ πῇ πὼς μοῦ ἀνήκει πραγματικῶς, γιατὶ δὲν τὸ βλαστημάει μὲ τὴν καρδιά της. Ἄλλα λένε τὰ χείλη της κι' ἄλλα κρύβει στὴν καρδιά της... Τὸ ἀγαπάει, παιδί της εἶνε...

Οἱ δυὸ φίλοι τράβηξαν ὕστερα στὴν παραπάνω γειτονιά. Ἐκεῖ πάλι σταμάτησαν ἔξω ἀπὸ ἕνα σπίτι ποὺ γινόταν ἄλλος καυγᾶς κι' ἔστησαν τὸ αὐτί τους ν' ἀκούσουν: Δυὸ ἄντρες φιλονεικοῦσαν φωνάζοντας δυνατά:

— «Δὲν ἔχω νὰ σοῦ τὰ δώσω τώρα!», ἔλεγε ὁ ἕνας. —«Ὄχι... Τώρα θὰ μοῦ τὰ δώσῃς, μὲ ὅλους τοὺς τόκους τους μάλιστα!...», ἀπαντοῦσε ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι εἶχε δανείσει στὸν πρῶτο χρήματα. Τότε ὁ ὀφειλέτης ἀκούστηκε νὰ φωνάζῃ πάλι μὲ πόνο: —«Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ καὶ σένα καὶ τὰ λεπτά σου... Σατανᾶ.... γυρεύεις νὰ μὲ πνίξῃς!.... Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ, τοκογλύφο!»

— Αὐτὸς μάλιστα, αὐτὸς τὸ λέει μὲ τὴν καρδιά του!... εἶπε τότε ὁ διάβολος, καὶ γυρίζοντας στὸ φίλο του τὸν τοκογλύφο, τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ τὸν κατέβασε στὴν Κόλασι...

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Τὰ μεγάλα καλλυντικὰ μέσα που μεταχειρίζονται οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ, γιὰ τὴν καλλονὴ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος εἶναι τὰ ραδιενεργὰ λασπόλουτρα που λέγονται καὶ καλλυντικὲς μάσκες (ὄχι βέβαια λαστιχένιες). Στὸ Παρίσι μετεδόθη ἡ χρῆσις των πρὸ διετίας περίπου καὶ ἔχουν διαδοθεῖ ἐξαιρετικά, χάρις εἰς τὰ ἐξαίρετα ἀποτελέσματά των. Ἐσχάτως ἀνεκαλύφθη νέα μάσκα στὸ Χόλλυγουντ, ἡ μάσκα που χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἐρυθρόδερμοι τοῦ Μεξικοῦ. Ἡ Mme Ketty ἐπρομηθεύθη τὴ μάσκα αὐτὴ ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν πηγῶν — ὅπως πάντοτε — καὶ πρὶν τὴν προμηθευθεῖ ἀκόμη τὸ Παρίσι. Χρῆσις ἁπλουστάτη, ἀποτελέσματα ὑπέροχα. Ζητήσατέ μας πληροφορίας δωρεάν. Académie de Beauté Mme Ketty — Ἀθῆναι — Ἑρμοῦ 35 — Τηλέφ. 22-0-88.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΝΕΥΡΙΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ ΒΕΞΜΠΕΡΓΚ

Ὅσο καὶ νὰ βγάζῃ τὴ γλῶσσα της, δὲν φαίνεται καθόλου πεισματάρα ἢ μπεμπέκα....

Τὸ πεῖσμα

ΣΕ ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΙΚΑ καὶ κακότροπα παιδιὰ εἶναι ἴσως πολὺ εὔκολο νὰ νοηθῇ πὼς τὸ κλονισμένο αὐτοσυναίσθημα ξεπερνᾶ τὸ σκοπὸ καὶ μεταβάλλεται σὲ μιὰ δυνατὴ ἐπίθεσι. Σὲ κάποιο παιδικὸ ἄσυλο ἦταν ἕνα παιδὶ ὀκτὼ χρονῶν ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ καταφέρῃ κανεὶς μαζύ του.

Ὅταν ἦταν τριῶν χρονῶν τὸ πλάκωσε ἕνα ἁμάξι καὶ τὸ πλάκωσε τόσο βαρειὰ ποὺ ἐδέησε νὰ τοῦ κόψουν τὸ ἕνα ποδάρι. Ἔμαθε νὰ περπατάῃ μ' ἕνα ξύλινο πόδι καὶ τὸ ἔμαθε τόσο καλὰ ποὺ ξεπερνοῦσε ὅλους στὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ νὰ σκαρφαλώνῃ καὶ νὰ τσακώνεται. Στὸ ἄσυλο ἦταν πεισματάρης, ἀνυπόφορος καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποταχθῇ. Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ὥς ποὺ νὰ νοιώσῃ κανεὶς τὴν αἰτία τῆς συμπεριφορᾶς του. Τὰ παιδιὰ τὸν περιγελοῦσαν, τὸν ἔλεγαν κουτσό. Αὐτὸ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τὸν ἔκανε νὰ σαστίσῃ. Ἔβλεπε ὅτι περιεστοιχίζετο ἀπὸ πολλοὺς ἐχθροὺς κι' ἄρχισε τὸν πόλεμο.

Ἡ μεγάλη ντροπὴ μὲ τὴν ὁποίαν μιλεῖ γιὰ τὸ ἐλάττωμά του δείχνει φανερὰ πόσο πολὺ εἶχε νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν ἑαυτόν του καὶ τὴν ἀποθάρρυνσί του ἀφ' ὅτου συνησθάνθη τὸ σακάτεμά του. Κι' ὅμως ἀγωνίζεται, παρ' ὅλη τὴν ἄσκοπη τακτική του γιὰ τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα.

Τὰ πεισματάρικα καὶ κακότροπα παιδιὰ δὲν εἶναι βέβαια τὰ χειρότερα. Τὸ λάθος ποὺ διαπράττουν μὲ τὴν ἀντικοινωνική τους συμπεριφορά, μᾶς κάνει νὰ συμπεράνουμε μὲ βεβαιότητα ὅτι ἔφθασαν σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἢ ἀπὸ ἕνα σωματικὸ ἐλάττωμα ἢ ἀπὸ μιὰ αὐστηρὴ ἀνατροφή, ἡ ὁποία τοὺς ἔχει κλονίσει τὴν αὐτοπεποίθησί των. Στὴν πίεσι τὰ παιδιὰ ἀπαντοῦν μὲ ἐπίθεσι κατὰ τοῦ περιβάλλοντός των ποὺ τὸ νομίζουν ἐχθρικό.

Μῖσος, θυμὸς καὶ δυσπιστία, οἱ πολεμικὲς ἀρετὲς τοῦ μικροῦ ἀντάρτη, δὲν ἀποτελοῦν φυσικὰ καμμιὰ εὐνοϊκὴ προϋπόθεσι γιὰ τὴν ἐργασία τοῦ σχολείου, ἀπὸ τὴν ὁποία θἄπρεπε νἄρθῃ ἡ σωτηρία. Ὅλη ἡ φιλοδοξία τοῦ μικροῦ ἐξαντλεῖται στὸ ρόλο τοῦ ἥρωα ποὺ παίζει στὸν ἀγῶνα του αὐτόν. Γιὰ ἄλλη πρόοδο δὲν τοῦ μένει πιὰ δύναμι. Ἕνας καλὸς βαθμὸς στὸ σχολεῖο δὲν ἔχει γιὰ τὸν μικρὸ τὴν ἴδια σημασία ποὺ ἔχει ὁ πόλεμος ποὺ ἄνοιξε. Ὁ ρωμαντισμὸς τῶν μικρῶν ἀλητῶν ποὺ θεωροῦν στίγμα τὴν μάθησι, ἐνισχύεται πολὺ ἀπὸ τὸ σχολικὸ σύστημα ποὺ μὲ μικροπρέπεια καὶ κουταμάρα ἀντιτίθεται στὶς παιδικὲς κλίσεις καὶ κάνει τὰ παιδιὰ νὰ τὸ μισήσουν. Ὅσο δὲν καλλιτερεύει τὸ σχολεῖο, ἡ ἐπιτυχία σ' ἕναν πετροπόλεμο τοῦ δρόμου θὰ προκαλῇ πάντα περισσότερη προσοχὴ καὶ θὰ ἐπισύρῃ ἠχηρότερα χειροκροτήματα ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῶν προτύπων μαθητῶν.

Γι' αὐτὸ συνήθως τὰ ἄγρια καὶ ἀνυπότακτα παιδιὰ ἀπολαύουν τὴν ὑπόληψι τῶν συντρόφων των.

Ὅλα αὐτὰ φαίνονται ἄσχημα ὅταν τὰ παρατηρήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἄποψι τῶν ἀπηλπισμένων γονέων ποὺ κάθε ἑβδομάδα τακτικὰ προσκαλοῦνται στὸ σχολεῖο γιὰ ν' ἀκούσουν τὸν κατάλογο τῶν ἀταξιῶν τοῦ ἀπρόκοφτου παιδιοῦ τους.

Κάνει κανεὶς παρατηρήσεις στὸν νεαρὸ καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ συναισθανθῇ. Τότε λυπᾶται: ἴσως εἰλικρινά, εἶναι γεμᾶτος μετάνοια καὶ ὑπόσχεται νὰ διορθωθῇ, ἀλλὰ ἀφεύκτως — ἀργὰ ἢ γρήγορα — θὰ παραβῇ τὴν ὑπόσχεσί του.

Ἀλλὰ μήπως ὁ ἴδιος νέος ὅταν θὰ γίνῃ ἐνήλικος θὰ θυμᾶται μὲ ἁγνὴ ἡδονὴ τὸν καιρὸ ποὺ πήγαινε σχολεῖο, τὶς ἐπιτυχίες του καὶ τοὺς ἐπαίνους τοῦ δασκάλου; Μπᾶ, μόνο τὶς τρέλλες του καὶ τὰ κατορθώματά του στὸ δρόμο, καὶ τὰ μασκαραλίκια καὶ τὶς φάρσες ποὺ ἔπαιξε στὸ δάσκαλο καὶ στοὺς γονεῖς του θὰ θυμᾶται.

Κανένας δὲν καμαρώνει πὼς ἦταν συμμαζεμένος καὶ πρότυπο μαθητοῦ. Εἶναι γενικὰ διαδεδομένη ἡ ἰδέα πὼς ἀπὸ φρόνιμα παιδιὰ συνήθως τίποτε τὸ ξεχωριστὸ δὲν βγαίνει. Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι κρυφοεπιθυμοῦμε νὰ εἴμεθα κάτι τὸ ξεχωριστό, κλίνομε στὸ νὰ παραφουσκώνομε τὴν κακία μας καὶ τὴν ἀμέλειά μας στὴν ἐποχὴ τοῦ σχολείου καὶ λησμονοῦμε πρόθυμα πὼς ἐσκιαζόμαστε τὸ δάσκαλο κι' ὅλο τὸ σχολικὸ σύστημα, πὼς κάποτε δειχθήκαμε δειλοί, ἐκλάψαμε καὶ ἀπαιτήσαμε γιὰ χάρι καὶ ἄφεσι τῆς ποινῆς. Ἀλλὰ αὐτὲς οἱ μικροελλείψεις τῆς μνήμης ἀποδεικνύουν πὼς πολλοὶ ἀπὸ μᾶς καὶ σὰν ἐνήλικοι ἀκόμη, δὲν ἔχουν περάσει τὴν πλάνη τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πὼς εἶναι δηλαδὴ ἀκόμη στὴ ζωὴ μαχητικοὶ καὶ καυγατζῆδες. Γι' αὐτοὺς ἡ ἱκανοποίησις τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς ματαιοδοξίας των ἔχει μεγαλείτερη σημασία ἀπὸ πραγματικὰ κατορθώματα.

Αὐτὴ ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψις τῆς ζωῆς, εἶναι συνέπεια τοῦ συστήματος τῆς ἀνατροφῆς τοῦ θεμελιωμένου στὴν αὐθεντία καὶ τὴν ὑπακοή. Ἡ σωστὴ ἀνατροφὴ ἐπιζητεῖ μὲ ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλείτερο παραμερισμὸ κάθε βίας νὰ κινητοποιήσῃ τὴ φιλοδοξία τοῦ παιδιοῦ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς πραγματικῆς παραγωγῆς. Αὐτὸ ἕως σήμερα δὲν τὸ πέτυχε ποτὲ οὔτε ὁ γονιός, οὔτε ὁ δάσκαλος μὲ τὸ ραβδί, τὴν τρομοκρατία καὶ τὶς τιμωρίες.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ποιὲς εἶναι οἱ αἰτίες τῶν παιδικῶν ἐλαττωμάτων; Κληρονομικότης καὶ προδιάθεσις.

Χμ! Γιὰ τὴν μπεμπέκα αὐτὴν δὲν θὰ λέγαμε τὸ ἴδιο.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Ἡ καρδιὰ μιλάει μιὰ γλῶσσα ἄγνωστη κι' ἀκατανόητη στὸ λογικό.

— Τὸ μεγαλείτερο βάρος στὸν κόσμο εἶνε ἡ γυναῖκα.

— Ὑπάρχουν ἄνθη χωρὶς ἄρωμα, ὅπως ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες χωρὶς χάρι.

— Ἡ καρδιὰ εἶνε περισσότερο δειλὴ ἀπὸ τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ πνεῦμα λιγώτερο ἀγαθὸ ἀπὸ τὴν καρδιά.

— Πέντε διαβόλοι δὲν μποροῦν νὰ κάμουν καλὰ μιὰ κακὴ γυναῖκα.

— Θάνατος δὲν θὰ πῇ νὰ πάψῃ κανεὶς ν' ἀναπνέῃ. Θάνατος εἶνε νὰ ζῇ κανεὶς καὶ νἄχῃ νεκρωμένη τὴν καρδιά του.

— Ὅλα στὸν κόσμο μεταβάλλονται. Συχνότερα ὅμως καὶ περισσότερο μεταβάλλεται ἡ καρδιὰ καὶ τὸ κεφάλι τῆς γυναίκας.

— Ὁ γάμος ὑπῆρξε πάντοτε ἡ τέφρα τοῦ ἔρωτος.

— Ὅπου ἀφήσῃ ὁ διάβολος τὸ αὐγό του, ἐκεῖ γεννιέται μιὰ ὡραία γυναῖκα.

— Ἡ παραφροσύνη τῆς καρδιᾶς, ποὺ ἐμπνέει ἐρωτικὴ πίστι στὸ ἀκατόρθωτο, αὐτὸς εἶνε ὁ ἔρως.

— Ἡ γυναῖκα παντρεύεται γιὰ νὰ βγῇ στὸν κόσμο, ἐνῷ ὁ ἄνδρας γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτόν.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ

Διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ρυτίδων δίδει θαυμάσια ἀποτελέσματα ἡ αἰσθητικὴ χειρουργική, καθὼς καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς (ὑψίσυχνα ρεύματα). Ἀποτελεσματικὸν εἶναι καὶ τὸ μασσάζ, τὸ ὁποῖον γίνεται κάθε βράδυ ὡς ἑξῆς: Ἀλείφετε τὰ δάκτυλά σας μὲ κόλντ-κρῆμ, ἀκουμβᾶτε τὸν δείκτην, τὸν μέσον καὶ τὸν παράμεσον κάθε χεριοῦ εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου, ἀνάμεσα εἰς τὰ φρύδια, καὶ προχωρεῖτε ἐλαφρὰ πρὸς τοὺς κροτάφους, ἀκολουθῶντας τὴν διεύθυνσιν τῶν ρυτίδων.

Ἔπειτα μπορεῖτε νὰ πλύνετε τὸ μέτωπόν σας μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Τριανταφυλλόνερο	200 γραμμάρια
Γάλα ἀμυγδάλων	50 »
Θειϊκὸν ἀργύλλιον	4 »

Ἀντὶ τῆς λοσιὸν αὐτῆς, ἠμπορεῖτε νὰ ἀλείφετε κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῆτε, τὸ μέτωπόν σας μὲ τὴν ἑξῆς κρέμα:

Χυμὸς κυδωνιοῦ	15 γραμμάρια
Ἀμυγδαλόλαδον	50 »
Λευκὸν φαλαίνης	15 »
Λευκὸς κηρὸς	5 »
Τριανταφυλλόνερο	15 »

Καλὸν εἶναι νὰ πλένεσθε πρωΐ καὶ βράδυ πρῶτον μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ κατόπιν μὲ κρύο, διὰ νὰ προκαλῆτε ζωηρὰν ἀντίδρασιν καὶ σφίξιμον τῶν ἱστῶν. Μίαν ἢ δύο φορὰς τὴν ἑβδομάδα, βρέχετε τὸ πρόσωπόν σας, ἰδίως δὲ τὸ μέτωπον, μὲ τὸ κάτωθι ὑγρόν, χρησιμοποιῶντας διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἕνα ψεκαστῆρα:

Βάμμα βενζόης	20 γραμμάρια
Τριανταφυλλόνερο	200 »
Εὐδὶ σαλισυλὲ	15 »

Μετὰ τὸν ψεκασμόν, σκουπίζεσθε μαλακά.

* * *

ΟΤΑΝ ΣΑΣ ΚΑΨΗ ΤΟ ΙΩΔΙΟΝ

Τὸ παλαιὸν βάμμα ἰωδίου ἀποκτᾷ μεγαλειτέραν καυστικότητα καὶ ἠμπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ὀδυνηρὰς πληγάς. Ἰδοὺ λοιπὸν ἕνα μέσον ἀποτελεσματικόν, διὰ νὰ εὕρετε ἀνακούφισιν εἰς μίαν τέτοιαν περίπτωσιν: Πάρετε ἕνα σφουγγάρι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχετε τρίψει ἕνα καλὸν σαπούνι, καὶ σαπουνίσατε μὲ αὐτὸ ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὸ καμμένον μέρος, φροντίζοντας νὰ κάμετε πολὺν ἀφρόν. Ἔτσι καταπραΰνεται γρήγορα ὁ πόνος.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ὁ κύριος:—Γιάννη τί ἔγινε το γράμμα ποὺ εἶχα ἀφήσει πάνω στὸ γραφεῖο μου;

Ὁ ὑπηρέτης:— Τὄρριξα στὸ ταχυδρομεῖο, κύριε.

Ὁ κύριος:— Δὲν εἶδες πὼς δὲν εἶχε ἐπιγραφή;

Ὁ ὑπηρέτης:— Τὸ εἶδα, ἀλλ' ἐνόμισα ὅτι ὁ κύριος δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται σὲ ποιὸν γράφει!...

* * *

Ὁ νειόπαντρος:— Ἂν καμμιὰ μέρα ἀποφασίσῃς νὰ μὲ ἀπατήσῃς, Νίνα, προειδοποίησέ με τοὐλάχιστον.

Ἡ νειόπαντρη:— Ἄχ!... ἀντροῦλη μου, ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ εἶχες πῇ πιὸ μπροστὰ αὐτό.

* * *

Ἡ κ. Βιντάλ, νεόπλουτη, προσκαλεῖ ἕνα νεογνώριστο φίλο της σὲ γεῦμα:

— Ἐλᾶτε νὰ φᾶμε μαζὺ αὔριο βράδυ, θὰ μᾶς εὐχαριστήσετε πολύ, τοῦ λέει.

— Ἀδύνατον, κυρία μου, γιατὶ ἔδωσα τὸ λόγο μου νὰ πάω στὸν «Ριγολέτο».

— Δὲν πειράζει!... Δὲν πειράζει, ἀπαντάει συγκαταβατικώτατα ἡ κυρία, πάρτε τον κι' αὐτὸν μαζύ σας!....

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΖΗΛΕΙΑ ΚΑΙ ΑΗΔΙΑ

Ο ΤΡΕΜΟΥΛΕΝ, ὁ γυιὸς τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὠνειρεύονταν δόξες μεγάλων συγγραφέων. Ὁ πατέρας του ὅμως ἔλεγε πάντα πὼς δὲν θἄπρεπε ν' ἀφήση ἕτοιμη δουλειά. Ἦταν κάτι νἄχη κανεὶς ἕνα καλὸ φαρμακεῖο στὴν Μασσαλία...

Κάποτε ὁ Τρεμουλὲν, ἐκεῖ ποὺ ἔγραφε στίχους, εἶδε τὴν ξανθὴ γειτόνισσά του. Τὴν ἐρωτεύθηκε. Ἦταν κόρη ἑνὸς πλούσιου ράφτη, κοπέλλα καλομορφωμένη κι' ἔξυπνη.

Ἄρχισε νὰ τῆς διαβάζη τοὺς στίχους του, κι' ἐπειδὴ ἐκείνη τοῦ φερνόταν κοκκέτικα, σιγὰ σιγὰ πιάστηκε στὸ ἀγκίστρι : Παντρεύτηκαν. Αὐτὴ τοῦ εἶχε πῆ ἐνῷ ἦταν ἀκόμα ἀρραβωνιασμένοι : «Τὸ ἐμπόριο, ὅταν πάη καλά, μπορεῖ νὰ μᾶς δώση τὴν εὐτυχία». Καὶ ὁ Τρεμουλὲν τὴν πίστεψε. Πιστεύει κανεὶς πάντα ὅταν ἀγαπᾶ. Μονάχα διάλεξε ἕνα ἐμπόριο ποὺ δὲν τὸν ἀπομάκρυνε τόσο ἀπὸ τὴν κλίσι του. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ γράφη, πουλοῦσε βιβλία.

Τὸ βιβλιοπωλεῖο πῆγε καλά. Τὸ ζευγάρι ζοῦσε εὐτυχισμένο. Εἶχαν ἀνοίξη καὶ τὸ σπίτι τους, καὶ σχημάτισαν ἕναν κύκλο ἀπὸ διανοουμένους, ποὺ μαζευόταν πολὺ συχνὰ στὸ σαλόνι τους. Ἐκεῖ συζητοῦσαν γιὰ ὅλα τὰ φιλολογικὰ σύγχρονα ζητήματα, κι' ὁ Τρεμουλὲν παρηγοριόταν γιὰ τὸ χαμένο του ὄνειρο. Ἔπειτα, στὸ γραφεῖο του, κρυφά, ἔγραφε κι' ἕνα ρωμάντσο.

Οἱ πιὸ τακτικοὶ ἐπισκέπτες τους ἦταν : ὁ κύριος Μοντινά, εἰσοδηματίας, ἕνας ψηλὸς ὤμορφος νέος, τύπος Νοτίου, μελαχροινὸς μὲ βλέμμα θωπευτικό. Ὁ κύριος Μπαρμπέ, δημοτικὸς σύμβουλος· οἱ κύριοι Φωσὶλ καὶ Λαμπαρέκ, ἐπιχειρηματίες, καὶ ὁ Στρατηγὸς μαρκήσιος ντὲ Φλές, ἀρχηγὸς τῶν βασιλοφρόνων, ἕνας γέρος ἑβδομηντάρης, ραμολιμέντο σωστό.

* * *

Ἕνα ἀπόγευμα κατὰ τὶς τρεῖς, ὁ Τρεμουλὲν βγῆκε γιὰ κάποια δουλειά. Καθὼς πήγαινε τὴν ὁδὸ Φορεὸλ εἶδε νὰ βγαίνη ἀπὸ κάποιο σπίτι μιὰ κυρία. Ἡ σιλουέττα της ἐμοίαζε τόσο μὲ τῆς γυναίκας του, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξη «νά τη!». Θυμήθηκε ὅμως πὼς ὅταν τῆς εἶπε ἂν θἄβγαινε τοῦ παραπονέθηκε γιὰ κεφαλόπονο. Προχωροῦσε μπρός του βιαστικὰ καὶ χωρὶς νὰ βλέπη δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Μεταξύ τους διατηρήθηκε ἡ ἴδια ἀπόστασι. Μὰ ὁ Τρεμουλὲν δὲν μπόρεσε νὰ μὴ τὴν ἀκολουθήση χωρὶς νὰ τὸ θέλη, λέγοντας μέσα του :

— Ἄ! μπᾶ! Δὲν εἶναι κείνη! Ἀδύνατο!

Ἤθελε ὅμως νὰ ἡσυχάση ἐντελῶς καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῆ γρηγορώτερα πάντα, γιὰ νὰ τὴν πλησιάση. Ἐκείνη τὸν αἰσθάνθηκε, τὸν μάντευσε, ἀναγνώρισε τὸν ρυθμὸ τῆς περπατησιᾶς του ; Ποιὸς ξέρει ! Πάντως γύρισε ἀπότομα. Ἦταν ἡ γυναῖκα του. Ὅταν τὸν εἶδε κοκκίνισε. Μὰ ἀμέσως πάλι τοῦ χαμογέλασε λέγοντας :

— Ἄ, ἐσύ σαι!

— Ναί! Ὥστε βγῆκες; Καὶ ὁ κεφαλόπονος; εἶπε μὲ σφιγμένη καρδιά.

— Αἰσθάνομαι κάπως καλλίτερα καὶ βγῆκα νὰ τελειώσω κάτι.

— Ποῦ πῆγες ;

— Στὸν Λακπζάτ, ὁδὸς Καζινέλλι. Ἔδωσα μιὰ παραγγελία γιὰ μολύβια.

Τώρα τὸν κύτταζε κατάματα. Δὲν ἦταν πιὰ κόκκινη. Δὲ φαινόταν νὰ θέλη νὰ τοῦ κρύψη τίποτα. Ὁλοκάθαρα τὰ μάτια της δὲν ἔκαναν τίποτα γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ βλέμμα του. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε τὴν πεποίθησι πὼς τοὔλεγε ψέμματα. Καὶ καθὼς δὲν μποροῦσε νὰ δικαιολογήση οὔτε στὸν ἑαυτό του τὶς ὑποψίες του, εἶχε τύψεις, ἦταν ἀμήχανος.

— Καλὰ ἔκανες ποὺ βγῆκες, ἀφοῦ λιγόστεψε ὁ κεφαλόπονος, εἶπε.

— Λιγόστεψε ἀλήθεια πολύ.

— Θὰ γυρίσης τώρα στὸ σπίτι;

— Μὰ βέβαια!

Ὁ Τρεμουλὲν ὅμως δὲν γύρισε. Ἄρχισε ἔτσι ἄσκοπα νὰ κάνη γύρους στοὺς δρόμους τῆς Μασσαλίας. Καὶ ὅταν τὸ βράδυ γύρισε στὸ σπίτι του γιὰ τὸ δεῖπνο καὶ ηὗρε τὴ γυναῖκα του νὰ τὸν περιμένη γελαστὴ μὲ τὰ ἴδια ξάστερα πάντα μάτια, τοῦ ἦρθε νὰ τὴν πιάση ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὴν ρωτήση : «Ποιὸς εἶναι; Πές μου τ' ὄνομά του! λέγε!». Ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ζοῦσε: ὑπέφερε! Χωρὶς νὰ ξέρη τίποτα, ζήλευε. Γύρισε στὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Φορεὸλ ὅπου εἶχε δῆ τὴ γυναῖκα του. Μπῆκε, ἄρχισε νὰ ἐξετάζη ποιὸς μένει ἐκεῖ. Ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ πρώτου πατώματος τοὔδωσε πληροφορίες γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους : Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦταν ταπετσιέρης, στὸ δεύτερο κατοικοῦσε μιὰ μαμή, στὸ τρίτο μιὰ ράφτρα καὶ μιὰ μανικιουρίστα, καὶ στὸ ὑπερῷον δυὸ ἀμαξηλάτες μὲ τὶς οἰκογένειές τους. Ὅλα αὐτὰ δὲν τοὔλεγαν τίποτα. Κι' ἄρχιζαν οἱ τύψεις.

— Γιατί τὴν ὑποψιάζομαι; Τί λόγους ἔχω; Γάμος θὰ πῆ ἄρνησι κάθε ἐλευθερίας; Δὲν μπορεῖ νὰ θέλη νὰ ράψη κάτι σ' αὐτῆς τῆς ράφτρας χωρὶς νὰ τὸ ξέρω ἐγώ, γιὰ νὰ τὸ δῶ ἔξαφνα; Δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ πάη στῆς μανικιουρίστας; Τὸ χέρι της εἶναι ἔξοχο καὶ πάντα τὸ θαύμαζα. Ἴσως ἔχει τὴ φιλαρέσκεια νὰ μ' ἀφίνη νὰ πιστεύω ὅτι εἶναι ἕνα καθαρὸ θαῦμα τῆς φύσεως. Ἢ ἀποκλείεται νἄμαθε πὼς ἡ οἰκογένεια τοῦ ἑνὸς ἀμαξηλάτη παραδείγματος χάριν δυστυχεῖ, κι' ἦρθε μυστικὰ νὰ τὴν βοηθήση;

Κι' ἔξαφνα πάλι :

— Ἄ! ὄχι! Μὲ ἀπατᾶ! Μὲ ποιόν; Ποιὸς νἆναι αὐτός, ποὺ τὴν μοιράζεται μαζί μου ;

Καὶ κάποτε, στὴ φαντασία του εἶδε τὸν ὡραῖο Μοντινὰ μὲ τὰ μαῦρα μαλλιὰ καὶ τὸ θωπευτικὸ βλέμμα, νὰ σφίγγη τὸ κορμὶ ποὺ εἶχε φύγη ζεστὸ ἀκόμη ἀπὸ τὴ δική του ἀγκαλιά, νὰ φιλῆ τὰ χείλη ποὺ διατηροῦσαν ἀκόμα τὴν ὑγρασία τοῦ στόματός του.

— Ἄ! τὸν ἄθλιο! Θ τὸν σκοτώσω!

* * *

Ἀγόρασε ἕνα πιστόλι. Ἀποχαιρέτησε τὴν γυναῖκα του λέγοντας πὼς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ λείψη γιὰ λίγες ἡμέρες. Καὶ κρύφτηκε σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Μασσαλίας. Τὸ ἴδιο βράδυ ἐξακρίβωσε πὼς ἡ ἀγαπημένη του βγῆκε κι' ἐδείπνησε ἔξω σ' ἕνα ρεστωράν. Ἔκανε ἀμέσως τὴν ἐπομένη ἕνα ἀπὸ τὰ γκαρσόνια τοῦ ρεστωρὰν φίλο του.

— Μάλιστα, κύριε! Μιὰ κυρία ὅπως τὴν περιγράφετε, ἔρχεται ἐδῶ μαζὶ....

Δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώση.

— Τὴν ἐρχομένη φορὰ θὰ μὲ ὁδηγήσης ἐκεῖ ὅταν θἆναι μαζί.

— Σύμφωνοι !

Τὸ βράδυ ἔφτασε νωρὶς νωρίς. Μὰ μ' ὅλ' αὐτὰ οἱ ἄλλοι τὸν εἶχαν προλάβει. Ἦταν πιὸ ἀνυπόμονοι.

— Πήγαινέ με ἀμέσως! εἶπε στὸ γκαρσόνι κι' ἔσφιξε στὴν τσέπη του τὸ πιστόλι!

Ἀλλοίμονο! Ὅ,τι εἶδε ἦταν χειρότερο ἀπ' ὅ,τι φανταζόταν! Στὸ σεπαρέ, ἀντίκρυ στὴν ὤμορφη ξανθὴ γυναῖκα του, καθόταν ὁ μαρκήσιος ντὲ Φλές. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τῆς εἶχε πιάσει τὸ χέρι κι' ἐφιλοῦσε τὰ χείλη της. Ὤ, ὄχι ! Ἦταν ἀπαίσιο, ἀηδὲς αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε! Τί νὰ σκοτώση; Νόμιζε πὼς ἔβλεπε τὸ πιὸ συχαμένο θέαμα, ποὺ μποροῦσε νὰ δῆ στὴ ζωή. Αὐτὰ τὰ κρεμασμένα μάγουλα, αὐτὴ ἡ φοβερὴ κοιλιά! Μόνο... γιατὶ ἦτανε στρατηγὸς καὶ μαρκήσιος κι' ἀντιπρόσωπος ἐκθρονισμένων βασιληάδων! Τί φρίκη! Πῶς μποροῦσε νὰ τοῦ δίνη τὰ νειᾶτα της, χωρὶς τίποτα ποὺ νὰ τὴν ἑλκύη; ἀπολύτως τίποτα! Τὸ αἰσχρότερο πούλημα! Τοὺς ἄφησε καὶ τοὺς δυὸ τρομαγμένους κι' ἔφυγε ἀλήθεια αὐτὴ τὴ φορά. Ἔφυγε γιὰ τὴν Αὐστραλία! Καὶ τώρα καταγίνεται μὲ φυτεῖες καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεχάση παρακολουθῶντας τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀγνοὺς τους ἔρωτας.

Ζ. ΡΟΣΝΥ

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ πιὸ γλυκὸ τραγοῦδι εἶναι τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης.

Β. Οὐγκὼ

* * *

Ὁ ἔρως φέρνει στὸ φῶς τὶς ὑπέροχες καὶ μυστικὲς ἀρετὲς ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ, ὅ,τι σπάνιο δηλαδὴ καὶ ἐξαιρετικὸ ἔχει μέσα του.

Α. Μυσσὲ

ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΣΝΙΤΣΛΕΡ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΕΛΣΑ

ΟΧΙ, δὲν εἶναι καμμιὰ ἀνάγκη καὶ θἄθελα νὰ πᾶς στὸ διάβολο. Ποῦ εἶνε τὸ βερονάλ ; Πρέπει νὰ περιμένω ἀκόμα. Συνοδεύει τὴν θεία Ἔμμα στὴν πόρτα. Τώρα δὲν μὲ βλέπει κανείς. Τὸ ποτῆρι πρέπει νὰ βρίσκεται ἐκεῖ ἐπάνω στὸ τραπεζάκι μου. Ἂν τὸ ἀδειάσω, ὅλα τελειώνουν περίφημα.

Θὰ τὸ πιῶ ἀμέσως. Ἡ θεία Ἔμμα ἔχει φύγει. Ὁ Πάουλ κι' ἡ Σίσσυ βρίσκονται ἀκόμα στὴν πόρτα. Ἄ ! Τὸν φιλάει. Τὸν φιλάει ! Κι' ἐγὼ εἶμαι γυμνὴ κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματά μου. Δὲν ντρέπεται; Τὸν φιλάει πάλι. Δὲν ντρέπεται;

— Βλέπεις, Πάουλ, τώρα εἶμαι σίγουρη πὼς εἶνε ἀναίσθητη.... Ἀλλοιῶς θὰ μὲ εἶχε ἀρπάξει ἀπ' τὸ λαιμό.

— Κάνε μου τὴ χάρι νὰ σωπάσης, Σίσσυ.

— Μὰ τὶ θέλεις νὰ πῆς, Πάουλ ; Ἢ εἶνε πραγματικὰ ἀναίσθητη, καὶ τότε δὲν μ' ἀκούει καὶ δὲν βλέπει τίποτα, ἢ μᾶς κοροϊδεύει καὶ τότε καλὰ νὰ πάθη .

— Χτυπᾶνε, Σίσσυ.

— Ναί, ἔτσι μοῦ φαίνεται.

— Θ' ἀνοίξω σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ δῶ ποιὸς εἶνε.

— Καλησπέρα σας, κύριε Ντόρσδαιη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, θέλησα μόνο νὰ μάθω πῶς πάει ἡ ἀσθενής...

Ὁ Ντόρσδαιη ! Ὁ Ντόρσδαιη ! Τολμάει λοιπὸν ἀλήθεια ; Ποῦ εἶνε ; Τοὺς ἀκούω νὰ μουρμουρίζουν μπροστὰ στὴν πόρτα. Ὁ Πάουλ κι' ὁ Ντόρσδαιη. Ἡ Σίσσυ πάει καὶ στέκεται μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Τί κάνετε ἐκεῖ μπροστὰ στὸν καθρέφτη ; Εἶνε ὁ δικός μου καθρέφτης. Εἶνε ἀκόμα μέσα ἡ μορφή μου ;

Γιατὶ μιλοῦν μπροστὰ στὴν πόρτα, ὁ Πάουλ κι' ὁ Ντόρσδαιη ; Νοιώθω ἀπάνω μου τὸ βλέμμα τῆς Σίσσυ. Μὲ κυττάζει μέσα ἀπ' τὸν καθρέφτη. Τὶ θέλει τάχα ἀπὸ μένα ; Γιατὶ μὲ προκαλεῖ ; Βοήθεια ! Βοήθεια !

Φωνάζω, καὶ ὅμως κανεὶς δὲν μ' ἀκούει! Τί θέλετε κοντὰ στὸ κρεββάτι μου, Σίσσυ; Γιατί σκύβετε ἀπάνω μου; Θέλετε νὰ μὲ πνίξετε; Δὲν μπορῶ νὰ σαλέψω ἀπ' τὴ θέσι μου.

— Ἔλσα!

Τί θέλει λοιπόν;

— Ἔλσα! Μ' ἀκοῦτε, Ἔλσα;

Ἀκούω, ἀλλὰ σωπαίνω. Εἶμαι ἀναίσθητη, πρέπει νὰ μείνω σιωπηλή.

— Ἔλσα, μᾶς τρομάξατε τόσο πολύ.

Μοῦ μιλάει. Μοῦ μιλάει σὰν νἄμουν ξυπνητή. Τί θέλει;

— Ξέρετε τί ἐκάματε, Ἔλσα; Σκεφθῆτε, ἐμπήκατε στὴν αἴθουσα τῆς μουσικῆς, τυλιγμένη μονάχα μὲ τὸ πανωφόρι σας κ' ἔπειτα, ξαφνικά, βρεθήκατε ἐκεῖ γυμνὴ μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμο, κ' ὕστερα πέσατε χάμω ἀναίσθητη. Λένε πὼς εἶναι κρίσις, ὑστερία. Ἐγὼ δὲν πιστεύω οὔτε λέξι ἀπ' αὐτά. Δὲν πιστεύω οὔτε ὅτι εἶστε ἀναίσθητη. Βάζω στοίχημα πὼς ἀκοῦτε κάθε λέξι ποὺ σᾶς λέω.

Ναί, τ' ἀκούω, ναί, ναί, ναί. Αὐτὴ ὅμως δὲν ἀκούει τὸ «ναί» μου. Γιατὶ δὲν τ' ἀκούει; Δὲν μπορῶ νὰ σαλέψω τὰ χείλια μου. Γι' αὐτὸ αὐτὴ δὲν μ' ἀκούει.. Δὲν μπορῶ νὰ κινηθῶ καθόλου. Τί ἔχω; Εἶμαι πεθαμένη; Ἢ εἶναι ἕνας λήθαργος; Εἶναι ὄνειρο;

Ποῦ εἶναι τὸ βερονάλ; Θἄθελα νὰ πάρω τὸ βερονάλ μου. Δὲν μπορῶ ὅμως ν' ἁπλώσω τὸ χέρι μου. Φύγετε ἀπὸ δῶ, Σίσσυ! Γιατί εἶστε σκυμμένη ἀπάνω μου ; Μακρυὰ ἀπὸ δῶ! Μακρυά!

Ποτέ της δὲν θὰ μάθη πὼς τἄκουσα ὅλα. Κανένας δὲν θὰ τὸ μάθη ποτέ. Ποτὲ δὲν θὰ μιλήσω πιὰ σὲ κανένα. Ποτὲ δὲν θὰ ξυπνήσω πιά.

Πηγαίνει τώρα στὴν πόρτα. Γυρίζει πίσω της ἄλλη μιὰ φορά. Ἀνοίγει τὴν πόρτα. Ὁ Ντόρσδαιη! Νά τος ἐκεῖ κάτω. Τὸν εἶδα μὲ κλεισμένα μάτια. Ὄχι, τὸν βλέπω ἀληθινά.

Τὰ μάτια μου εἶναι τώρα ἀνοιχτά. Ἡ πόρτα μισανοίγει. Ἡ Σίσσυ εἶναι ἐπίσης ἔξω μπροστὰ στὴν πόρτα. Καὶ τώρα συνομιλοῦνε ὅλοι τους. Εἶμαι μονάχη. Ἂν μποροῦσα τώρα νὰ κουνηθῶ....

Ἄ, μπορῶ, μπορῶ! Κουνάω τὸ χέρι μου. τὰ δάχτυλά μου, ἁπλώνω τὸ χέρι μου, ἀνοίγω τὰ μάτια μου ὀρθάνοιχτα. Βλέπω, βλέπω. Νὰ τὸ ποτῆρι μου. Γρήγορα, προτοῦ ξαναγυρίσουν μέσα στὴν κάμαρα! Ἔχω ρίξει ἀρκετὰ χάπια; Δὲν πρέπει νὰ ξαναξυπνήσω ποτὲ πιά.

Ὅ,τι εἶχα νὰ κάμω στὸν κόσμο αὐτὸν τὸ ἔκαμα. Ὁ μπαμπᾶς σώθηκε. Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξαναπαρουσιαστῶ στὸν κόσμο. Ὁ Πάουλ κυττάζει ἀπὸ μιὰ χαραμάδα τῆς πόρτας. Πιστεύει πάντα πὼς εἶμαι ἀναίσθητη. Δὲν βλέπει πὼς τὸ χέρι μου ἔχει ἁπλωθῆ σχεδὸν πέρα. Νά τοι πάλι μπροστὰ στὴν πόρτα οἱ τρεῖς, οἱ δολοφόνοι!

Εἶναι ὅλοι τους δολοφόνοι, ὁ Ντόρσδαιη κ' ἡ Σίσσυ κι' ὁ Πάουλ. Καὶ ὁ Φρὲδ ἀκόμη εἶναι δολοφόνος, κ' ἡ μαμὰ τὸ ἴδιο. Ὅλοι τους μ' ἔχουν δολοφονήσει καὶ κάνουν πὼς δὲν τὸ καταλαβαίνουν. Θὰ ποῦν: «Ηὐτοκτόνησε». Καὶ ὅμως ἐσεῖς μὲ σκοτώσατε, ἐσεῖς ὅλοι σας, ὅλοι σας!

Τὸ ἔπιασα ἐπιτέλους; Γρήγορα, γρήγορα! Πρέπει. Νὰ μὴ μοῦ χυθῆ οὔτε μιὰ σταγόνα. Ἔτσι, γρήγορα! Ἔχει καλὴ γεῦσι. Ἀκόμα, ἀκόμα... Δὲν εἶναι δηλητήριο αὐτό, Ποτέ μου δὲν ἤπια πιὸ νόστιμο πιοτό. Ἂν ξέρατε τί καλὴ γεῦσι ἔχει ὁ θάνατος!

Καληνύχτα, ποτῆρι μου! Καταστροφή! Τί τρέχει λοιπόν; Ἔπεσε χάμω τὸ ποτῆρι μου. Νά το χάμω. Καληνύχτα.

— Ἔλσα, Ἔλσα!

Τί θέλετε;

— Ἔλσα!

Ἀκόμα ἐδῶ βρίσκεστε; Καλημέρα σας. Νά με τώρα ξαπλωμένη ἀναίσθητη, μὲ τὰ μάτια κλεισμένα. Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ ξαναδῆτε τὰ μάτια μου.

— Φαίνεται πὼς ἐσάλεψε αὐτή, Πάουλ, ἀλλοιῶς πῶς μποροῦσε νὰ πέση τὸ ποτῆρι;

— Μιὰ ἀκουσία κίνησις, δὲν εἶναι ἀδύνατον.

— Ἐκτὸς ἂν εἶναι ξυπνητή.

— Μὰ τί ἰδέα σοῦ περνάει, Σίσσυ; Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὴν κυττάξης.

Ἤπια βερονάλ. Θὰ πεθάνω. Ἀλλὰ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ὅπως καὶ πρίν. Ἴσως νὰ μὴν ἦταν ἀρκετό... Ὁ Πάουλ πιάνει τὸ χέρι μου.

— Ὁ σφυγμὸς εἶναι κανονικός. Μὴ γελᾷς λοιπόν, Σίσσυ! Τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι!

— Ἤθελα νἄξερα ἂν θὰ μ' ἔλεγες κι' ἐμένα «καϋμένο κορίτσι», ἂν παρουσιαζόμουνα γυμνὴ στὴ σάλα τῆς μουσικῆς;

—Σώπα, Σίσσυ.

— Ὅπως σᾶς ἀρέσει, κύριε. Ἴσως νὰ πρέπει νὰ φύγω καὶ νὰ σ' ἀφήσω μονάχον μὲ τὴ γυμνὴ δεσποινίδα. Ἄ, σὲ παρακλῶ, μή στενοχωρῆσαι καθόλου! Πὲς πὼς δὲν εἶμαι ἐδῶ.

Ἤπια βερονάλ. Εὐτυχῶς θὰ πεθάνω. Δόξα σοι ὁ Θεός.

— Ξέρεις τί ἐπρόσεξα; Ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Ντόρσδαιη εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυμνὴ δεσποινίδα. Φαινότανε τόσο ταραγμένος, σὰν νἄχε πάθει ὁ ἴδιος κάτι.

Ὁ Ντόρσδαιη, ὁ Ντόρσδαιη! Ἄ, εἶναι αὐτός!... Πενῆντα χιλιάδες! Θὰ τὶς στείλη; Θεέ μου, ἂν δὲν τὶς ἔστελνε! Πρέπει νὰ τοὺς τὸ πῶ. Πρέπει νὰ τὸν ὑποχρεώσουν νὰ τὶς στείλη. Ὤ, Θεέ μου, ἂν ὅλα αὐτὰ πῆγαν χαμένα; Τώρα μποροῦν ἀκόμα νὰ μὲ σώσουν. Πάουλ! Σίσσυ! Γιατί δὲν μ' ἀκοῦτε; Δὲν ξέρετε πὼς πεθαίνω: Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι τίποτα. Εἶμαι μόνο κουρασμένη. Πάουλ! Εἶμαι κουρασμένη. Δὲν μ' ἀκοῦς ; Εἶμαι κουρασμένη, Πάουλ.

Δὲν μπορῶ νὰ ἀνοίξω τὰ χείλια μου. Δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω τὴ γλῶσσα μου, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀκόμα νεκρή. Εἶναι τὸ βερονάλ. Ποῦ εἶστε λοιπόν; Θὰ κοιμηθῶ ἀμέσως. Καὶ τότε θὰ εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά!

Δὲν τοὺς ἀκούω πιὰ νὰ μιλᾶνε. Μιλᾶνε καὶ δὲν ξέρω τί λένε. Πῶς βουΐζουν οἱ φωνές τους. Βοήθησέ με λοιπόν, Πάουλ, ἡ γλῶσσα μου εἶναι τόσο βαρειά...

— Πιστεύω, Σίσσυ, πὼς θὰ ξυπνήση γρήγορα. Φαίνεται σὰν νὰ προσπαθῆ τώρα ν' ἀνοίξη τὰ μάτια της. Ἀλλά, Σίσσυ, τί κάνεις ;

— Τί κάνω; Σὲ φιλάω! Γιατί ὄχι! Δὲν πειράζεται οὔτε αὐτὴ καθόλου.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος

Η ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΟΝΟΝ ΣΕ ΜΑΣ ΕΥΡΙΣΚΕΙ Ο,ΤΙ ΤΗΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Ἔχομεν τὰ πιὸ μοδέρνα ὑφάσματα διὰ φορέματα, ἐπανωφόρια, ταγιέρ.

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΚΤΟΝ

ΓΝΩΡΙΖΟΜΕ γυναῖκες ποὺ ἀπὸ κορίτσια δὲν ἐφρόντισαν νὰ λάβουν μιὰ σοβαρὴ καὶ θετικὴ μόρφωσι ἢ μορφώθηκαν μονόπλευρα μονάχα καὶ οἱ ὁποῖες παντρευτήκανε, κάνανε παιδιὰ καὶ φθάσανε σὲ μιὰ ἡλικία, χωρὶς νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ στολίζωνται, νὰ χορεύουν καὶ νὰ τρέχουν στοὺς κινηματογράφους καὶ τὰ θέατρα. Πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς τὶς γυναῖκες δὲν καταλάβανε πόσο ἄχρηστες ἦσαν γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, παρὰ μόνον, ὅταν στραβώσανε τὰ οἰκονομικά των καὶ εἶδαν ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ βρίσκουν ὅλα ἕτοιμα. Δὲν ἦσαν σὲ θέσι νὰ μαγειρέψουν, γιατὶ ποτὲ δὲν διδαχθήκανε μαγειρική. Δὲν ξέρανε νὰ ράψουν, νὰ καρικώσουν τὶς κάλτσες των, γιατὶ ποτὲ δὲν μάθανε νὰ ράβουν καὶ νὰ καρικώνουν. Καὶ γιὰ τὰ πιὸ πρόχειρα φορεματάκια τῶν παιδιῶν των ἐχρειάζοντο τὴν ράφτρα. Καὶ ὅταν τὰ πράγματα τὶς ἔπεισαν ὅτι γιὰ τίποτε δὲν ἦσαν ἱκανὲς, οὔτε νὰ ζητήσουν μιὰ παραμικρὴ δουλειὰ, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὰ εἰσοδήματα τῆς οἰκογενείας, κλάψανε πικρὰ μὰ ἀνώφελα, γιατὶ ἦταν ἀργὰ πιὰ νὰ κάμουν ὅ,τι δὲν ἔκαμαν στὴ νεανική τους ἡλικία.

Ἡ ζωὴ ἔγινε πολὺ δύσκολη στὰ χρόνια μας, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες μητέρες, καὶ κανείς μας δὲν ξέρει, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ οἰκονομική του κατάστασις, ποιὰ θὰ εἶναι ἡ θέσις του αὔριο.

Γι' αὐτὸ, ἂν δὲν θέλετε καὶ σεῖς νὰ κλάψουν τὰ κορίτσια σας μιὰ μέρα, ὅπως ἔκλαψαν καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ ἀναφέραμε, φροντῖστε νὰ τοὺς δώσετε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερη ἐγκυκλοπαιδικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ μόρφωσι.

Καλὰ εἶναι τὰ γράμματα, καλὴ εἶναι καὶ ἡ φιλολογία καὶ ἡ ποίησις καὶ ἡ μουσική. Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ μάθουν καλὰ τὰ κορίτσια σας καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ, νὰ μὴ παραμελήσουν καὶ τὸ μαγείρεμα καὶ τὸ ράψιμο καὶ τὴν παιδοκομία. Τότε μονάχα θὰ γίνουν τέλειες γυναῖκες καὶ τέλειοι ἄνθρωποι, ἱκανοὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν κάθε περίστασι. Ἂν μάλιστα, στὸν κύκλο τῶν ἄλλων γνώσεων τῶν κοριτσιῶν σας, προσθέσετε καὶ τὴν πλεκτικὴ, θὰ τοὺς δώσετε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐφόδια. Γιατὶ μὲ τὴν πλεκτική, θὰ κατορθώνουν νὰ κατασκευάζουν πολλὰ χρήσιμα πράγματα γιὰ τὸν ἑαυτό τους, γιὰ τὰ παιδιά τους καὶ γιὰ τοὺς συζύγους των. Πρῶτα-πρῶτα, ὅμως, πρέπει νὰ μάθετε ἐσεῖς πλεκτικὴ, καλές μου μητέρες, γιὰ νὰ μάθετε ἔπειτα καὶ τὰ κορίτσια σας. Καὶ τὴν τέχνη αὐτὴ μπορεῖτε εὔκολα νὰ τὴν διδαχθῆτε ἀπὸ τὰ μαθήματα, ποὺ θὰ σᾶς δίδη δωρεὰν τὸ περιοδικό μας, μὲ μόνη φιλοδοξία νὰ βοηθήση στὴν οἰκονομικὴ ἀνακούφισι τῆς οἰκογενείας καὶ νὰ συντελέση κι' αὐτὸ κατά τι, στὸν καταρτισμὸ τῶν παιδιῶν σας.

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι, ὅσες γυναῖκες σκέπτονται σοβαρὰ γιὰ τὴν μόρφωσι τῶν κοριτσιῶν των, θὰ προσέξουν ὅλα αὐτὰ ποὺ εἴπαμε παραπάνω ἀντὶ προλόγου, πρὶν μποῦμε στὸ σημερινὸ ἕκτο μάθημά μας πλεκτικῆς. Καὶ ἴσως κἄποτε νὰ μᾶς θυμηθοῦν μὲ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν καινοτομία μας νὰ πλουτίζωμε καὶ τὶς τεχνικὲς γνώσεις τῶν ἀναγνωστριῶν μας.

Μάλλινο ἀνοιξιάτικο φόρεμα

Αὐτὸ τὸ χαριτωμένο φόρεμα ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα μας θὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὸ πλέξουν ὅσες ἀναγνώστριές μας γνωρίζουν καλὰ νὰ πλέκουν, γιατὶ γιὰ νὰ γίνῃ παρουσιάζει ἀρκετὲς δυσκολίες. Ἀλλὰ καὶ ὅσες δὲν ξέρουν νὰ πλέκουν καλὰ, μποροῦν νὰ τὸ καταπιαστοῦν προσέχοντας περισσότερο στὶς ὁδηγίες μας καὶ καταβάλλοντας μεγαλείτερη προσπάθεια.

Τὸ φόρεμα αὐτὸ σᾶς τὸ παρουσιάζει ἡ εἰκόνα μας σὲ τόνο μπλέ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ τόσοι ἄλλοι ὡραῖοι χρωματισμοὶ μαλλιῶν ποὺ κάθε μιὰ μπορεῖ νὰ διαλέξῃ τὸ χρῶμα ποὺ τῆς πάει καλλίτερα.

Γιὰ νὰ κάμετε τὸ φορεματάκι αὐτὸ, πρώτη σας δουλειὰ εἶναι νὰ κόψετε ἕνα ἀχνάρι ἐπάνω στὸ σῶμα σας, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς στὸ πλέξιμό σας. Πλέκεται ὁλόκληρο μὲ «πουὰν ζέρσεϋ». Μόνο στὴν ἀρχὴ χρειάζεται λίγο λάστιχο. Ὁ δὲ γιακᾶς καὶ οἱ μπάντες ποὺ εἶναι στὰ πλάγια καὶ στὰ μανίκια, γίνονται ἀζουρὲ ὡς ἑξῆς: Ρίχνετε ἕνα πόντο, πλέκετε 2 πόντους μαζὺ καὶ πάλι ρίχνετε ἕνα πόντο, πλέκετε 2 πόντους μαζὺ κι' αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνετε τόσες φορὲς ὅσες σειρὲς ἀζοὺρ θέλετε νὰ κάμετε. Καὶ στὴν καλὴ καὶ στὴν ἀνάποδη σειρὰ πλέκετε τὸ ἴδιο. Στὴν ἀνάποδη ὅμως ὁ πόντος ποὺ ρίξατε στὴν καλὴ θὰ εἶναι ὁ πρῶτος πόντος στοὺς 2 πόντους ποὺ πλέκετε μαζύ.

Θὰ μεταχειρισθῆτε βελόνες ἀριθ. 2½ καὶ ἀριθ. 3½. Τὰ μέτρα ποὺ σᾶς δίδουμε εἶναι σὲ τάγια 42—44 ἀλλὰ σεῖς πρέπει νὰ ἀκολουθῆτε πιστὰ τὸ ἀχνάρι σας. Γιὰ νὰ σᾶς εὐκολύνωμε στὸ μέτρημα, θὰ σᾶς ποῦμε ὅτι 20 πόντοι εἶναι περίπου 10 ἑκατοστὰ καὶ 36 σειρὲς ἀναλογοῦν 10 ἑκατοστὰ ὕψος περίπου.

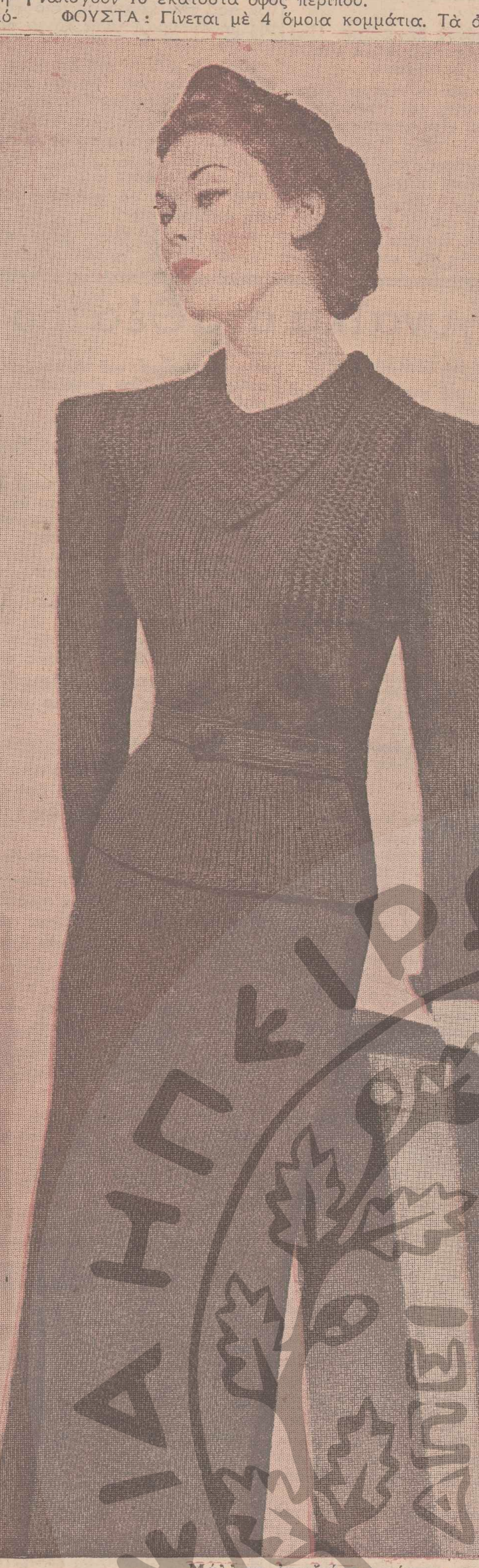

Μάλλινο ἀνοιξιάτικο φόρεμα

ΦΟΥΣΤΑ : Γίνεται μὲ 4 ὅμοια κομμάτια. Τὰ ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Θὰ περάσετε στὶς βελόνες σας ἀρ. 3½ τόσους πόντους ὅσοι χρειάζονται γιὰ νὰ ἔχετε 0 μ. 30. Πλέκετε 3 σειρὲς λάστιχο, ἕνα πόντο καλὴ ἕνα ἀνάποδη καὶ συνεχίζετε «πουὰν ζέρσεϋ».

Κλείνετε στὶς 2 ἄκρες ἀκολουθῶντας τὸ ἀχνάρι, ὥστε στὰ 0 μ. 79 τὸ πλεκτό σας νὰ ἔχῃ φάρδος 19 ἑκατοστὰ ὁπότε τελειώνετε. Σχηματίζετε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὰ ὑπόλοιπα 3 κομμάτια.

ΜΠΛΟΥΖΑ : Ἐμπρόσθιο μέρος. Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε στὶς βελόνες σας ἀριθ. 3½ τόσους πόντους ὅσοι ἀναλογοῦν σὲ 0 μ. 40. Ἀρχίζετε μὲ τρεῖς σειρὲς λάστιχο, ἕνα πόντο καλὴ, ἕνα ἀνάποδη καὶ κατόπιν «πουὰν ζέρσεϋ». Στὰ 0 μ. 14 θὰ σχηματίσετε τὴ μέση πιὸ στενὴ, πλέκοντας μὲ τὶς βελόνες ἀριθ. 2½ 5 ἑκατοστὰ καὶ ἐξακολουθεῖτε ἔπειτα μὲ τὶς βελόνες ἀριθ. 3½. Ἀνοίγετε στὶς 2 ἄκρες σύμφωνα μὲ τὸ ἀχνάρι σας. Πρέπει στὰ 0 μ. 34 ὕψος νὰ ἔχετε περίπου 0 μ. 48 φάρδος. Ἀπὸ τὰ 0 μ. 25 ὕψος θὰ ἀρχίσετε νὰ σχηματίζετε σὲ κάθε πλευρὰ τὶς δύο μπάντες ἀζουρὲ, σὲ 8 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ πλεξίματος. Κάθε μπάντα ἀρχίζει μὲ μύτη. Στὴν πρώτη σειρὰ κάνετε ἕνα ἀζούρ. Κατόπιν, κάθε φορὰ ποὺ πλέκετε ἀπὸ τὴν καλὴ, θὰ προσθέτετε ἕνα ἀζοὺρ δεξιὰ, ἕνα ἀζοὺρ ἀριστερὰ, στὰ ἀζοὺρ ποὺ ἤδη κάματε ἕως ὅτου ἡ μπάντα σας ἔχει 7 ἀζούρ. Στὰ 0 μ. 34 θὰ σχηματίσετε τὶς μασχάλες σύμφωνα μὲ τὸ ἀχνάρι. Στὰ 0 μ. 48 θὰ κάμετε τὸ ντεκολτὲ καὶ στὰ 0 μ. 54 θὰ κλείσετε τοὺς ὤμους. Κάθε ὦμος πρέπει νὰ ἔχῃ 0 μ. 12 φάρδος.

ΠΛΑΤΗ : Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε στὶς βελόνες ἀριθ. 3½ πόντους ποὺ ἰσοδυναμοῦν μὲ 0 μ. 40. Πλέκετε 3 σειρὲς λάστιχο, ἕνα πόντο καλὴ ἕνα ἀνάποδη, ἐξακολουθεῖτε «πουὰν ζέρσεϋ». Στὰ 0 μ. 14 ὕψος σχηματίζετε τὴ μέση ὅπως καὶ ἐμπρός. Κατόπιν ἀνοίγετε σὲ κάθε πλευρὰ σύμφωνα μὲ τὸ ἀχνάρι σας. Στὰ 0 μ. 34 ἡ πλάτη πρέπει νὰ ἔχῃ 0 μ. 44 φάρδος. Στὰ 0 μ. 34 ὕψος θὰ σχηματίσετε τὶς μασχάλες ἀκολουθῶντας τὸ ἀχνάρι. Ἐπίσης σ' αὐτὸ τὸ ὕψος θὰ σχηματίσετε καὶ τὶς δύο ἀζουρὲ μπάντες ὅπως στὸ ἐμπρὸς μέρος. Στὰ 0 μ. 35 χωρίζετε τὸ πλεκτό σας εἰς τὸ μέσον καὶ πλέκετε πρῶτα τὴν ἀριστερὴ πλευρὰ, προσθέτοντας ἐκεῖ ποὺ χωρίσατε τὸ πλεκτό σας πόντους 3 ἑκατοστὰ, συνεχίζετε τὸ πλέξιμό σας, ἀλλὰ πλέκετε τοὺς 2 τελευταίους πόντους ποὺ προσθέσατε «πουὰν ζέρσεϋ». Καὶ εἰς αὐτὴ τὴν πλευρὰ, μετὰ τοὺς 2 αὐτοὺς πόντους, θὰ κάνετε 3 κουμπότρυπες μὲ 5 πόντους κάθε μία. Τὴν πρώτη θὰ τὴν ἀρχίσετε 3 ἑκατοστὰ μετὰ τὸ χώρισμα, τὶς δὲ ἄλλες εἰς ἀπόστασιν 6 ἑκατοστῶν τὴν μίαν ἀπὸ τῆς ἄλλης. Στὰ 0 μ. 53 κλείνετε τὸν ὦμο. Ἐπίσης, στὰ 0 μ. 53, θὰ ἀφήσετε 10 πόντους στὴν πλευρὰ ποὺ κάνατε τὶς κουμπότρυπες, χωρὶς νὰ τοὺς πλέξετε καὶ μὲ τοὺς ἄλλους θὰ σχηματίσετε τὸ ντεκολτέ. Κατόπιν τὸ γιακᾶ θὰ τὸν ἀρχίσετε μὲ τοὺς 10 πόντους ποὺ ἀφήσατε. Τὸν πλέκετε ἀζοὺρ καὶ μόνον τοὺς 2 πόντους τῆς ἄκρης τοὺς πλέκετε «πουὰν ζαρτιέρ». Ἀνοίγετε σὲ κάθε πλευρὰ, σύμφωνα μὲ τὸ ἀχνάρι. Στὰ 0 μ. 22 ἀρχίζετε νὰ κλείνετε ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ, ὥστε στὰ 0 μ. 32 νὰ ἔχουν τελειώσει ὅλοι οἱ πόντοι. Πλέκετε ὅμοια τὴν δεξιὰ πλευρὰ χωρὶς ὅμως νὰ σχηματίσετε κουμπότρυπες.

ΜΑΝΙΚΙ : Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος. Περνᾶτε στὶς βελόνες ἀριθ. 3½ ὅσους πόντους ἀναλογοῦν σὲ 18 ἑκατοστά. Εἰς τὸ μέσον θὰ πλέξετε 9 σειρὲς ἀζούρ. Ἀνοίγετε στὶς ἄκρες σύμφωνα μὲ τὸ ἀχνάρι. Στὰ 0 μ. 20 τὸ μανίκι σας θὰ ἔχῃ φάρδος 0 μ. 29. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον προσθέτετε στὴ μιὰ ἄκρη πόντους 3 ἑκατοστά. Θὰ ἔχετε τότε 0 μ. 32 φάρδος. Ἐξακολουθεῖτε νὰ πλέκετε καὶ εἰς τὸ μέσον σχηματίζετε πάντοτε τὶς ἀζουρὲ σειρές. Σύμφωνα μὲ τὸ ἀχνάρι σας, θὰ ἀρχίσετε νὰ κλείνετε. Στὰ 0 μ. 48 τὸ μανίκι σας θὰ ἔχῃ 0 μ. 18 φάρδος καὶ τότε πλέκετε χωρὶς πλέον νὰ κλείνετε 14 ἑκατοστά. Τελειώνετε μὲ 3 σειρὲς λάστιχο μὲ βελόνες ἀριθ. 2½, μὴ ξεχνῶντας νὰ κάνετε στὸ τέλος μιὰ κουμπότρυπα. Ὅταν τὸ μανίκι σας ἔχει 0 μ. 44 πρέπει νὰ ἀρχίσετε νὰ κάμετε μυτερὴ τὴν ἀζουρὲ μπάντα. Θὰ κλείνετε μὲ τὴν ἀναλογία ποὺ ἀνοίγατε τὰ ἀζοὺρ στὴν μπλούζα. Γιὰ τὴ ζώνη θὰ πλέξετε μὲ «πουὰν ζέρσεϋ» μιὰ μπάντα 5 ἑκατοστὰ φάρδος μὲ 75 μάκρος. Στὴν ἄκρη θὰ ἀφήσετε μιὰ κουμπότρυπα.

Σιδερώνετε τότε καὶ συναρμολογεῖτε τὰ κομμάτια. Ράβετε τὴ φούστα ἐπάνω σὲ κορδέλλα γκρό-γκραίν. Ἑνώνετε τὸν γιακᾶ τῆς μπλούζας στὴ μέση μὲ μιὰ ραφή. Κάνετε 3 πιετάκια στὰ μανίκια στὴ θέσι τοῦ ὤμου. Θὰ σᾶς χρειασθοῦν ἀκόμα 3 κουμπιὰ πλεκτὰ γιὰ τὴ μπλούζα καὶ ἕνα γιὰ τὴ ζώνη, τὴν ὁποίαν ράβετε πάνω σὲ κορδέλλα γκρὸ-γκραὶν καὶ ἔτσι τὸ φόρεμά σας εἶναι ἕτοιμο.

Η ΕΙΔΙΚΗ

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ Ν' ΑΓΑΠΑ

ΤΟΥ GIORGIO SCERBANENCO

ΔΕΝ ΤΗΝ εἶχε ξεχάσει. Εἶχαν περάσει χρόνια, ἀλλὰ τὴν ξανάβλεπε ἀκόμα. Φοροῦσε ἕνα πράσινο ταγιὲρ, τὸ πρόσωπό της ἦταν τσακισμένο, ἀλλὰ τὸ φώτιζαν δυὸ μάτια γλυκύτατα ὑγρά. Μιὰ φορὰ ὑπέφερε σὰν τὴν θυμόταν. Τώρα ὅμως ὄχι. Τοῦ ἦταν ἀρκετὴ μιὰ διακοπὴ τῆς ἐργασίας του, μιὰ στιγμὴ ἀνίας, γιὰ νὰ τὴν ξαναϊδῇ. Ἐκείνην, τὴν Λουΐζα.

Καὶ μιὰ μέρα τὴν ξαναεῖδε πραγματικὰ, ὄχι στὄνειρό του. Τὸν περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου. Στεκόταν ἐκεῖ ἔξω, μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του, σὰν νὰ μὴν εἶχαν περάσει τὰ χρόνια, ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ἐρχόταν καὶ τὸν ἔπαιρνε κάθε μέρα.

* * *

— Παντρεμένη; Εἶχε ἰδῆ τὴ βέρα της μόλις ἔβγαλε τὰ γάντια της. Βρίσκονταν σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο γεμᾶτο πελάτες, ἀλλὰ ἐκεῖ ὅλοι μιλοῦσαν σιγὰ, τὰ φῶτα ἦσαν χλωμὰ καὶ γι' αὐτὸ ἦταν σὰν νὰ μιλοῦσαν μόνοι.

Ἡ Λουΐζα ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ στὰ χέρια της ἕνα κουταλάκι κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀπήντησε:

— Ὄχι. Χωρισμένη.

— Ἀπὸ πότε;

— Ἀπὸ ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα.

— Θὰ μείνῃς μαζύ μου; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος.

Ἐκείνη συγκατένευσε, χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Ἐγευμάτισαν σ' ἕνα μικρὸ ρεστωρὰν, σχεδὸν ἔρημο. Καὶ δὲν κατώρθωναν νὰ μιλήσουν. Τοὺς ἀρκοῦσε μόνον νὰ κυττάζωνται στὰ μάτια. Ἐκεῖνος τὴν κυττοῦσε μὲ τὰ γλυκὰ, τίμια μάτια του ποὺ δὲν ἤξεραν νὰ κρύβουν τίποτε. ἐνῷ ἐκείνη καθόταν μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἴσως ἀπὸ μεγάλη συγκίνησι ἐπειδὴ καθόταν τόσο κοντά του.

— Εἶμαι πάντα μόνος ὅπως πρίν. Πρὸ ἑνὸς ἔτους ἀρραβωνιάστηκα μὲ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ἀλλὰ δὲν...

Τῆς ἔρριξε κρασὶ στὸ ποτῆρι κι' ὕστερα στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ παρετήρησε τὸ κόκκινο ὑγρὸ ποὺ εἶχε γεμίσει τὸ κύπελο..

— ....Κι' ἂν δὲν ἐρχόσουν ἐσὺ, θὰ πέθαινα μόνος μου, τῆς εἶπε μὲ χαμόγελο.

Ἀφῆκαν τὸ ρεστωράν. Μέσα στὸ ταξὶ ποὺ τοὺς ἔφερνε στὸ σπίτι ἐκείνου, τὴν φίλησε. Τὸ φιλὶ ἐκεῖνο ἔμοιαζε μὲ κλάμα, γιατὶ ἔτρεμαν τὰ χείλη του καὶ ἔκλεισαν τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ κυλήσουν τὰ δάκρυα.

Στὸ σπίτι, μπῆκαν στὸ παληὸ σαλονάκι ὅπου κάθονταν κάποτε-κάποτε στὸ ντιβάνι. Ἡ Λουΐζα ἄρχισε νὰ τρώγῃ τὶς σοκολάτες μέσα ἀπὸ τὸ κουτὶ ποὺ ἐκεῖνος τῆς εἶχε τοποθετήσει στὰ γόνατά της. Καὶ κυττοῦσε γύρω της χαμογελῶντας σ' ἐκεῖνον ποὺ τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τῆς μουρμούριζε τόσα λόγια ποὺ δὲν καταλάβαινε.

Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ξέσπασε σὲ κλάμα. Εἶχε συγκρατηθῆ ὥς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀλλὰ τώρα δὲν μποροῦσε πιά.

— Τί ἔχεις; τῆς εἶπε. Τί ἔχεις;

Ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε ἀλλὰ ἔκλαιγε μὲ λυγμούς.

— Γιατί κλαῖς;

Τῆς σήκωσε τὸ πρόσωπο αὐλακωμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα:

— Πές μου τί ἔχεις; μουρμούρισε.

— Δὲν πρέπει νὰ μείνω, εἶπε ἡ Λουΐζα. Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμω αὐτό.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε σαστισμένος.

— Ναί. Πρέπει νὰ φύγω. Ἄφησα τὸν ἄνδρα μου γιὰ νὰ ἔλθω κοντά σου, γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ. Τὤσκασα. Σκούπισε τὰ δάκουά της μὲ τὴ ράχη τοῦ χεριοῦ της. Γιὰ νὰ μείνω πάντα μαζύ σου.... Ἀλλὰ δὲν ἔχω πιὰ τὸ θάρρος... Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνω.

Καὶ στὴ σιωπηλὴ ἐρώτησι ἐκείνου, ἀπήντησε:

— Δὲν εἶμαι χωρισμένη. Σοῦ εἶπα ψέμματα.

Ἐκεῖνος στάθηκε καὶ σὰν ἀπολιθωμένος κύτταξε τὸ πολύχρωμο κουτὶ μὲ τὶς σοκολάτες ποὺ στέκονταν ἐπάνω στὰ γόνατα τῆς Λουΐζας.Πῆρε μιὰ, δυὸ, τρεῖς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τί ἔκανε. Ὕστερα τὶς ξανάβαλε στὴ θέσι τους.

— Τὸν ἀγαπᾶς; μόλις κατώρθωσε νὰ ἀρθρώσῃ.

— Μ' ἀγαπᾶ, μουρμούρισε ἡ Λουΐζα, χωρὶς νὰ ἔχῃ κἂν τὸ θάρρος νὰ τὸν κυττάξῃ. Καὶ μὲ περιμένει ἀπόψε στὸ σπίτι. Δὲν ξέρει τίποτε.

— Εἶναι σωστό, τῆς ἀπήντησε ἐκεῖνος ἀφοῦ τὴν κύτταξε στὰ μάτια μὲ τὸ βλέμμα ἐκείνου ποὺ δὲν πρόκειται νὰ ξαναϊδῇ πιὰ ἕνα ἀγαπημένο πρόσωπο.

Στὶς ἑπτὰ τὴν συνώδευσε στὸν σταθμό. Στὶς ὀκτὼ ἀκριβῶς ἡ Λουΐζα ἐδειπνοῦσε μὲ τὸν σύζυγό της.

GIORGIO SCERBANENCO

Οἱ περιφημότερες μοιραῖες γυναῖκες

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 8ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

νὰ πωλήσῃ τὰ ἐρωτικὰ γράμματα τοῦ Νέλσωνος καὶ ἐν τέλει ἀπέθανε, μόνη καὶ ἐγκαταλελειμμένη εἰς ἕνα νοσοκομεῖον τοῦ Καλαί.

⁂

Μιὰ ἀπὸ τὰς πλέον ὡραίας πριγκηπίσσας τῆς Εὐρώπης ἦτο ἡ Λουΐζα τῆς Σαξωνίας, ἡ ὁποία θ' ἀνήρχετο εἰς τὸν θρόνον ἂν δὲν ἐγνώριζε τὸ ἐρωτικὸν πάθος. Ἦταν ἐκ φύσεως ἀνήσυχη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν αὐλικὴν ἐθιμοτυπίαν, καὶ ἀνεζήτει τὴν εὐτυχίαν εἰς ἕνα ἐλεύθερον ἔρωτα. Δὲν τὴν βρῆκε ὅμως.

Ἠθέλησε νὰ τὴν κυνηγήσῃ, νὰ τὴν πιάσῃ μὲ κάθε θυσίαν. Ἔφυγε διὰ τὴν Φλωρεντίαν, ὅπου ὑπανδρεύθη τὸν διάσημον μουσικὸν Τοζέλλι. Δὲν ηὐτύχησε ὅμως ὅπως ἤθελε. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν ἤργησε νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, λόγῳ ἀσυμφωνίας χαρακτήρων. Ἡ καλλονή της ἔσβυσε. Ἐπέρασαν χρόνια βουτηγμένα εἰς τὴν λύπην. Καὶ ἡ πριγκήπισσα, τῆς ὁποίας αἱ μυθιστορηματικαὶ περιπέτειαι ἀπησχόλησαν πολὺ τὸν παγκόσμιον τύπον, ζῇ μόνη, πτωχὴ καὶ ἐγκαταλελειμμένη εἰς τὰς Βρυξέλλας.

⁂

Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἦταν ὡραία σὰν θεά, ἦταν ἡ Λόλα Μοντέζ. Τολμηρή, ἀποφασιστική, ἕτοιμη διὰ τὸ κάθε τι, δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ ὑποδουλώσῃ κάθε ἄνδρα τῆς ἐποχῆς της. Ἡ ἱστορία της εἶναι συνηθισμένη: Ἐγεννήθηκε εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ ἐσπούδασε εἰς τὴν Σκωτίαν, ὅπου ἐγνώρισεν ἕνα νεαρὸν φοιτητήν, τὸν Τζαίημς Τόμας. Τὸν ἀγάπησε τρελλὰ καὶ τὸν πανδρεύθηκε διὰ νὰ νομιμοποιήσῃ τὰς στενὰς σχέσεις της. Ἔπειτα ἔφυγε μαζί του διὰ τὰς Ἰνδίας. Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ τὸν βαρεθῇ καὶ νὰ κουρασθῇ ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν ζωήν. Ἠκολούθησε λοιπὸν ἕναν ἐραστήν της, ἕναν Ἄγγλον ἀξιωματικόν, τὸν ὁποῖον ἐγκατέλειψε μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Κατόπιν ἔγινε χορεύτρια ἰσπανικῶν χορῶν. Τὸ Παρίσι, τὸ Λονδῖνον, ἡ Βαρσοβία καὶ τὸ Βερολῖνον τὴν ἐθαύμασαν καὶ τὴν ἐχειροκρότησαν... Ἐπὶ δέκα ἔτη, ἐσκόρπισε γύρω της τὸν ἔρωτα, ἐπέρασε ἀπὸ ἀμέτρητες ἀγκαλιές, ἐσκανδάλισεν ὅλον τὸν κόσμον, ἕως ὅτου εἰς τὸ Μόναχον κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιὰ τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας.

Ἔγινε εὐνοουμένη του καὶ κόμησσα τοῦ Λάντσφιλντ. Μὲ τὴν ἀνυπόφορη ὅμως ὑπερηφάνειά της ἐπροκάλεσε τόσον μῖσος εἰς τὸν λαόν, ὥστε ὁ Βασιλεὺς ἠναγκάσθη νὰ τὴν διώξῃ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ τύχη τὴν ἐγκατέλειψε. Τὰ τεράστια χρέη της τὴν ἠνάγκασαν νὰ... ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα της, νὰ φύγῃ διὰ τὴν Ἀμερικήν. Ἀλλὰ ὁ στρατὸς τῶν δανειστῶν της τὴν ἐκυνήγησε καὶ ἐκεῖ καὶ τὴν ἐτράβηξε εἰς τὰ δικαστήρια.

Ἐπὶ τέλους, προσεβλήθη ἀπὸ μίαν φρικτὴν ἀσθένειαν καὶ ἀπέθανε εἰς ἕνα μικρὸν νοσοκομεῖον, ὀλίγας ἡμέρας προτοῦ ἐκδοθῇ ἡ ὁριστικὴ δικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον της.

⁂

Θλιβερωτάτη ὑπῆρξε καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ναταλίας τῆς Σερβίας, τῆς βασιλίσσης ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο — καὶ ἦτο πράγματι — μιὰ ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας γυναῖκας τῆς Εὐρώπης. Ὁ Βασιλεὺς Μιλᾶνος, γοητευμένος ἀπὸ τὴν καλλονήν της, τὴν ὑπανδρεύθη. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ ὀλίγα ἔτη τὴν ἔδιωξε ἐξ αἰτίας μιᾶς αὐλικῆς μηχανορραφίας.

Χωρὶς σπίτι καὶ οἰκογένειαν, ἐξόριστη καὶ δυστυχισμένη, ἡ Ναταλία κατέφυγε εἰς τὸ Παρίσι καὶ κανεὶς δὲν ξαναμίλησε πλέον δι' αὐτήν, ὡς τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι τὴν εἶχε πιάσει ἡ ἀστυνομία... ἐπειδὴ ἐζητοῦσε ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς δρόμους.

Ἡ γυναῖκα στὸ Θέατρο

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 5ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

δρόμο, στὰ μαγαζιά; καὶ γιατί; Γιατὶ ἐγὼ ἐκείνη τὴ στιγμὴ θυμόμουνα μιὰ σκηνὴ τοῦ ρόλου μου καὶ χωρὶς καθόλου νὰ λάβω ὑπ' ὄψι μου ποῦ βρισκόμουνα ἔκανα τ' ἀνάλογα σκηνικὰ καὶ τὶς ἀνάλογες γκριμάτσες. Ξέρετε τί τράβηξα μὲ τὸν ρόλο μου «Πέερ Γκὺντ» τὴν Ὤζε; Ξύπναγα τὴ νύχτα... καὶ παρίσταναν. Τώρα ἔχω τρία λογάκια, σὲ προσεχὲς ἔργο, καὶ κλείνουμαι ὧρες ὁλόκληρες στὸ δωμάτιό μου, ὄχι βέβαια γιὰ νὰ μάθω τὰ λόγια μου, ἀλλὰ γιὰ νὰ διώξω ἀπὸ πάνω μου τὴ Σαπφὼ καὶ νὰ ντυθῶ, νὰ ἐνσαρκωθῶ, νὰ γίνω ἕνα μὲ τὸν ρόλο μου. Τίποτ' ἄλλο;

— Θὰ σᾶς κάνω μιὰ ἀδιάκριτη ἴσως ἐρώτησι. Στὸ θέατρο ἡ ζωή σας ὑπῆρξε πάντα ρόδινη; Ποτὲ δὲν δυστυχήσατε;

— Ποιὸς σᾶς τὄπε αὐτό; Καὶ φτώχειες τράβηξα καὶ δυστυχίες καὶ πεῖνες!... Μιὰ φορὰ, χειμῶνας καιρός, ταξίδεψα ἐπὶ 48 ὧρες... στὸ κατάστρωμα τοῦ βαποριοῦ! καὶ νηστική, γιατὶ δὲν μὲ φτάνανε τὰ λεφτά μου γιὰ περισσότερα μεγαλεῖα. Μιὰ ἄλλη φορὰ ἔφαγα ἕνα αὐγὸ... στὰ τρία!

— Δηλαδή;

— Νά, ἤμουνα τότε μὲ τὸν θίασο τοῦ Σαγιώρ. Οἱ δουλειὲς δὲν πηγαίνανε καθόλου καλὰ κι' ἐγὼ ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἑαυτό μου εἶχα νὰ θρέψω καὶ τὴν ἀδελφή μου. Ἦρθε Πάσχα, κι' ἐμεῖς δὲν εἴχαμε οὔτε ψωμὶ νὰ φᾶμε. Στὸ ἴδιο δωμάτιο μ' ἐμᾶς ἔμενε καὶ μιὰ ἄλλη ἠθοποιός. Ξεκινήσαμε κι' οἱ τρεῖς, μετὰ τὴν πρόβα μας, νὰ πᾶμε στὴν καμαροῦλα μας νὰ κάνουμε Πάσχα... μὲ τὴν τσέπη ἄδεια καὶ τὸ στομάχι πιὸ ἄδειο. Μόλις μπήκαμε μέσα, ἦρ-[illegible] μας καὶ μᾶς ἔφερε... ἕνα αὐγὸ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου!

Μὲ τί λαχτάρα τὸ πήραμε, μὲ τί σβελτωσύνη τὸ καθαρίσαμε καὶ μὲ τί εὐχαρίστησι τὸ μοιραστήκαμε στὰ τρία — χωρὶς νὰ ξεχάσουμε νὰ πούμε καὶ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη — δὲν λέγεται!

Μιὰ φορὰ πάλι, μὲ τὸν θίασο τῆς Κυβέλης, εἶχα νὰ φάω μιὰ ἑβδομάδα ὁλόκληρη!... Καὶ κεῖνος ποὺ μ' ἀνακάλυψε ἤτανε ὁ μακαρίτης ὁ Μαρίκος. Χάρις σ' αὐτὸν ἔφαγα ἕνα ὁλόκληρο πιάτο καλομαγειρεμένο φαΐ... Τέτοια ἄλλο τίποτα! Καὶ μάλιστα, σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ γράψετε, γιὰ νὰ δοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ θεωροῦν εὔκολο τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἠθοποιοῦ, τὶς μεγάλες του δυσκολίες καὶ τὶς συχνὲς, τρομερὲς οἰκονομικές του ἀνάγκες.

— Μείνετε ἀπολύτως ἥσυχη. Καὶ τώρα μιὰ τελευταία ἐρώτησι, μ' ὅλο ποὺ ξέρω πὼς αὐτὸ πιὰ λέγεται κατάχρησις.

— Τί θέλετε ἀκόμη;

— Κατὰ τὴν ἀντίληψί σας καὶ τὴν πεῖρα σας πάντοτε — ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπόδοσι τῆς συγκινήσεως καὶ τοῦ αἰσθήματος στὴ σκηνή, ποιὸς βρίσκετε ὅτι εἶναι εἰλικρινέστερος, ἡ γυναῖκα ἢ ὁ ἄνδρας;

— Ὁ ἄνδρας.

— Πῶς αὐτό; Ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι φύσει πιὸ αἰσθηματικὸς ἄνθρωπος;

— Στὴ ζωή, ναί. Στὸ θέατρο ὅμως, παίζει περισσότερο τὸ αἴσθημά της ἀπ' ὅ,τι τὸ ζῇ. Ἐνῷ ὁ ἄνδρας, ὅλον τὸν κρυμμένο ἑαυτό του στὴ ζωή, τὸν δίνει στὴ σκηνή. Ἐγὼ ὁσάκις παίζω μὲ τὸν Βεάκη, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν παρασυρθῶ, νὰ μὴ συγκινηθῶ, νὰ μὴ ξεχαστῶ καὶ νὰ μὴ γίνω θεατής του. Δὲν ξέρω ἂν τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σ' ἐκεῖνον. Ἐκεῖ ποὺ διαφέρουμε οἱ ἄνδρες ἀπ' τὶς γυναῖκες στὸ θέατρο, εἶναι ἡ ἀπόδοσις τῆς στοργῆς. Πάντα ἡ γυναῖκα θἆναι ἀπείρως καλύτερη ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ὅπως κι' ὁ ἄνδρας θἆναι πολὺ ἀληθινώτερος ἀπ' τὴ γυναῖκα στοὺς ἐρωτικοὺς ρόλους.

— Πῶς αὐτό;

— Μὰ σ' αὐτὰ τὰ πράγματα — ἔτσι, μεταξύ μας, τώρα — καὶ στὴ ζωὴ ἀκόμα, αὐτοὶ εἶναι λίγο πιὸ καπάτσοι ἀπὸ μᾶς τὶς γυναῖκες.

Εὐχαρίστησα κι' ἔφυγα ἀπὸ τὴν μεγάλη μας Σαπφώ, μὲ πίκρα, γιατὶ τόσο γρήγορα τέλειωσε ἡ μικρή μας αὐτὴ συνδιάλεξι. Ὅπως λέει κανεὶς ὅταν τὴν βλέπει στὴ σκηνή, ἄς εἶχα κι' ἄλλα μάτια νὰ τὴν βλέπω, ἔτσι κι' ἐγώ, δεόμουνα μέσα μου νἆχα κι' ἄλλα αὐτιὰ νὰ τὴν ἀκούω. Ἁπλή, μὲ τὸ γέλιο στὸ στόμα, πρόθυμη, καλόκαρδη, εὐγενικιά, γλυκομίλητη, ἀβίαστη. Ὅ,τι ἔλεγε ἤτανε εἰλικρινές, βγαλμένο ἀπ' τὴν καρδιά της, ὅπως κάθε ρόλος της, κάθε καινούργια της δημιουργία.

Ἡ Σαπφὼ Ἀλκαίου, εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς λιγοστὲς ἐκπροσώπους τῆς γυναικείας θεατρικῆς τέχνης. Δόξασε καὶ δοξάζει τὴν ἑλληνικὴ σκηνὴ καὶ τὴν Ἑλληνίδα γυναῖκα ἠθοποιό!

Μ. Β. Κ.

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τ' ἀποκτᾶτε ἂν βάφετε ἕνα ἀπὸ τὰ περσινά σας φορέματα μὲ τὰς γερμανικὰς βαφὰς ARTI, ποὺ κάθε παληὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο καὶ μοδέρνο. Ἐπιτυχία ἀφάνταστος. Οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ
Ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένη.
Δέχεται ὁδὸς Ὁμήρου 46
Τηλέφ. 28-129

Στῆθος μὲ στῆθος μὲ τὰς τίγρεις

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 9ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

μαστοῦ, ἀρχίζει νὰ μανθάνῃ διάφορες ἀσκήσεις.

Ἡ ἐφαρμοζομένη πολλάκις μέθοδος ὑπὸ τῶν διαφόρων θηριοδαμαστῶν δὲν εἶναι μιὰ καὶ μόνη, ἀλλὰ ὁ καθεὶς ἀπ' αὐτοὺς ἐφαρμόζει μέθοδον ἰδικήν του καὶ ἀναλόγως τῆς εὐφυΐας καὶ ζωηρότητος τῆς τίγρεως. Καὶ ἡ μέθοδος ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα πειράματα καὶ παρατηρήσεις ἐντελῶς ἀτομικάς. Μόνον ἕνας κανὼν δὲν ἀλλάσσει ποτέ: «Ἡ τίγρις πρέπει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ὑποδουλωμένη». Ὁ κανὼν αὐτὸς πρέπει πάντοτε νὰ ὑφίσταται, χρησιμοποιουμένων διαφόρων μέσων πρὸς διατήρησίν του, εὐφυῶν καὶ ἀποτελεσματικῶν.

Ἄλλως τε ἡ τέχνη τοῦ θηριοδαμαστοῦ ἔγκειται ἀκριβῶς εἰς αὐτὰ τὰ δεδομένα: Ὅταν δι' ἕνα οἱονδήποτε λόγον παύσουν νὰ ὑφίστανται, τότε ἀρχίζουν διὰ τὸν θηριοδαμαστὴν οἱ σοβαρώτεροι κίνδυνοι.

Τὸ ἀγέρωχον τοῦ βλέμματος καὶ ἡ ἀκατάπαυστος προσοχὴ καὶ σκέψις τοῦ θηριοδαμαστοῦ, ποὺ πολλοὶ τὴν ἐκλαμβάνουν καὶ τὴν χαρακτηρίζουν ὡς ὑπνωτιστικὴν δύναμιν, ἔχουν μεγάλην σημασίαν εἰς τὰς κρισίμους στιγμάς. Ἐπίσης εἶναι παλαιὸς κανὼν καὶ τὸν ἐφαρμόζουν ὅλοι σχεδὸν οἱ θηριοδαμασταί, ἡ ἀπότομος προσέλκυσις τῆς προσοχῆς τοῦ θηρίου, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιθέσεως διὰ μιᾶς βιαίας πράξεως. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χρησιμεύουν οἱ πυροβολισμοί, ἐντελῶς ἀκίνδυνοι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀσκήσεων, ὅταν ἕνα θηρίον εἶναι μανιασμένον.

Ἐν τούτοις, παρ' ὅλας αὐτὰς τὰς προφυλάξεις, εἶναι συνήθεις αἱ τραγῳδίαι ποὺ συμβαίνουν εἰς τὰ ἱπποδρόμια καὶ μάλιστα εἰς τοὺς πλέον καλοὺς θηριοδαμαστάς. Ἔτσι κι' ὁ περίφημος θηριοδαμαστὴς Κρόνε κατεσπαράχθη εἰς μίαν παράστασιν, εἰς τὸ Ντάβινσον, ἀπὸ μίαν τίγριν, καὶ πολλοὶ ἄλλοι θηριοδαμασταὶ εἶχαν τὴν αὐτὴν τραγικὴν τύχην του.

Ὅταν μιὰ τίγρις κατορθώσῃ νὰ δραπετεύσῃ, ἔστω καὶ διὰ μίαν καὶ μόνην φοράν, ἀπὸ τὸν σιδερένιον κλωβόν της ἢ ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ θηριοδαμαστοῦ, εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ὑπακούσῃ πλέον. Ἡ τίγρις θὰ παρουσιάζῃ βέβαια ἀκαταμάχητα ἄγρια ἔνστικτα, ὥστε θ' ἀναγκάσῃ τὸν θηριοδαμαστὴν νὰ μὴν ἐργασθῇ πλέον μὲ αὐτήν.

Ἡ «Φατμά», ἡ ὑπερήφανος τίγρις, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ Βάγκνερ ἐπαρουσίαζε καταπληκτικὰς ἀσκήσεις, ἕνα βράδυ, εἰς τὴν Βιέννην, ὅταν ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ ἡ παράστασις, ἐπετέθη κατὰ τοῦ θηριοδαμαστοῦ ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ τὸν ἔρριψε κάτω. Αἱ ἀντλίαι, οἱ πυροβολισμοὶ καὶ κάθε ἄλλο μέσον, ἔσωσαν ὡς ἐκ θαύματος τὸν Βάγκνερ μὲ ἕνα σοβαρώτατο τραῦμα εἰς τὴν ὠμοπλάτην.

Πῶς συνέβη αὐτό; Ἁπλούστατα, ὁ Βάγκνερ δὲν ἐπρόσεξε τὰς κινήσεις τῆς τίγρεως ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ αὐτὴ τοῦ ἐπετέθη διὰ νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Εἰς τὴν Νεάπολιν, ἕνα μῆνα ἀργότερον, ἡ ἐπίθεσις τῆς τίγρεως ἐκ τῶν ὄπισθεν ἐπανελήφθη, ἀλλὰ ὁ θηριοδαμαστής, χάρις εἰς τὴν ἐπιδεξιότητά του, μόλις κατώρθωσε νὰ σωθῇ.

GINO GIUBINI

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ
"ΣΙΛΟΥΕΤ„

Ὁ Οἶκος «ΣΙΛΟΥΕΤ» Καλαμιώτου 25 εἶνε ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος ἀνὰ τὰ Βαλκάνια.

Διδάσκονται Γυναικεῖα, Παιδικά, Ἐσώρρουχα, Προῖκες, Ἀνδρικὰ ὑποκάμισα, Πυτζάμες κτλ. μὲ σύστημα εὔκολον καὶ ἀλάνθαστον. Τὸ πλῆθος τῶν μαθητριῶν, τὸ ὁποῖον συρρέει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, μαρτυρεῖ τὴν ἠγγυημένην ἐκμάθησιν. Ἡ διδασκαλία γίνεται ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς καθηγητρίας καὶ Διευθυντρίας τοῦ Οἴκου κ. Ἀγάθης Ἄντωνι, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλεται τὸ περίφημο σύγγραμμα «Μέθοδος Κοπτικῆς Σιλουὲτ» προσφερόμενον δωρεὰν εἰς τὰς μαθητρίας της.

Οἰκοτροφεῖον ὑπὸ αὐστηρὰν οἰκογενειακὴν ἐπίβλεψιν. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας ζητήσατε νέον μας κανονισμόν.

Τὸ μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι βιβλίον «Μέθοδος Κοπτικῆς Σιλουὲτ» πωλεῖται ἀντὶ 157 δραχμῶν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΣ — ΘΕΟΔΩΡΑ — ΕΙΡΗΝΗ — ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ — ΘΕΟΦΑΝΩ — ΖΩΗ Η ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ — ΑΝΝΑ ΔΑΛΑΣΗΝΗ

θ'.

ΕΝΩ ὁ Ἰουστινιανὸς γοητευμένος ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῶν ρωμαϊκῶν ἀναμνήσεων, ἐνθουσιαζόταν μὲ ἰδέες θαυμάσιες καὶ ἀπραγματοποίητες, ἐνῷ ὀνειρευόταν νὰ ἀναστηλώσῃ τὴν αὐτοκρατορία τῶν Καισάρων καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ μὲ τὴν ἕνωσι μὲ τὴ Ρώμη τὴν ἐπικράτησι τῆς Ὀρθοδοξίας, ἡ Θεοδώρα πιὸ λεπτὴ καὶ πιὸ προνοητική, ἔστρεφε τὰ μάτια της πρὸς τὴν Ἀνατολή. Ἀνέκαθεν συμπαθοῦσε αὐτοὺς τοὺς μοναχοὺς τῆς Συρίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, τοὺς Ζώρας, τοὺς Ἰακώβους Βαραδαίους, καὶ πολλοὺς ἄλλους ποὺ ἐδέχετο στὸ παλάτι καὶ ζητοῦσε τὶς εὐχές τους, παρὰ τὴν ἀκομψότητα τῶν κουρελιῶν τους καὶ τὴν σκαιότητα τῆς σκληρῆς των εἰλικρινείας. Σὰν κάθε καλὴ βυζαντινή, ἦταν εὐλαβὴς καὶ εἰλικρινὰ θρήσκα. Ἀλλὰ ξέχωρα ἀπ' αὐτὸ, εἶχε πολὺ μεγάλη ἐξυπνάδα καὶ πολιτικὴ κρίσι, ὥστε νὰ ἐννοῇ πόση σπουδαιότητα εἶχαν γιὰ ἕνα χριστιανικὸ κράτος τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα καὶ πόσο κίνδυνο διέτρεχε ἂν ἀδιαφοροῦσε γι' αὐτά. Αἰσθανόταν λοιπὸν πὼς οἱ πλούσιες καὶ ἀνθηρὲς ἐκεῖνες ἐπαρχίες τῆς Ἀσίας, τῆς Συρίας καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἀποτελοῦσαν ἀληθινὰ τὶς ζωντανὲς δυνάμεις τῆς μοναρχίας, αἰσθανόταν τὸν κίνδυνο ποὺ δημιουργοῦσαν στὴν αὐτοκρατορία οἱ θρησκευτικὲς ἔριδες μὲ τὶς ὁποῖες οἱ ἀνατολικὲς ἐθνότητες ἐξεδήλωναν στὶς περιοχὲς αὐτὲς τὶς χωριστικές τους διαθέσεις, αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ κατευνάζῃ μὲ παραχωρήσεις καὶ πλατειὰ ἀνοχὴ τὶς ἀπειλητικὲς δυσαρέσκειες, καὶ ὅταν προσπαθοῦσε νὰ κατευθύνῃ πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ τὴν αὐτοκρατορικὴ πολιτική, μπορεῖ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ χωρὶς νὰ θεωρηθῇ παραδοξολόγος, πὼς ἔβλεπε πιὸ σωστὰ καὶ προαισθανόταν πιὸ καθαρὰ τὸ μέλλον, ἀπ' τὸν αὐτοκρατορικό της σύζυγο.

Ἡ Αὐτοκράτειρα Θεοδώρα.

Ἐνῷ ὁ Ἰουστινιανὸς, θεολόγος στὴν ψυχὴ, ἠσχολεῖτο μὲ θρησκευτικὰ ζητήματα, ἀπὸ ἀγάπη μόνο γιὰ τὴ συζήτησι καὶ ἀπὸ τὴν ἄγονο εὐχαρίστησι νὰ δογματίζῃ, ἡ Θεοδώρα, ἦταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν μεγάλων αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου ποὺ κάτω ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη καὶ εὐμετάβλητη μορφὴ τῶν θεολογικῶν συζητήσεων, ἤξεραν νὰ βλέπουν πάντα τὴν οὐσία τῶν πολιτικῶν προβλημάτων. Καὶ γι' αὐτὸ ἐν ὀνόματι τῶν συμφερόντων τοῦ κράτους, ἡ Θεοδώρα ἀκολούθησε ἀποφασιστικὰ τὸ δρόμο της, προστατεύοντας φανερὰ τοὺς αἱρετικούς, ἀντιμετωπίζοντας θαρραλέα τὴν παπωσύνη, σύροντας πίσω της τὸν ἀναποφάσιστο καὶ ταραγμένο Ἰουστινιανὸ, πέφτοντας σύσσωμη στὴ μάχη, χωρὶς ποτὲ νὰ ὁμολογῇ τὴν ἧττα της. Στὴν προστασία της ἡ αἱρετικὴ Αἴγυπτος χρωστοῦσε μακρὰ ἔτη καθὼς καὶ ἡ αἱρετικὴ Συρία, ποὺ κατώρθωσε ν' ἀνασυστήσῃ τὴν ἐθνική της Ἐκκλησία ποὺ κατεδιώκετο. Στὴν προστασία τῆς Θεοδώρας οἱ σχισματικοὶ χρωστοῦσαν πὼς ἔτυχαν στὴν ἀρχὴ συγγνώμης, κι' ἔπειτα ἄρχισαν ἐλεύθερα τὴν προπαγάνδα τους καὶ μπόρεσαν ἀργότερα νὰ περιορίσουν τοὺς ἀφορισμοὺς τῶν Συνόδων καὶ τὴν αὐστηρότητα τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Στὶς ἐνθαρρύνσεις της τέλος καὶ στὴ συνδρομή της, χρωστοῦσαν οἱ μονοφυσιτικὲς ἀποστολὲς τὶς ἐπιτυχίες των στὴν Ἀραβία, στὴ Νουβία καὶ στὴν Ἀβησσυνία. Ὥς τὴν τελευταία της ἡμέρα ἀγωνίσθηκε γιὰ τὶς πεποιθήσεις της, ἐπίμονα σὰν πολιτικὸς ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ μὲ πάθος σὰν ἀληθινὴ γυναῖκα, εὔκαμπτη ἢ βίαιη, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ἀρκετὰ τολμηρὴ γιὰ νὰ φυλακίζῃ καὶ νὰ ἐκθρονίζῃ ἕνα Πάπα, ἀρκετὰ ἐπιτήδεια γιὰ νὰ ὑποτάσσῃ ἄλλους στὶς θελήσεις της, ἀρκετὰ γενναία γιὰ νὰ προστατεύῃ τοὺς φίλους της ποὺ κατεδιώκοντο καὶ νὰ τοὺς δίνῃ τὰ μέσα γιὰ νὰ ξανασυσταίνουν τὶς ἐκκλησίες των, ἀρκετὰ ἐπιδέξια γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ συχνὰ, ὅ,τι κι' ἂν συνέβαινε, τὴν πολιτική της στὸν αὐτοκράτορα.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν συγχώρησε στὴ Θεοδώρα οὔτε τὴ βάρβαρη ἐκθρόνισι τοῦ παπᾶ Σιλβερίου, οὔτε τὴν ἔμμονο πίστη της στὸ μονοφυσισμὸ, οὔτε τὴ δεσποτική της βία, μὲ τὴν ὁποίαν ἱκανοποίησε τὴ μνησικακία της ἐναντίον ἐκκλησιαστικῶν προσώπων, ποὺ ὁ Βιγίλιος ἰδίως ὑπῆρξε τὸ πιὸ σκληρὸ παράδειγμα. Ἀπὸ αἰῶνα σὲ αἰῶνα, ὅλοι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοὶ ἐσκέπασαν τὸ ὄνομά της μὲ κατάρες καὶ ὕβρεις. Ἀλλὰ ἡ Θεοδώρα εἶναι ἀξία νὰ κριθῇ μὲ λιγώτερη ἐμπάθεια καὶ περισσότερη δικαιοσύνη. Σίγουρα, ἐξυπηρέτησε τὰ σχέδιά της μὲ ὑπερβολικὰ φλογερὸ πάθος, μὲ μεγάλο δεσποτισμὸ, μὲ κακία, μὲ ψυχρὴ σκληρότητα πολλὲς φορές. Ἀλλὰ στὸν ἴδιο ἀγῶνα, ἐπέδειξε συχνὰ σπουδαῖα προτερήματα, ζωηρὴ συναίσθησι τῶν ἀναγκῶν τῆς διοικήσεως, σαφῆ κατανόησι τῆς πραγματικότητος καὶ ἡ πολιτικὴ ποὺ ὠνειροπόλησε, τιμᾷ τὴν κρίσιν τῆς σκέψεώς της, καὶ γενικὰ ὅταν μελετήσωμε ψύχραιμα τὰ πράγματα, ἡ πολιτικὴ αὐτὴ φαίνεται ἀντάξια ἑνὸς αὐτοκράτορος.

V.

Ἀλλὰ — καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον τῆς φυσιογνωμίας της — κάτω ἀπὸ τὶς ἰδιότητες τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρὸς, ἡ Θεοδώρα ἔμενε γυναῖκα. Ἔμενε γυναῖκα μὲ τὴν κλίσι της στὴν πολυτέλεια καὶ τὴν κομψότητα, ἀλλὰ πιὸ πολὺ μὲ τὰ δυνατά της πάθη καὶ τὰ φλογερά της μίση. Ὅταν ἐκινδύνευε τὸ συμφέρον της δὲν ἤξερε οὔτε δισταγμοὺς, οὔτε ἀμφιβολίες. Ἀδυσώπητα ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸ δρόμο της ὅλους ἐκείνους ποὺ ἡ ἐπιρροή τους μποροῦσε νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ τὴ δική της καὶ χωρὶς οἶκτο συνέτριψε ὅλους ἐκείνους ποὺ στὴ φιλοδοξία τους ὠνειρεύθηκαν νὰ κλονίσουν τὸ κῦρος της. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὶς προσβολές τους, γιὰ νὰ διαφυλάξῃ τὴν κυριαρχία της, κάθε μέσο τῆς φαινόταν καλὸ, ἡ δύναμις καὶ ἡ ὑποκρισία, τὸ ψέμμα καὶ ἡ διαφθορὰ, ἡ ραδιουργία καὶ ἡ βία. Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ αἰσθάνθηκε νὰ τῆς ξεφεύγῃ ἡ ἀναποφάσιστη ψυχὴ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἂν μπροστὰ στὶς περιστάσεις ἢ μπροστὰ σὲ πιὸ ἰσχυρὲς ἐπιρροὲς προσποιόταν πὼς ὑπέκυπτε, αὐτὸ ἦταν παροδικὸ καὶ πάντα ἡ τολμηρὴ καὶ ἐπιδέξια σκέψις της ἐργαζόταν γιὰ νὰ πάρῃ στὸ μέλλον τὶς πιὸ λαμπρὲς ἀντεκδικήσεις καὶ ἱκανοποιήσεις: Φιλόδοξη καὶ πονηρὴ, ἔπρεπε νὰ ἔχῃ πάντα καὶ σὲ κάθε τί τὴν τελευταία λέξι. Καὶ τὸ κατώρθωνε.

Οἱ ἀργόσχολοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως διηγοῦντο εἰς βάρος της σκοτεινὲς ἱστορίες γιὰ μυστικὲς θανατώσεις, γιὰ ὑπόγειες φυλακὲς, γιὰ σιωπηλὲς καὶ τρομερὲς εἱρκτὲς, ὅπου ἡ Θεοδώρα φυλάκιζε καὶ ἐβασάνιζε τὰ θύματά της. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ προσέξωμε κατὰ γράμμα αὐτὰ τὰ ἀνέκδοτα. Μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ θύματα τῆς αὐτοκρατείρας, ἔζησαν ἀρκετὰ καλὰ καὶ στὸ τέλος, παρὰ τὶς παροδικὲς δυσμένειες, ἔκαναν ὡραία σταδιοδρομία. Ἐξ ἄλλου εἶναι γεγονὸς, πὼς οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοί της ἐπλήρωσαν ὄχι μὲ θάνατο, ἀλλὰ ἁπλῶς μὲ ἐξορία τὴν ἀντίπραξι ποὺ ἐτόλμησαν νὰ τῆς προτάξουν.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

20 τοῖς 100

Στοὺς 100 ἄνδρας οἱ 20 μόνον ἔχουν κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας των τὰ μαλλιά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔδωκεν ἡ φύσις. Τί θλιβερὰ παρατήρησις, ἡ ὁποία ὅμως δὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τῶν εὐφυῶν ἐπιχειρηματιῶν, ποὺ διαφημίζουν σκανδαλωδῶς διάφορα ἀντιεπιστημονικὰ παρασκευάσματα κατὰ τῆς πιτυρίδος καὶ τῆς τριχοπτώσεως. Προσέξατε μὴν ἀπατηθῆτε καὶ σεῖς! Διότι τὰ προϊόντα αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν καμμίαν ἀποτελεσματικότητα, ἐπειδὴ ἁπλούστατα δὲν ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῆς ΑΙΤΙΑΣ ποὺ προκαλεῖ τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν πιτυρίδα. Ἀντιθέτως τὸ Γερμανικὸν βιολογικὸν προϊὸν ἡ ΤΡΙΛΥΖΙΝ, περιέχουσα κατὰ βάσιν χολεστερίνην (ἤτοι τὴν οὐσίαν ἐκείνην ποὺ λόγῳ ἐλλείψεως ἀρκετῆς ποσότητος ἀπὸ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς μας προκαλεῖ κατ' ἀρχὰς τὴν πιτυρίδα καὶ κατόπιν τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν φαλάκραν), στηρίζεται ἐπὶ δεδομένων ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ καὶ εἶναι κατὰ συνέπειαν θετικῶς ἀποτελεσματική. Μὲ καθημερινὴν χρῆσιν τῆς ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται
Ἡ τριχόπτωσις σταματᾷ
Νέα μαλλιὰ ξαναφυτρώνουν

TRILYSIN

Ὁ Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος κ. ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Ἀλκαίου 1, Ἀθῆναι, ἀποστέλλει δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς Τριλυζίν.

αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία

Στὴν Ἐλεονώρα Π., Θεσσαλονίκην.— Καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ στὴν αἰσθηματικὴ στήλη τῆς «Γυναίκας» συζητήσαμε γιὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐπιστολογραφίας μεταξὺ ἀγνώστων προσώπων. Θυμᾶστε; Εἴσθε ἀπελπισμένη, γιατὶ ὁ νέος, στὸν ὁποῖο δώσατε τὴν ἐμπιστοσύνη σας, διάβασε τὰ γράμματά σας σὲ τρίτους, κοροϊδεύοντας τὰ αἰσθήματά σας». «Τὰ λόγια πετοῦν, ἀλλὰ τὰ γράμματα μένουν», ἀγαπητὴ φίλη. Πολλὲς τρυφερὲς ἐπιστολὲς γίνονται γελοῖες, ὅταν ἀπευθύνωνται σὲ ἀνθρώπους ποὺ ἔπαυσαν νὰ μᾶς ἀγαποῦν. Τὰ ἐρωτικὰ γράμματα, ὕστερα ἀπ' τὴ διάρρηξι τῶν σχέσεων τῶν δύο ἐρωτευμένων, πρέπει νὰ καίγωνται, χωρὶς νὰ ξαναδιαβαστοῦν. Ὁ ἐκχειλισμὸς τῶν διαφόρων αἰσθημάτων φαίνεται τότε σὰ μιὰ αὐθεντικὴ ἐκδήλωση τοῦ πάθους ποὺ ἔσβυσε, ἔγινε στάχτη καὶ προκαλεῖ τὴν ἱλαρότητα, ἢ τὴν ἀπέραντη ἀπογοήτευση. Μὲ ρωτᾶτε τί νὰ κάνετε μὲ τὰ δικά σας γράμματα. Τὰ διαβάζετε καμμιὰ φορὰ στὴ μοναξιά σας κι' αὐτὸ σᾶς παρηγορεῖ καὶ σᾶς ἀνακουφίζει.

Σᾶς λέω ἀπροκάλυπτα τὴ γνώμη μου: Προσπαθῆστε μέσῳ κανενὸς προσώπου ποὺ συνδέεται μὲ τὸν κύριο αὐτόν, νὰ πάρετε πίσω τὴν αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία σας καὶ τότε ἐξαφανῖστε ὅλ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

Μ. Καβάλλαν.— Ἐπειδὴ στὴν ἀγαπητὴ φίλη μας «πρὸ ὀλίγου» ἔγραψα νὰ κάψη τὴν αἰσθηματική της ἀλληλογραφία, ποὺ τῆς ἔκανε τόσο κακό, συμβουλεύω καὶ σὲ σᾶς τὸ ἴδιο. Σᾶς λέω καὶ κάτι ἄλλο: Μὴν ἀνοίγετε ποτὲ «τὸ μυστικὸ περιβόλι σας» τόσο διάπλατα...Μὴν ἐμπιστεύεσθε τὰ μύχια αἰσθήματά σας σὲ ὅποιον τύχει. Τὰ κορίτσια, ὅταν εἶναι πολὺ νέα, δὲν φαντάζονται τὶς παγίδες, στὶς ὁποῖες μποροῦν νὰ πέσουν καὶ ἀπ' τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ προφυλαχθοῦν. Γι' αὐτὸ κάποιος—ἡ μάννα, ἡ μεγάλη ἀδελφή, ἡ γιαγιὰ μὲ τὴν πεῖρα της, ἡ αἰσθηματικὴ φίλη—πρέπει νὰ τὰ συγκρατῆ στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Μὲ κολακεύει ἡ ἐμπιστοσύνη σας, ἀγαπητό μου παιδί. Σᾶς συστήνω ὅμως ν' ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλές μου. Θὰ μοῦ πῆτε: «Αὐτὸς ὁ νέος μ' ἀγαπάει... εἶναι εἰλικρινής... ἔχει καλοὺς σκοπούς». Ἂν τὰ πράματα εἶναι ἔτσι—ὅπως τὰ λέτε—γιατί δὲν ἔρχεται σπίτι σας, γιατί σᾶς ζητεῖ συνεντεύξεις κρυφές, γιατί ἀλληλογραφεῖ μαζί σας στὴν «πὸστ ρεστάντ»; Αὐτὰ μοῦ φαίνονται πολὺ ὕποπτα, ἀγαπητή μου, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο σᾶς λέω: «Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸν πειρασμό». Εὔχομαι νὰ βγῶ γελασμένη (ἀπὸ μακρυὰ βέβαια δὲ μπορῶ νὰ ξέρω τὰ πρόσωπα) καὶ νὰ ὁμολογήσω στὴ στήλη αὐτὴν «τὴν ἧττα μου», συγχρόνως δὲ καὶ νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας σας...

Στὴν δυστυχισμένη μάννα, Ἐνταῦθα.— Μοῦ ζητᾶτε συγχώρησι γιατὶ καταφύγατε στὴ στήλη τῆς «Γυναίκας». Ἡ στήλη αὐτή, ἀγαπητή μου, δὲν ξεχωρίζει τάξεις, θεωρεῖ ὅλες τὶς γυναῖκες ἀδελφὲς καὶ ἡ Διάνα τὶς ἐνισχύει, τὶς παρηγορεῖ μὲ λόγια, μὲ τὴν πεῖρα της στὴ ζωή... Τὸ κακὸ ἔγινε, ἀγαπητή μου. Καὶ σεῖς, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες ἀδελφές μας ἐνθουσιάστηκαν μὲ ἕνα σφίξιμο χεριοῦ, συγκινήθηκαν ἀπὸ δυὸ γλυκὰ λόγια, ἑνὸς ὤμορφου νέου, ποὺ τοὺς εἶπε μιὰ σεληνοφώτιστη βραδυὰ κοντὰ στὸ γραφικὸ ἀκρογιάλι. Πίστεψαν στοὺς ὅρκους τῆς αἰώνιας ἀγάπης, σὲ ψεύτικες ὑποσχέσεις καὶ τοῦ ἔδωσαν ὅ,τι πολύτιμο εἶχαν στὴ ζωή. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο προσπαθῶ, τὶς ἄγνωστες φίλες μου ποὺ καταφεύγουν στὴ στήλη αὐτή, νὰ τὶς συγκρατήσω, λέγοντας πὼς πολλὰ ὡραῖα λόγια εἶναι ψεύτικα ἢ εἶναι λεγμένα σὲ μιὰ στιγμὴ μέθης γλυκειάς, ποὺ σβύνει πολὺ γρήγορα. Τώρα ὅμως γιὰ σᾶς δὲν ἔχω παρὰ νὰ πῶ νὰ μὴν ἀφεθῆτε στὴ μεγάλη σας λύπη καὶ στὴν ἀπογοήτευση. Μοῦ λέτε πὼς «τὸ παιδάκι σας δὲν σᾶς ἱκανοποιεῖ γιὰ τὴν περιφρόνηση τῆς κοινωνίας» καὶ πὼς τὰ φωτεινὰ ματάκια του καὶ τ' ἀσημένιο του γέλιο δὲν μποροῦν νὰ σᾶς κάνουν νὰ ξεχάσετε τὴν ἀδικία τὴ δική σας. Λέτε πὼς τὸ φορτίο εἶναι βαρὺ καὶ πὼς θὰ ἐπιθυμούσατε νὰ πεθάνετε...

Θέλω νὰ σᾶς δώσω λίγο θάρρος, δυστυχισμένη μου μαννούλα... Ἀφοῦ μπορεῖτε νὰ ἀφήσετε τὸ παιδάκι σας σὲ μιὰ μακρυνή σας θεία, ποὺ δὲν σᾶς ἐγκατέλειψε στὴ δυστυχία σας καὶ στὴν ἀπομόνωσή σας ξαναγίνετε ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους, ὅπως ἤσαστε καὶ πρίν... Ὁ πόνος τῶν ἄλλων, θ' ἀνακουφίση τὸ δικό σας καϋμὸ καὶ ἡ εὐεργετικὴ ἐργασία θὰ σᾶς παρηγορήση σιγὰ-σιγά. Ἴσως καὶ οἱ δικοί σας συγκινηθοῦν ἀπ' τὴ δοκιμασία σας, ξεχάσουν τὸ «ἁμάρτημά» σας καὶ σᾶς συγχωρήσουν. Ἡ θεία σας—«ὁ ἄγγελος αὐτός», ὅπως μοῦ λέτε—θὰ γίνη μεσάζων στὴν συμφιλίωσι καὶ τὸ παιδάκι σας θὰ τὴ συμπληρώσῃ ἀσφαλῶς. Μὴν ἀπελπίζεσθε. Μετὰ τὴ μπόρα θ' ἀνατείλουν καὶ γιὰ σᾶς καλὲς ἡμέρες. Πιστέψτε με.

Τὴ νεαρὰ ἀναγνώστρια τῆς «Γυναίκας» — τὴν τόσο μορφωμένη καὶ συμπαθητική, ποὺ ἀπὸ πολὺ νέα ἔνοιωσε τόσο βαθειὰ τὰ ἀνώτερα συναισθήματα ποὺ ὡς βάση τῆς ζωῆς της βάζει τὴ θρησκεία, τὴν Πατρίδα καὶ τὸ καθῆκον—συγχαίρω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. «Εἶναι βέβαια δύσκολο νὰ ζήσῃ κανένας σύμφωνα μὲ τὰ ὑψηλὰ διδάγματα Ἐκείνου, σύμφωνα μὲ τὰς συνθήκας τῆς σημερινῆς ζωῆς», ὅπως γράφετε. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ ἀκατόρθωτο... Μὲ συγκινήσατε πολὺ μὲ τὸν νεανικό σας ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴν ἀγάπη σας γιὰ κάθε τι ποὺ εἶναι ἑλληνικό, μὲ τὰ ἐθνικά σας ἰδεώδη, μὲ τὶς ἰδέες σας... Μὴν ἀπογοητεύεσθε, γιατὶ πολλὲς φορὲς παρεξηγεῖσθε ἀπὸ φίλες σας. Σᾶς ζηλεύουν ἢ σᾶς παρεξηγοῦν γιατὶ δὲν καταλαβαίνουν. Πολλὲς κοπέλλες, ἀπορροφημένες ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωή, ποὺ εἶναι ἕνα μεγάλο ψέμα, δὲν μποροῦν νὰ νοιώθουν τὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς μας. Μὴν ἀπογοητεύεσθε γι' αὐτό. Ἀκολουθῆστε τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς... Χωρὶς νὰ συλλογισθῆτε τὶς παρεξηγήσεις καὶ τὴν κακία τοῦ κόσμου. Θἄχετε ἱκανοποιημένη τὴ συνείδησή σας, ποὺ κάνατε τὸ καθῆκον σας καὶ θὰ ἐκτελέσετε τὸν ὑψηλὸ προορισμό σας στὴ ζωή. Πολλὰ κορίτσια—γράφετε — ἔχουν ἀπεριόριστο θαυμασμὸ γιὰ ὅ,τι δὲν εἶναι ἑλληνικὸ καὶ μισοῦν ὅ,τι εἶναι ἑλληνικό... Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Τί μποροῦν ὅμως τὰ παιδιὰ νὰ μαθουν ὅταν τὰ ἐμπιστεύωνται οἱ μητέρες των σὲ ἀνεξέλεγκτες ξένες μπόννες ποὺ στρεβλώνουν τὸ χαρακτῆρα τους καὶ τὰ κάνουν νὰ θαυμάζουν τὴ δική τους πατρίδα; Εἶν' ἀδύνατο ν' ἀνθέξῃ τὸ παραμικρὸ αἴσθημα τῆς φιλοπατρίας. Σχημάτισα γιὰ σᾶς, ἀγαπητὴ ἄγνωστη φίλη μου, τὴν καλλίτερη ἰδέα. Σᾶς λέω:

— Ἀκολουθῆστε τὰ ὡραῖα ἰδανικὰ ποὺ χαράξατε... Θὰ βρῆτε στὸ δρόμο σας ἐμπόδια, ἀφάνταστες δυσκολίες ἴσως. Διατηρῆστε ὅμως μέσα στὴν ψυχή σας τὰ ἰδανικά σας, μὴν ἀπογοητευθῆτε ποτέ. Κι' ἐγὼ ποὺ σᾶς γράφω σήμερα, ξεκίνησα μὲ τὰ ἴδια ἰδανικά, τὶς ἴδιες ἰδέες στὴν πρώτη μου νιότη. Πολλὲς φορὲς ἀπογοητεύθηκα... πικράθηκα... ἔκλαψα... ἀλλὰ δὲν κλονίστηκα.... Ἀκολούθησα τὶς ἀρχές μου. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀνέλαβα καὶ τὴ στήλη αὐτή. Ἴσως γιὰ νὰ συγκρατήσω πολλὰ κορίτσια ἀπὸ τὸν γκρεμό..., νὰ τὶς συμβουλέψω, νὰ τὶς ἐνθαρρύνω, νὰ τονώσω τὸ ἠθικό τους. Γράφετέ μου κάποτε—ὅταν ἔχετε καιρό. Οἱ ἀντιλήψεις σας γιὰ τὴ ζωὴ εἶναι ἕνα βάλσαμο, μιὰ ἀνακούφιση στὴ δύσκολη ἐποχὴ ποὺ περνᾶμε, νὰ νοιώθῃ κανένας τόσο ἁγνὲς ψυχές...

Μαρίαν Χρ. Πειραιᾶ.— Ἀπευθυνθῆτε Νομικὸν Γραφεῖον Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων, ὁδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου 26. Θὰ σᾶς κατατοπίσουν γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας. Τὸ Νομικὸν Γραφεῖον τοῦ Ε.Σ.Ε. διευθύνουν νομικοὶ ἀνεγνωρισμένου κύρους, κύριοι καὶ κυρίες. Αἱ συμβουλαὶ ποὺ θὰ σᾶς δοθοῦν εἶναι ἐντελῶς δωρεάν.

Μαριέταν Δ... Θεσσαλονίκην.— Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε ὑπερβολικά... Ἔχετε δίκηο νἆσθε ἀπογοητευμένη καὶ νευριασμένη. Ὑποφέρετε. Ἡ ἀρρώστεια σας ὅμως—ἀφοῦ εἶσθε πιὰ καλλίτερα—θ' ἀρχίσῃ νὰ ὑποχωρῇ ἀσφαλῶς. Μὴ φοβᾶσθε πὼς θὰ χάσετε τὸν ἀρραβωνιαστικό σας. Θὰ σᾶς περιμένῃ, ἀφοῦ τόσο σᾶς ἀγαπάει. Μὴ σκέπτεσθε διαρκῶς τὴν ἀρρώστεια σας. Κάνετε τὴ θεραπεία σας καὶ σίγουρα θὰ γίνετε καλά. Ἡ νευρασθένεια γιατρεύεται μὲ λίγη καλὴ θέλησῃ καὶ ἐπιμονή...

DIANA

Οἱ ἀπαντήσεις μου, κατὰ σειράν, εἰς τὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς «Γυναίκας».

ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
"ΑΝΘΗ ΛΕΜΟΝΙΑΣ,
συγκρατεῖ καὶ γυαλίζει τὰ μαλλιὰ,
ἀλλὰ καὶ δὲν λεκιάζει τὰ μαξιλάρια.
Ζητήσατέ την στὸ Φαρμακεῖο
ΒΟΣΥΝΙΩΤΗ
Ἔναντι Βασιλικοῦ Θεάτρου

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΖΙΝΑ

Πουλιὰ ἀτζὲμ — πιλάφι :

Τὰ πουλιὰ γιὰ τὸ ἀτζὲμ — πιλάφι κόβονται ὠμὰ καὶ καβουρδίζονται, ὅταν δὲ κοκκινίσουν καλά, τότε ρίχνομε τὸ ἀνάλογο νερό, δηλαδὴ τόσο, ὥστε νὰ σκεπασθοῦν καὶ προσθέτομε ἁλάτι, πιπέρι, καὶ λίγη ντομάτα. Ὅταν ἰδοῦμε ὅτι τὰ πουλιὰ ἔχουν βράσει, τότε ρίχνομε καὶ τὸ ρύζι μετρῶντας τὸν ζωμὸν μὲ τὸ φλυτζάνι γιὰ νὰ ἀκολουθήσωμε τὰ ἀνάλογα συνήθη μέτρα.

Ὅταν τὸ ρύζι τραβήξῃ τὸ ζουμί, κατεβάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ τὴν σκεπάζομε ἐπὶ πέντε λεπτὰ μὲ μιὰ πετσέττα. Ἂν ὑπάρχῃ περιττὸ πάχος τὸ ἀφαιροῦμε μὲ ἕνα κουτάλι καὶ τὸ κρύβομε γιὰ ἄλλο φαγητό.

Μακαρόνια ὀγκρατέν :

Δόσεις διὰ 6 — 8 ἄτομα : 200 δράμια μακαρόνια, 75 δρ. βούτυρο, 75 δρ. παρμεζάνα, 3 αὐγά, 300 δρ. γάλα, 5 — 6 κουταλιὲς ἀλεῦρι, 5 — 6 κουταλιὲς γαλέττα ψιλή, ἁλάτι, πιπέρι, μοσχοκάρυδο.

Ἐκτέλεσις : Βράζομε τὰ μακαρόνια, τὰ στραγγίζομε καὶ τὰ ξαναρίχνομε στὴν κατσαρόλα μὲ τὸ μισὸ βούτυρο, κρατοῦντες τὸ ἄλλο μισὸ γιὰ τὴ σάλτσα, ἀκολούθως ρίχνομε τὸ τυρὶ καὶ ἀνακατεύομε καλά. Προσθέτομε τὰ δυὸ ὁλόκληρα αὐγὰ καὶ τὸ ἕνα ἀσπράδι, τὸ μοσχοκάρυδο καὶ τὸ πιπέρι.

Τὰ τοποθετοῦμε στὸ ταψὶ καὶ ρίχνομε ἐπάνω τὴν ἄσπρην σάλτσαν πολὺ πηκτήν, πασπαλίζομε μὲ λίγο τυρὶ καὶ στέλνομε γιὰ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας σὲ θερμὸν φοῦρνον διὰ νὰ ροδίσουν.

Πιλάφι μὲ αὐγολέμονο :

Ἑτοιμάζομε τὸ πιλάφι ὅπως συνήθως καὶ κρατοῦμε λίγο ζουμὶ γιὰ τὸ αὐγολέμονο, τὸ ὁποῖον γίνεται ὡς ἑξῆς :

Βάζομεν σὲ μιὰ κατσαρόλα 3 κουταλιὲς βούτυρο καὶ 3 κουταλιὲς ἀλεῦρι. Ἀφοῦ ζεσταθοῦν ρίχνομε μέσα λίγο ζεστὸ ζουμὶ δουλεύοντας διαρκῶς. Ὅταν γίνῃ μιὰ ἀραιὰ σάλτσα, ρίχνομε μέσα δύο ἕως τρεῖς κρόκους αὐγῶν, λίγο λεμόνι καὶ τυρὶ τριμμένο.

Ἐξακολουθοῦμε νὰ δουλεύωμε καὶ ὅταν πάρῃ βράσιν, περιχύνομεν μὲ αὐτὸ τὸ πιλάφι.

Γλυκὸ φραντζόλες :

Βράζετε δυὸ ποτήρια γάλα μὲ ζάχαρι, ὀλίγας σταγόνας ἀνθόνερο ἢ φλοῦδαν λεμονίου, κατὰ βούλησιν, καὶ μιὰ πρέζα ἁλάτι. Κόπτετε μίαν φραντζόλαν τῆς μπύρας, μπαγιάτικη, εἰς φέτες πάχους ἑνὸς δακτύλου, τὶς βουτᾶτε εἰς τὸ γάλα καὶ τὶς ἀφίνετε νὰ στραγγίσουν. Κτυπᾶτε ἀκολούθως αὐγά, βουτᾶτε μέσα τὶς φέτες καὶ τὶς τηγανίζετε. Τὶς σερβίρετε κατὰ βούλησιν μὲ σιρόπι ἢ ψιλὴν ζάχαριν καὶ κανέλλαν.

ΜΙΑ ΠΟΙΗΤΡΙΑ ΜΕ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 2ας ΣΕΛΙΔΟΣ)

γιατὶ εἶναι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἀποκρηᾶς καὶ ἐπίκαιρο.

Ἰδοὺ αὐτό :

Καρναβάλι

Τί εἶν' αὐτό ; Γέλοια, φωνές, κακό !
Οἱ μασκαράδες μὲ κιθάρες, μαντολίνια
θὰ στήσουν στὸ παραθύρι μου ἀπὸ κάτω
χορὸ τρελλὸ ἀποκρηάτικο !

Τί χρώματα ζωηρά ! Γιὰ δὲς τί φορεσιές !
Ἄ ! νὰ κι' ἕνας φτωχὸς παληάτσος,
ποὺ κάνει τοῦμπες, μορφασμοὺς τρελλούς,
φθάνει μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι
στὸ παραθύρι μου ἀπὸ κάτω
καὶ μὲ γκριμάτσες λέει σὲ μέ : Κυρὰ ἀκοῦς ;

Γιὰ σένα ἦρθε ἐδῶ τὸ γαϊτανάκι
θὰ νὰ χορέψουν μελαχροινοὶ ἱππότες μὲ αἰθέριες
(κοπελλιὲς
καὶ σύ, ἀπ' τὰ ψηλά, ρίξε τὸ λουλουδάκι,
σ' αὐτὸν ποὺ θὰ σ' ἀρέσῃ ἀπὸ τοὺς χορευτές.

Κι' ἀρχίζει ὁ χορός, καὶ οἱ κιθάρες, μὲ τὰ μανπαῖζανε εὔθυμο χορευτικὸ σκοπὸ
(τολίνα
καὶ οἱ κορδέλλες στὸ κοντάρι
πλέκονται ἀργὰ μὲ χάρι
καὶ ἐγὼ στοχαστικὰ κυττῶ, κυττῶ...

Ἐτελείωσε ὁ χορὸς καὶ ὁ φτωχὸς παληάτσος
μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι ξανὰ
μ' ἐρώτησε : σὲ ποιὸν ἐπέταξα τ' ἀνθάκι ;
Τὸ χέρι μου σταθερὰ ἕνα φωτιὰ γαρυφαλλάκι
σ' αὐτὸν πετᾷ !....

Μέσα ἀπὸ τοὺς ἐλεύθερους αὐτοὺς στίχους, πόση ποίησι καὶ πόση χαρὰ περνᾷ !... Καὶ ὅμως ἡ νέα ποιήτρια ὅταν τοὺς ἔγραφεν ἦταν τόσο ἄρρωστη...

Μὲ λίγα λόγια αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τῆς νέας αὐτῆς ποιητρίας, ἡ εὐγενικὴ καὶ μαρτυρικὴ ζωὴ καὶ τὸ μικρὸ καὶ χαριτωμένο λυρικὸ ἔργο τῆς Ξενούλας Καστρινάκη...

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΜΕΤΑΞΩΤΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΚΠΤΩΣΕΩΝ

Μεγάλαι ἐκπτώσεις εἰς ὅλα τὰ μεταξωτά μας εἴδη. Ἤτοι :

Κρὲπ Ντὲ Σὶν — Ταφτάδες
Μαροκὲν — Βελοῦδα
Σατὲν — Λαμὲ
Κλοκὲ — Δαντέλλες

καὶ μεταξωτὲς κάλτσες
Ἐπωφεληθῆτε τῶν μεγάλων ἐκπτώσεων
τῆς Μεταξωτῆς Ἑβδομάδος.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΚΡΟΠΟΛ
Ἑρμοῦ 18α´

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ τὰ νέα κοῖλα Ponctuels κρύσταλλα ὀμματοϋάλια REX εἶνε τὰ ἀνώτερα ὅλων καὶ εἰς τιμὰς ἀσυγκρίτως εὐθηνάς.

Ἐπίσης ΦΩΤΟ — ΟΠΤΙΚΑ πάσης φύσεως, φωτογραφικαὶ μηχαναὶ εἰς τιμὰς εὐκαιρίας, films κλπ. Ἐμφανίσεις, ἐκτυπώσεις, μεγεθύνσεις καλλιτεχνικαί. Εἰδικὸς τεχνίτης εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ πᾶσαν τεχνικὴν πληροφορίαν εἰς τό:
ΦΩΤΟ — ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ — ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 17

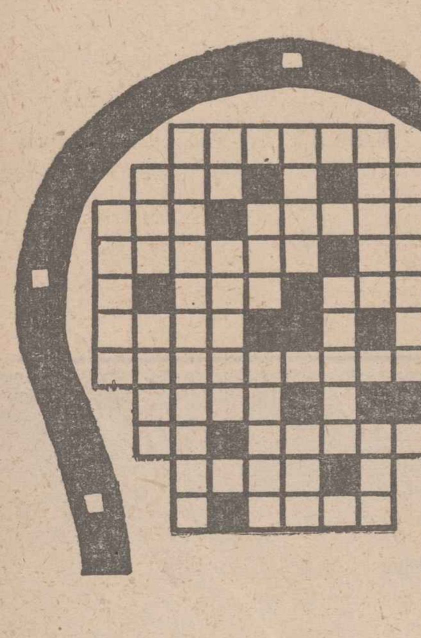

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Νῆσος.
2. Σύνδεσμος (συμπερ.). Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Κρότος».
3. Πρόθεσις. Κάτοικος Ἑρμουπόλεως.
4. Τὸ Σύμπαν. Τρία γράμματα τῆς λέξεως «Πεδίον».
5. Ἀντωνυμία (ἀόρ.). Πρόθεσις.
6. Ὑπομονητικὸν ζῶον. Σύνδεσμος (τελ.).
7. Ἔπιπλον οἰκιακὸν (πληθ.) ὁμώνυμον μὲ τοὺς σίφωνας.
8. Πόλις τῆς Γαλιλαίας γνωστὴ δι' ἓν θαῦμα τοῦ Χριστοῦ.
9. Σύνδεσμος (ὑποθ.). Ἐπίθετον (ἀρσ.) συγγενὲς τοῦ «φιλοξενῶ».
10. Οὐσιαστικὸν (ἀρσ), ἀκουόμενον.
11. Ἐπίθετον (ἀρσ.), ὁλόκληρος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Δὲν εἶμαι ἐντός.
2. Πρόθεσις.
3. Ἐν τούτῳ....
4. Ἔγραφε τὰς «Νεφέλας».
5. Σύνδεσμος (τελ). Μετοχὴ ρήματος (ὁ μὴ ἀγαπῶν).
6. Ἀντωνυμία (κτητ. ἀρσεν.). Νῆσος.
7. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ὕδατος ποταμοῦ.
8. Ἐντός. Ἐπίρρημα (παρελθούσης σημασίας).
9. Ἀθλητὴς ἐπὶ χιόνων. Ὄργανον αἰσθήσεως.
10. Ὅταν βλέπομεν τὰ πράγματα αἰσιόδοξα.
11. Ἀρχαῖος λαὸς (πληθ.), γνωστὸς εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ τὰ τεράστια τείχη των.

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 16

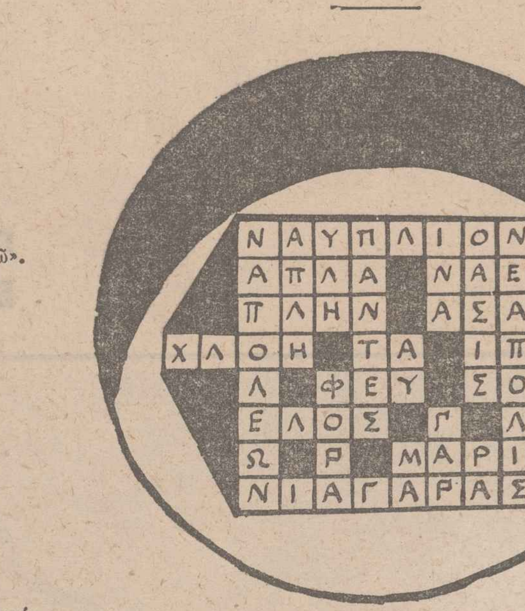

		Ν	Α	Υ	Π	Λ	Ι	Ο	Ν	
		Α	Π	Λ	Α	■	Ν	Α	Ε	
		Π	Λ	Η	Ν	■	Α	Σ	Α	
Χ	Λ	Ο	Η	■	Τ	Α	■	Ι	Π	
		Λ	■	Φ	Ε	Υ	■	Σ	Ο	
		Ε	Λ	Ο	Σ	■	Γ	■	Λ	
		Ω	■	Ρ	■	Μ	Α	Ρ	Ι	Α
		Ν	Ι	Α	Γ	Α	Ρ	Α	Σ	

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΑΡΙΘ. 15

1					5				8
9	5				1				
		70				1		70	
			5		2				8
	50		10					8	
			30		5		40		
	30				10		20		
	10	7					30		
1			10		1				
			1	20					10

Ἱστορικὴ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας.
Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
Ἱστορικὸν ὄνομα πυρποληθέντος ναοῦ.
Πόλις Γερμανίας.
Ἀρχαῖος φιλόσοφος.
Ὄνομα συγχρόνου ἐξορίστου αὐτοκράτορος.
Ὄνομα Ἀθλητικοῦ Συλλόγου.
Συνοικισμὸς Ἀθηνῶν.
Στρατηγὸς Μεγ. Ἀλεξάνδρου.
Ἱστορικὴ πόλις Ἰταλίας.

Ἀντικαταστήσατε τοὺς ἀριθμοὺς μὲ τὰ ἀντίστοιχα γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου. Συμπληρώσατε τὰ κενὰ τετραγωνίδια μὲ τὰ ἀνάλογα γράμματα, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθῇ ἡ ἀνταποκρινομένη λέξις πρὸς τὴν ἔναντι λύσιν.

Τὰ γράμματα τῆς πρώτης καθέτου γραμμῆς ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου.

ΛΥΣΙΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ ΑΡ.Θ. 14

Α	Γ	Α	Μ	Ε	Μ	Ν	Ω	Ν
Κ	Λ	Ε	Ο	Π	Α	Τ	Ρ	Α
Ρ	Ι	Ζ	Α	Ρ	Ε	Ι	Ο	Σ
Ο	Ρ	Χ	Ο	Μ	Ε	Ν	Ο	Σ
Π	Α	Υ	Σ	Α	Ν	Ι	Α	Σ
Ο	Ι	Δ	Ι	Π	Π	Ο	Υ	Σ
Λ	Ο	Υ	Κ	Ι	Α	Ν	Ο	Σ
Ι	Φ	Ι	Γ	Ε	Ν	Ε	Ι	Α
Σ	Τ	Ο	Κ	Χ	Ο	Λ	Μ	Η

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πολύτιμο Μαργαρίτη, Νιγρίτα. Μὲ πολὺ χαρὰ διαβάσαμε τὸ γράμμα σας καὶ προσέξαμε τὸ ὅ,τι μᾶς ζητᾶτε. Ναὶ ἀγαπητὲ φίλε. Στείλατέ μας τίποτα γιὰ τὴν ἐκεῖ ζωὴ τῶν γυναικῶν. Γιὰ τὸ πῶς ζοῦν στὸ σπίτι, στὸν κάμπο ἢ σὲ ἄλλες ἐργασίες. Τὰ ἔνθερμα λόγια σας μᾶς δίνουν τὸ θάρρος νὰ σᾶς προτείνωμε ὅ,τι ἤδη ἄρχισε νὰ γίνεται καὶ ἀλλοῦ : Κάνετε ἕνα κύκλο φίλων τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ διαδόσατέ το. Ἐὰν συμφωνεῖτε, γράψατέ μας τὴν κανονική σας διεύθυνσι.

Ἄγνωστη, Ἐνταῦθα. Περᾶστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς «Γυναίκας» πρέπει νὰ σᾶς γνωρίσωμε.

Κικὴ Π. Σταματοπούλου. Οἱ προτάσεις σας περὶ σελίδος συνεργασίας κλπ. εἶναι ἀξιοπρόσεκτες. Γράφετε εὐχάριστα καὶ ἁπλᾶ.

Ι. Μπακάλη, Καστοριά. Τὰ φύλλα ποὺ ζητήσατε σᾶς τὰ στείλαμε. Σ' ἐσᾶς βλέπομε ἕνα καλὸ φίλο τοῦ περιοδικοῦ μας.

Κ. Κ., Κέρκυραν. Πρὶν καταπιασθῆτε νὰ γράφετε στίχους, διαβάστε πολύ, μὰ πολύ, τοὺς νεοέλληνας ποιητάς. Μάθετε τὴν τέχνη τῆς στιχουργικῆς. Ἔτσι μόνο θὰ δῆτε νὰ ἐξελίσσεται ἡ τάσις σας σὲ ταλέντο καὶ τὸ ταλέντο σὲ ἔργο σοβαρὸ καὶ ὑπολογίσιμο.

Ε. Ζήση, Ἐνταῦθα. Οἱ ὠφέλιμες γνώσεις πράγματι μᾶς ἀπασχολοῦν πολύ. Σήμερα ἤδη ξεχωριστὰ ἀπὸ τὰ διάφορα αὐτοτελῆ κομμάτια ποὺ κάθε φορὰ σᾶς δίνομε, ἔχομε μὲ περηφάνεια νὰ τονίσωμε τὶς ἀπαράμιλλες συνέχειες τοῦ δόκτορος Πωσὲ μὲ τὸν «Δρόμο τῆς Εὐτυχίας», τὸ νέο βιβλίο μας γιὰ γυναικεία γυμναστικὴ τῆς Ἀλὶς Μαντζὰρ, τὰ «Νευρικὰ παιδιὰ» τοῦ νευρολόγου Βέξμπεργκ, γνώσεις γιὰ πλεκτική, γιὰ μόδα, γιὰ σπίτι, γιὰ μαγειρική. Αὐτὰ ὅλα κάνουν τὸ περιοδικό μας νὰ ξεχωρίζῃ ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα γιατὶ κοντὰ στὸ λαϊκὸ αὐτὸ Πανεπιστήμιο δὲν παραλείπει τὰ λαμπρὰ μυθιστορήματα, διηγήματα, ποιήματα, συνεντεύξεις κλπ. Ὅλα τὰ γυναικεῖα προβλήματα, ψυχικά, σωματικά, κοινωνικά, θὰ τὰ δῆτε νὰ περνοῦν μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἡ «Γυναῖκα» πρέπει ν' ἀκούῃ καὶ νὰ γράφῃ τὶς χαρές, τοὺς καϋμοὺς καὶ τοὺς πόνους ὅλων τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος. Πρέπει νὰ στέκεται μαζὺ μὲ τὸ γυναικεῖο πληθυσμὸ τῆς Ἑλλάδος, προστάτης τῶν δικαιωμάτων τους, ἀμείλικτος καὶ τσουχτερὸς ἐκδικητὴς τῶν ἐχθρῶν τῆς γυναίκας.

Μὲ τέτοιες ὑγιεῖς ἀρχές, μὲ τὴν δική σας πίστι καὶ ἐνθουσιασμό, ἡ «Γυναῖκα» ποὺ σήμερα κυκλοφορεῖ τόσο πλατειά, θὰ γίνῃ αὔριο τὸ καθολικό, τὸ ἀπαραίτητο περιοδικὸ κάθε Ἑλληνίδος. Ἄλλως τε εἶναι καὶ μοναδικό.

; Αἴγιον. Ἀγαπητὲ φίλε ἡ περίπτωσίς σας εἶναι συγκινητική. Εἶσθε ἕνας νέος ποὺ φλέγεται ἀπὸ τὸ ἰδανικὸ νὰ γίνῃ κάτι, νὰ ἐπιτύχῃ στὴ ζωή. Καὶ ὅπως χιλιάδες ἄλλοι νέοι, προσκρούετε κι' ἐσεῖς σὲ ἐμπόδια. Μὴν ἐκνευρίζεσθε. Ξεκαθαρίσετε καλὰ - καλὰ τὸ τί ἀκριβῶς θὰ θέλατε νὰ σπουδάσετε. Ἔπειτα ἀτενίσατε τὰ ἐμπόδια. Ποιὰ εἶναι ; Ἕνα, ἕνα μὲ τὴν θέλησι καὶ τὴν ἐπιμονή σας θὰ τὰ κατανικήσετε. Σήμερα ἐργάζεσθε σὲ ἀγροτικὲς δουλειές. Δὲν νομίζω πὼς τοὺς λείπει ἡ ἀξιοπρέπεια. Τὸ ἀντίθετο. Σ' αὐτὲς κατέληξαν τόσοι σοφοὶ ποὺ ἀναζητοῦσαν τὴν εὐτυχία στὴν ζωή. Βάλετε πειθαρχία καὶ ὀργανώσατε τὴ ζωή σας. Τώρα ἤδη ποὺ προσπαθεῖτε νὰ βρῆτε τὸν τρόπο γιὰ νἄρθῆτε στὴν Ἀθήνα νὰ σπουδάσετε, μὴν χάνετε τὸν καιρό σας: μάθετε μιὰ ξένη γλῶσσα, διαβάστε μὲ προσοχὴ καὶ σύστημα τοὺς συγγραφεῖς ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν. Γιὰ τὸν δρόμο τῆς ἐπιτυχίας στὴν ζωή, θὰ σᾶς βοηθήσῃ πολὺ τὸ εὐαγγέλιον τῆς αἰσιοδοξίας ποὺ σᾶς δίνομε μὲ τὸ βιβλίο τοῦ Β. Πωσέ : ὁ «Δρόμος τῆς Εὐτυχίας». Ἡ ζωὴ φίλε μου, θέλει ἀποφασιστικότητα, ἀλλὰ καὶ θετικότητα. Μὴν τὸ ξεχνᾶτε. Πρὶν ἀπ' ὅλα καθεὶς μας πρέπει νὰ εἶναι ρεαλιστής.

Η ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
Δ. ΓΙΟΒΑ
ΕΡΜΟΥ—ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ (ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΤΕΝΑ 4). Τηλέφων. 31 - 926

Σύστημα διδασκαλίας γεωμετρικῆς κοπτικῆς ἁπλοῦν καὶ λίαν εὔληπτον διὰ πᾶσαν νέαν ἔστω καὶ μὴ ἀσχοληθεῖσαν ποτὲ εἰς τὴν Ραπτικήν. Ταχυτάτη καὶ τελεία κατάρτισις. Εἰδικὰ τμήματα ἀρχαρίων, προχωρημένων — πρακτικῶν ραπτριῶν. Ἐπαγγελματικὴ ἐξάσκησις τόσον εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ραπτρίας ὅσον καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν ἐργαστηρίου. Αἱ ἤδη ἐξασκοῦσαι τὸ ἐπάγγελμα τῆς ραπτρίας πρακτικῶς, τελειοποιοῦνται εἰς τὴν γεωμετρικὴν κοπτικὴν ταχύτατα καὶ ἀκόπως.

Μαθήματα συνεχῆ κατὰ τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ ἐργαστηρίου.

Νυκτερινὰ μαθήματα διὰ τὰς ἐργαζομένας. Εἰδικαὶ ὧραι διδασκαλίας ραπτριῶν. Αὐστηρῶς Οἰκογενειακὸν Οἰκοτροφεῖον. Ζητήσατε κανονισμόν.

ΟΙΚΟΣ ΕΠΙΠΛΩΝ
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 31α
Τηλέφωνον 53.039

Ντουλάπες φίξ	Δρχ.	1.100.—
Ντουλάπες φίξ	»	1.300.—
Ντουλάπες λυόμενες	»	2.000.—
Ντουλάπες πομπὲ	»	2.500.—
Ντουλάπες τρίφυλλες	»	3.800.—
Σιφονιέρες	»	1.200.—
[illegible]οθῆκες τρίφυλλες	»	1.200.—
Πολυθρόνες περιστρ.	»	600.—
Τραπέζια μέσης	»	600.—
Σαλονάκια	»	6.000.—
Ντουλάπες μοντέρνες	»	2.000.—
Γραφεῖα Π	»	1.200.—

ΣΧΟΛΗ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΤΡΙΓΚΑ
Ὁδὸς Λεωνίδου 6.

Ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως νὰ διδάξῃ τὴν ΚΟΠΤΙΚΗΝ ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐφαρμόζεται νέα μέθοδος τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Τὸ ἀτελιὲ γυναικείων φορεμάτων λειτουργεῖ ὡς πάντοτε, μὲ τὰ μοντέλλα τῶν οἴκων τῶν Παρισίων [illegible] καὶ [illegible]

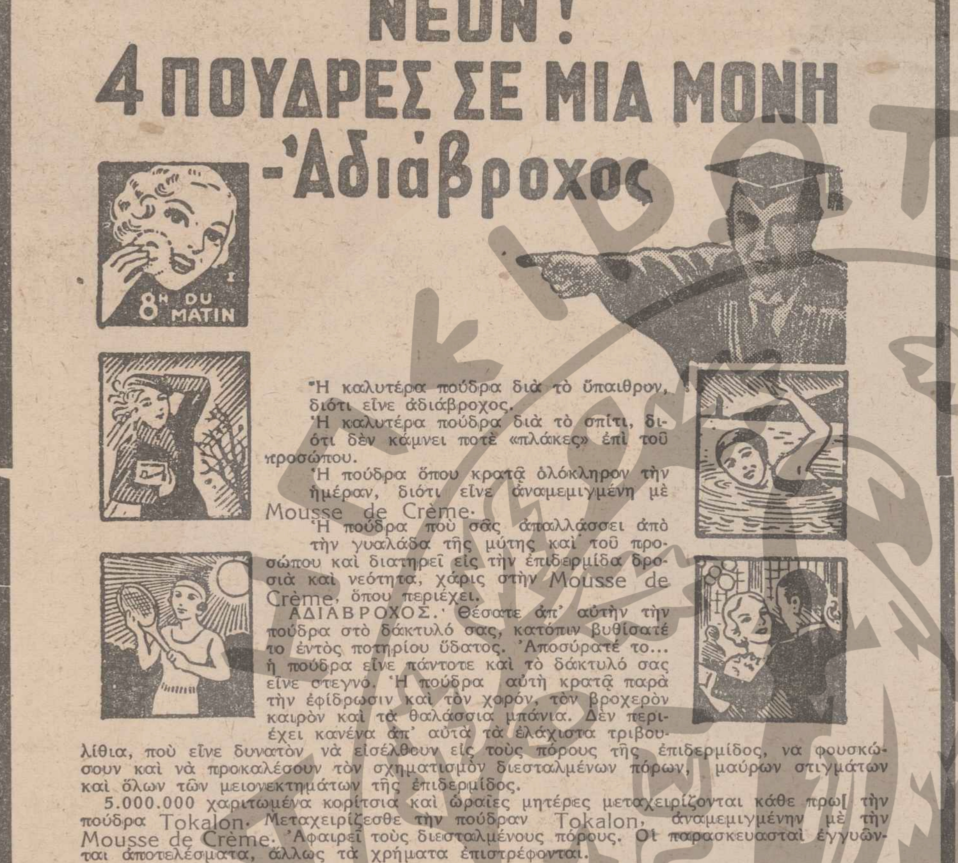

ΝΕΟΝ !
4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ
-Ἀδιάβροχος

Ἡ καλυτέρα πούδρα διὰ τὸ ὕπαιθρον, διότι εἶνε ἀδιάβροχος.
Ἡ καλυτέρα πούδρα διὰ τὸ σπίτι, διότι δὲν κάμνει ποτὲ «πλάκες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾷ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶνε ἀναμεμιγμένη μὲ Mousse de Crème.
Ἡ πούδρα ποὺ σᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα δροσιὰ καὶ νεότητα, χάρις στὴν Mousse de Crème, ὅπου περιέχει.
ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἀπ' αὐτὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθίσατέ το ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσύρατέ το... ἡ πούδρα εἶνε πάντοτε καὶ τὸ δάκτυλό σας εἶνε στεγνό. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν καὶ τὸν χορόν, τὸν βροχερὸν καιρὸν καὶ τὰ θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τριβουλίθια, ποὺ εἶνε δυνατὸν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχηματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων καὶ ὅλων τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.
5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια καὶ ὡραῖες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωΐ τὴν πούδρα Tokalon. Μεταχειρίζεσθε τὴν πούδραν Tokalon, ἀναμεμιγμένην μὲ τὴν Mousse de Crème. Ἀφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ παρασκευασταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Κυρία.
Ἡ Μοδέρνα γυναῖκα διὰ τὴν ὑγείαν της καὶ διὰ τὴν σιλουέττα της πρέπει νὰ παραγγείλῃ ἕνα κορσὲ ἢ μίαν ζώνην καὶ ἕνα στηθόδεσμον εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15 γ, παραπλεύρως Κινηματογράφου «ΑΤΤΙΚΟΝ»

«ΔΙΤΣ»